Gusti Rațiu

În căutarea lui Şilo

* * *

Gusti Rațiu

În căutarea lui Șilo

Volumul III
Dincolo de robe

Editura RISOPRINT
Cluj-Napoca • 2017

© RISOPRINT

Toate drepturile rezervate autorului & Editurii Risoprint

*Editura **RISOPRINT** este recunoscută de **C.N.C.S.***
(Consiliul Naţional al Cercetării Ştiinţifice).
www.risoprint.ro ***www.cncs-uefiscdi.ro***

Opiniile exprimate în această carte aparţin autorului şi nu reprezintă punctul de vedere al Editurii Risoprint. Autorul îşi asumă întreaga responsabilitate pentru forma şi conţinutul cărţii şi se obligă să respecte toate legile privind drepturile de autor.

Toate drepturile rezervate. Tipărit în România. Nicio parte din această lucrare nu poate fi reprodusă sub nicio formă, prin niciun mijloc mecanic sau electronic, sau stocată într-o bază de date fără acordul prealabil, în scris, al autorilor.
All rights reserved. Printed in Romania. No part of this publication may be reproduced or distributed in any form or by any means, or stored in a data base or retrieval system, without the prior written permission of the author.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
RAŢIU, GUSTI
În căutarea lui Şilo / Gusti Raţiu. - Cluj-Napoca : Risoprint, 2014-
6 vol.
ISBN 978-973-53-1274-9
Vol. 3 : Dincolo de robe. - 2017. - ISBN 978-973-53-1967-0

821.135.1

Editor: GHEORGHE POP

Ilustraţii şi copertă: MIRIAM RUS şi CORINA RUS
Telefon: 0744-787.697

Pentru comentarii, sugestii, puteţi contacta autorul
prin e-mail: gusti_ratiu@yahoo.com
sau prin telefon: 0751-141.107

Tiparul executat la:
S.C. ROPRINT® S.R.L.
400 188 Cluj-Napoca • Str. Cernavodă nr. 5-9
Tel./Fax: **0264-590651** • roprint@roprint.ro

Hanna, nepoata mea

Cioplesc de ceva vreme în mina de cuvinte,
Ce prin poveste se-aburcă să ajungă
În sertărașe sacre din agera ta minte.
Un maldăr de cuvinte, ca oile la strungă,
Așteaptă după daltă și clipa-mi pare lungă.

Cioplesc de ceva vreme și dalta mă zorește,
Că la cioplit așteaptă mulțime de cuvinte
Ce caută intrare în taina ce-ți prieste
Spre marea devenire, spre Marele-Nainte;
Cioplesc și-n daltă-mi arde iubirea de părinte.

Cioplesc de ceva vreme, aici, între cuvinte
Ce-n joaca lor cu Șilo au început să cânte.
Ciocanul bate dalta în clinchete mărunte,
Iar eu cioplesc cuvinte... cuvinte să te-alinte...
În pieptul meu, Cuvântul se joacă-ntre cuvinte.

Al tău bunic

CUPRINS

Cuvânt pentru părinte 9
Mulțumiri 10
Reflecţii 11
Din nou la poveste 13
Baal Peor și tinerelul 16
Cearta gândurilor 19
Alte gânduri cu spovadă 22
Înapoi la treabă 25
Ce lideri! 29
Cetățile de scăpare 32
Gânduri în oglindă 35
A doua lege 38
Pregătiri pentru logodnă 41
„Pasărea spin” 44
Să nu exagerăm 47
Am exagerat? 50
Cosmonautul 53
Fricosul 56
În casa ispitei 59
O poveste tristă 62
Rahav 65
Femeia asta va trăi! 68
Butoanele de sub apă 71
Căpetenia 74
Salmon 77
Acan și întortochiata lui logică 80
Pietre sub inscripția lăcomiei 83
Strategii și porunci dumnezeiești 86
Voi nu știți 89
Controverse 92
Și de-acum, la muncă! 95

Perseverează! 98
Nu te grăbi să acuzi! 101
Nu fi supărat! 105
La mulți ani! 108
Fiecare pe cont propriu? 111
De vânzare 114
Judecați-i după legea lor! 117
De ne-nțeles 120
Sub finic 123
La pâraiele lui Ruben 126
La Meghido 129
Străina 132
Jumătăți de măsură 135
Războiul cu frica 138
De-a trânta 141
În fruntea oștirii 144
Regele 147
Oportunistul 150
Negocieri riscante 153
Prețul iertării și al ignoranței 156
Gânduri 159
Iedul 162
Ghicitori 165
Scandal și răfuieli 168
În valea umbrelor morții 171
La mormânt 174
La poarta tunelului 177
În tunelul întunecat 180
Pierduți în tunelul întunecat 183
Puterea iubirii 186
Ultimul sfat 189
Definiția durerii 192
Ce-i cu Pereț acela? 195
Bonus 198

Cuvânt pentru părinte

Eram pe punctul de-a renunța. Mi-a fost teamă ca nu cumva această carte să facă mai mult rău decât bine. Am continuat totuși să o citesc pentru a o completa cu referințele biblice și, în timp ce o citeam, am fost prins de o neputință insuportabilă de-a face dig acestei revărsări de ape. Așa se face că a apărut și acest al treilea volum.

Cu toate că nici în această carte n-am reușit să-mi ating ținta de-a-L zugrăvi corect și viu pe Acela de care s-a legat ființa mea în mod definitiv, totuși, n-am putut stăvili tumultul de ape care și-a dat drumul de ceva vreme pe albia tiparului. Recunosc nepriceperea mea și că nu-i mai mult decât o mâzgăleală de grădiniță, dar am mâzgălit cu toată dragostea de copil acest chip pe care am scris, cu inima vibrândă, „MAMA!"

Așa cum am precizat și în volumele anterioare, cartea a fost concepută cu scopul de-a aduce împreună familia la o discuție palpitantă, un fel de navigare printre stâncile abrupte ale Scripturii, dar și ale vieții de zi cu zi. În acest volum se intră mai adânc în peșterile întunecate ale subiectelor tabu, cum ar fi pornografia, prostituția, homosexualitatea, divorțul, crima și altele, motiv pentru care le sugerez părinților să se pregătească pentru întrebări complicate din partea copiilor. Unii consideră cartea potrivită pentru copii între 9-17 ani. Am lucrat câțiva ani cu copiii și am constatat că îi provocam ori de câte ori le acordam încredere mai mare decâ alții. Socotesc potrivită cartea pentru copii între 5 și 14 ani, dar trebuie să precizez că și bunicii și-au găsit-o utilă. Pentru mai multe detalii ar fi indicat să fie recitit cuvântul pentru părinte din volumul 1.

Vă doresc un timp de calitate în prejama copiilor și a nepoților dumneavoastră!

Autorul

Mulțumiri

A fost o perioadă grea. Mă gândeam că nu voi reuși să duc mai departe proiectul. Mulțumesc Bunului Dumnezeu care a hotărât să mai fac și pasul acesta. Lui îi datorez totul. A fost binevoitor cu mine.

Fără susținerea și înțelegerea bisericii, care a acceptat să-mi fie luate o bună parte din sarcinile pe care le aveam, lucrurile s-ar fi derulat mult mai încet. Îi mulțumesc.

Nu pot să nu-i fiu recunoscător soției care m-a trimis mereu la carte. Ea poartă o mare parte din meritul sau vina apariției acestor cărți.

Chiar dacă am pierdut o parte din colaboratorii mei în această lucrare, Dumnezeu mi-a scos în cale alte persoane care au reușit să-și sacrifice timp pentru a trece prin sită fiecare cuvânt așezat în paginile cărții. Ca de obicei, Flaviu, băiatul meu, a rămas mereu până noaptea târziu alături de mine în cariera de cuvinte. Îi sunt recunoscător și lui, dar și soției lui, Alex, care i-a dat voie să lipsească de lângă ea. Hanna, fiica Taniei a fost imboldul forte pentru munca mea. Cartea îi este dedicată ei.

Nu pot să nu-i amintesc pe Dinu Burzo, pastor și teolog, proapăt doctorand, pe Bianca Ferenț, o iubitoare de limba română și de carte, pe Ciont Cristina, învățătoare pensionară și mătușă scumpă, Brudașcă Florica, profesoara mea din gimnaziu la limba și literatura română, cea care mi-a dat prima notă de 10 pentru o metaforă dintr-o compunere, iar acum deși pensionară și bolnavă s-a aplecat peste cuvintele și ideile mele să le curețe de impurități. Mulțumirile mele, tuturor celor ce-ați acceptat rolul lui Aaron și Hur în bătălia de la Refidim. Mulțumesc domnului profesor de Limba și Literatura Română, Bojan Dragomir și doamnei profesoare, doctor în teologie, Paraschiva Pop, care au rămas pe metereze împreună cu mine și mi-au trecut toate cuvintele prin simțul lor de scriitori, pedagogi, părinți și bunici. Nu voi fi niciodată în stare să mă revanșez. Mulțumesc și celor ce-au fost activi pe facebook și în problemele cele mai controversate mi-au fost de un real folos. Nespus de bine mi-au prins și observațiile însoțite de aprecieri venite din partea doamnei Ștefania Botez care, deși foarte ocupată, s-a aplecat să cearnă povestea mea. Mulțumesc deasemenea familiei Rus, Miriam și Corina, care au făcut un efort mare pentru a putea finaliza această carte. Ele au făcut posibilă vizualizarea ecoului cuvintelor, emoțiilor și ideilor scrise cu stângăcia mea. Mii de mulțumiri părinților care prin aprecierile rostite sau scrise și prin mereu repetata întrebare „Când apare volumul 3?" nu mi-au dat voie să mă opresc.

Încă o dată, mulțumiri Bunului Dumnezeu. El este impulsul, imboldul și întipărirea. De la El a venit și voința și înfăptuirea.

Reflecții
1.

Într-o vreme a digitalului, a tehnologiei, a facilului, iată o modalitate prin care autorul acestei cărți își propune să reactualizeze pârghia cu mult mai productivă a învățării prin relaționare și dialog. Cartea oferă oportunitatea de a produce acea conectare generatoare de trăiri, de amintiri, dintre adult și copil, conectare atât de prețioasă prin rolul ei formativ și relațional.

Păşind în tărâmul „povestirilor în ramă", adevărul biblic, dincolo de litera lui, ne vorbește într-un limbaj al trăirilor, al frământărilor sufletești proprii ființei umane, astfel încât tânăr, copil sau adult vei fi îndrumat spre introspecție, cercetare de sine, înțelegeri și reconsiderări.

Pornind de la adevărul obiectiv, revelat, al istoriilor biblice, autorul creează povestea psihologică pe care o trăiesc personajele, încercând astfel să transpună pe înțelesul cititorului mic sau mare, dinamica lăuntrică tumultuoasă ce i-a însufleţit pe eroii din Scripturi; se realizează în acest fel implicarea emoțională, subiectivă a cititorului, așa încât, tâlcuirea înțelesurilor să aibă o rezonanță ce pătrunde mintea, simțirea, întipărindu-se prin emoție și înțeles în inima celui ce ia seama la învățătura ce abundă.

În ceasul înserat al poveștii, Adevărul străbate veacurile, descoperindu-ne prin eroii biblici și prin Șilo - Cel Promis, pe Dumnezeul-Dragoste; dincolo de imortalizarea obiectiv-istorică, Adevărul, redat sub forma înmiresmată a povestirii, are aceeași pertinență și același efect în conştiința omului modern, cautând sa-l îndrume, să-l povățuiască pe Calea ce duce la viața din belsug.

Cu har și măiestrie, cu inima de părinte și bunic, cu simțul formatorului care dorește să ghideze cu responsabilitate pe cei ce abia cresc, autorul își împlinește menirea de a aduce rodul său bun, rod dorit să rămână și să lucreze în multe inimi și conştiițe.

Poveste, relație, dialog, conectare, dezvoltare a gândirii prin întrebări ce-și caută răspunsuri și înțelesuri semnificative, iată la ce sunt invitați educatorii, părinții, bunicii şi cei iubiți de inimile lor, copiii. Un bun demers didactic şi motivațional pe care îl recomand cu multă căldură.

Ştefania Botez
Psihoterapeut, Preşedinte
ACCR – Asociația Consilierilor Creştini din România

2.

„În căutarea lui Șilo" vol III de Gusti Rațiu este o carte grea, o carte foarte profundă care-ți facilitează înțelegerea dragostei lui Dumnezeu la un nivel superior.

S-ar putea să fie accesibilă copiilor de azi(?!), dar eu m-aș bucura s-o guste bunicii (ca mine) sau părinții să fie copleșiți de măreția lui Dumnezeu strânsă cu migală de autor și presărată în poveste.

„Folosind paginile Scripturii în focul rugăciunii", poetul Gusti Rațiu pune în mintea copilului voia lui Dumnezeu. Și nu oricum, ci cu har și blândețe să nu provoace vreo rană, ci să convingă și să te cucerească de partea Celui care este Calea (singura), Adevărul și Viața, Binele și Frumosul, Dragostea și Fericirea.

Scriind „În căutarea lui Șilo" Gusti Rațiu pune o temelie solidă la îndemâna celor ce-L caută, Îl găsesc și se încred în El. Povestirile spuse seară de seară sunt dătătoare de sănătate trupească și sufletească și avertizează asupra primejdiilor ce vin peste cei care nu iau aminte la învățăturile Cărții.

„Moise, eu iert, dar asta nu înseamnă că nu pedepsesc." „Pedeapsa este un bun pedagog." Gândurile de răzvrătire împotriva pedepsei lui Dumnezeu își fac loc în mintea copilului și trebuie intervenit prin învățături sănătoase. Costurile iertării sunt mari. Iubirea tatălui își are propria-i lege și este destinată să facă bine, nu rău. Dumnezeu este nevoit uneori să pedepsească. Un părinte care-și iubește copilul, îl și pedepsește spre binele lui. Trebuie învățat acest limbaj nou al iubirii. Pentru toate păcatele pe care ni le iartă El, Șilo, va plăti murind în locul nostru. El este cetatea noastră de scăpare. El este Dumnezeu: iubire și iertare pentru păcătoșii lumii acesteia. Și la rându-I se vrea iubit din toată inima, cu tot sufletul și cugetul tău.

Autorul insistă asupra importanței scripturii. *„Este gramatica vieții." „Cine sare peste ea își clădeste casa pe nisip" „Îți poruncesc copilul meu să citești această carte." „Vreau să-L cunoşti pe Dumnezeu. Este singurul în care poți avea încredere deplină."*

Subscriu deplin la toate afirmațiile, îndemnurile și poruncile autorului cărții *„În căutarea lui Șilo*".

Florica Brudașcă

(pentru detalii, a se vedea la secțiunea „Mulțumiri")

1 mai

Din nou la poveste

Num.20:7:12; 26-20; Ps. 78:19-20; Ex. 34:6-7; Deut.3:23:27; Apoc.2:14

A trecut ceva timp de când povestea mea se gudură seară de seară pe lângă mintea și inima ta. Îmi place să te am lângă mine. Sper că momentele petrecute împreună reușesc să-ți poarte sufletul prin constelațiile cunoașterii de Dumnezeu. La fel se întâmplă și când ne rugăm și citim din Biblie. Eu mă simt adesea ca un copil chemat să se joace împreună cu Dumnezeu. Uneori, am sentimentul că El își coboară degetele, făcând poteci prin părul meu din care se înalță ruga cea cuminte: „mai vreau, tată!". Alteori mă face să râd gâdilându-mi mintea cu visări. Nu de puține ori mă simt azvârlit în înaltul cerului și prins iarăși de aceleași brațe care mă învață încrederea deplină în iubire. Așa sunt clipele petrecute cu Dumnezeu în rugăciune, citirea Bibliei și povestea de seară. Aș vrea să înveți, copilul meu, această deprindere. Când vei crește mare, îmi vei fi recunoscător. Iată de ce vreau ca și la aceste povestiri să muncești cot la cot cu mine și cu cele două artiste, Miriam și Corina, care pun cuvintele mele în desen. Poate te-ai obișnuit deja cu modul nostru de lucru, așa că te rog să vii alături de echipă și să pui și poza ta pe coperta cărții, în locul rezervat ție. Aș vrea să mai pui și tu câteva din povestirile mele în desen sau să scrii propria ta poveste, ca un rezumat la cele învățate până la momentul respectiv. Dacă va voi Domnul să ne întâlnim la vreo ocazie specială, mi-ar plăcea să-ți văd contribuția și să ne împrietenim. Dacă ai învățat deja să citești, te rog ca, înainte de povestirea de seară, să treci în timpul zilei peste textul biblic de la fiecare povestire și să te rogi. Asta te va ajuta să le înțelegi mult mai bine. Acum, deoarece povestirea noastră se complică puțin, va trebui să ne amintim câteva lucruri pe care le-am învățat deja. Suntem la hotarele țării Canaanului, aproape de fâșia cu santinele. Sunt 40 de ani de la ieșirea din Egipt. Aaron, Marele Preot, murise pedepsit pentru păcatul lui și Eleazar fusese uns ca Mare Preot. Moise, purta și el un păcat pentru care urma să dea socoteală. Îți mai amintești? E destul de important. Unii cred că s-a făcut vinovat când a lovit stânca aceea care mergea după ei. Dumnezeu îi zisese să vorbească stâncii cum ai vorbi unei ființe vii, dar el a lovit-o. Parțial cred că ei au dreptate, dar citind și eu Scriptura mi s-a părut că vina lui fusese mult mai mare. Am încercat să-ți descriu cu claritate acest episod din viața lui. Îți mai amintești? Moise ceruse să-L vadă pe Dumnezeu. După ce poporul își făcuse un idol, nu-L mai recunoscuse pe Dumnezeul adevărat. Atunci Moise pornise un mare măcel; el, cel care ceruse să-i fie șters numele din cartea vieții dacă poporului nu i se iartă păcatul făcut. Apoi urcase iar pe munte și avusese revelația care l-a făcut să strălucească atât de tare încât nu te puteai uita la el. Ți-am povestit toate astea mult mai amănunțit în perioada din 29 martie până în 4 aprilie. Pe buzele-i bătrâne

alergau atunci jucăușe, ca-ntr-un du-te-vino, cuvintele care i-au adus pe fața-i bătrână nemuritoarea strălucire: „Domnul Dumnezeu este un **Dumnezeu plin de îndurare** şi **milostiv**, **încet la mânie**, **plin de bunătate** şi **credincioşie**, care **Îşi ţine dragostea până în mii de neamuri de oameni, iartă fărădelegea, răzvrătirea şi păcatul...".**

- Doamne, știu că am greșit, se ruga Moise. Te-am înjosit când am pus sub semnul întrebării rostirea de atunci. Cuvintele acelea...! Erai chiar Tu înfășurat în ele. Era Numele Tău acolo, în veșmântul lor. Eu și Aaron am pus la îndoială identitatea Ta, actul Tău de identitate. Doamne! O, Doamne, Te rog lasă-mă să intru în țară! Lasă-mă să mă bucur și eu măcar câteva clipe după atâția ani de muncă grea. Patruzeci de ani am străbătut pustiul ăsta. Patruzeci de ani am fost păstor la oi în Madian, țară la al cărei hotar mă găsesc. Din primii 40 de ani nu vreau să-mi amintesc decât chipul mamei mele, Iochebed, și al tatălui meu, Amram. Povestirile spuse de ei mi-au dat speranță. Ele merită săpate în stâncă, pentru a nu fi uitate. Le-am scris pe toate într-o carte, pe care Te rog s-o veghezi să nu se piardă. Dar nu vreau nicidecum să mai fiu o dată copil. Mi-a fost prea greu în viață. Vreau doar o clipă de odihnă în țara pentru care am trăit acești 120 de ani de muncă grea. Te rog, Doamne! O clipă să pășesc dincolo de hotar și apoi fă ce vrei. Poți să ierți că n-am crezut că ierți? Aveam pe față strălucirea iertării Tale ca pe un act al Tău de identitate, știu. Totuși am vorbit despre Tine ca despre zeii Egiptului. Te-am descris ca pe un Dumnezeu fără milă. Te rog, Doamne! Sunt aici între Moab și țara promisă; iartă-mă și lasă-mă să trec dincolo de santinele!

O liniște ca de mormânt se lăsă peste ruga profetului. Dinspre Moab, însă, venea, călare pe moarte, Balac. Avea cu el sfaturi ticăloase din traista vrăjitorului Balaam.

Mâine vom face un popas dificil și vei avea nevoie de o minte clară și odihnită. Ne culcăm, dar să nu uiți că Dumnezeu te așteaptă zilnic la întâlnirea între patru ochi, să povestiți împreună, folosind paginile Cărții și focul rugăciunii. Să-I spui și de mine! Roagă-L să mă ajute ori de câte ori îți modelez povestea serii! Noapte bună!

2 mai

Baal Peor și tinerelul

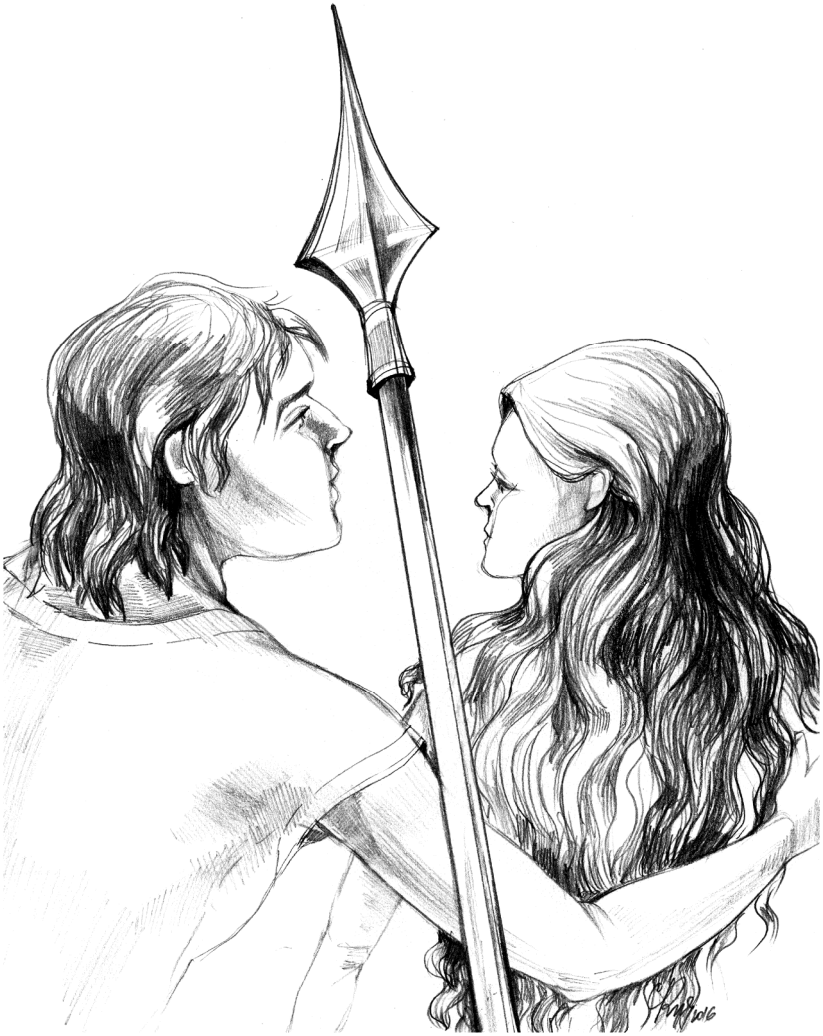

Gen.25:4; 1Cron.1:32-33; Num.25:1-18; 31:15-16; Deut.4:3; Prov.7:22; Apoc.2:14

Nu știu tot ce-au discutat în secret Balaam cu Balac în ziua în care vrăjitorul fu chemat să blesteme pe Israel. Îți mai amintești, nu-i așa? Balaam este cel ce și-a bătut măgărița pe care Dumnezeu a ajutat-o să vorbească. Învățăturile și cuvintele lui erau pline de venin, ca mușcătura șarpelui. Haide să-ți povestesc! Ți-am promis, nu-i așa, să-ți descopăr multe lucruri interesante despre felul cum e construită ființa umană? Ascultă, așadar.

Știi că Dumnezeu i-a dat mamei „un simț matern"? O mamă tresare din somn când bebelușul ei ridică mânuțele sau se rostogolește în pat. Tatăl nu este la fel de sensibil. Doar mamei i-a dat Dumnezeu acest dar foarte special, pentru ca micuțul venit în lumea noastră să fie în siguranță. O mamă s-ar arunca și în foc pentru a-și salva copilul, fără să ia în calcul riscurile. Bărbaților Dumnezeu le-a dat un alt dar. Ei sunt foarte sensibili la o fată frumoasă. Se îndrăgostesc lulea și pentru iubită sunt în stare să se arunce în cele mai complicate războaie, riscându-și libertatea și chiar viața. Multe filme și cărți de dragoste devin atât de palpitante când descriu acest simț masculin. Satan exploatează și el acest dar și face ca un lucru atât de bun să devină cea mai mare pacoste pe capul bărbatului. Întocmai ca în cazul mamei care-și vede copilul amenințat și instinctul îndrăgostitului devine de nestăvilit. Balaam cunoștea bine aceste taine și le-a folosit, ca un ticălos. L-a sfătuit pe Balac să iasă la război cu niște arme care să paralizeze vigilența soldaților evrei. Așa au fost puse în fruntea oștirii cele mai frumoase fete. Erau goale, ca niște femei stricate. Părea o invitație la ospăț. Ai consumat vreodată mâncare stricată? Să nu faci asta! Te poți îmbolnăvi grav și poți chiar să mori. La fel de periculoase sunt și fetele care se strică. Balac a ieșit la război cu astfel de fete. Dansau și i se închinau lui Baal-Peor, un idol căruia i se slujește până în zilele noastre. Când auzi de pornografie sau prostituție, să știi că este vorba de Baal-Peor. Este industria aceea demonică în care sunt traficați mii de adolescenți, industria în care iubirea tainică dintre soți este afișată în mod josnic și murdar. Ți-am spus că cei ce se uită la filmele produse de acești oameni bolnavi, fără să vrea, sponsorizează și ei această mizerie. Eu vreau ca tu să fii un sponsor pentru împărăția lui Dumnezeu, pentru lucrarea lui Isus și nu pentru iad. De aceea îți povestesc toate astea. Tot de aceea le spune Biblia femeilor să se îmbrace în chip cuviincios. Trupul Evei a fost plămădit de Dumnezeu așa încât Adam să fie frapat de grația lui. Dacă o fată este neglijentă sau dacă abuzează de sensibilitatea adamică, poate atrage asupra ei consecințe nebănuit de grave, devenind astfel sponsor și chiar victimă în această industrie ticăloasă. Prin afișare exagerată, trupul delicat al femeii este exploatat adesea de Baal-Peor, într-un mod foarte ticălos, pentru a distruge

măreția creației lui Dumnezeu, bărbatul și femeia. Uneori rădăcinile violului pătrund în astfel de crăpături.

Ascultă această frântură de dialog de pe o trecere de pietoni unde se rostogolea în dureri un biet copil lovit de-o mașină:

- Tu ești vinovat! Legea e de partea mea! Acum voi rămâne șchiop!

- Îmi pare rău! zicea șoferul. Dacă ai fi fost măcar tu atent, am fi fost salvați amândoi. Eu scăpam nevinovat, iar tu nevătămat.

- Nu! insista copilul, lăsându-l pe șofer fără replică. De ce să scapi nevinovat? Nu vreau asta!

Ți se pare corectă atitudinea copilului? Eu te sfătuiesc să te asiguri ori de câte ori ai de trecut strada.

Așa este și cu decența în îmbrăcăminte. Dar haide să vedem ce s-a mai întâmplat cu acest idol.

Soldații evrei au căzut ca seceraţi de un trăsnet. Au ajuns captivi. Nu-i mai interesa războiul. Era mai grav decât pe vremea vițelului de aur. Poporul se închina unui demon cuibărit în inimă. Bărbații își abandonau familiile, iar mamele și copiii boceau. Veninul lui Balaam își făcea efectul. În spatele femeilor stricate se zărea armata grea a lui Balac. Soldații evrei deveniseră doar o cireadă față-n față cu măcelarii. Moise plângea. Să scoată el sabia împotriva madianiților, poporul lui Hobab, fratele Seforei? Chemând echipa de căpetenii alese pe sprânceană, după sfatul lui Ietro, Moise porunci:

- Toți cei vinovați să fie spânzurați!

- Ce faci bătrâne? zise Zimri. Ai uitat vremea tinereții? Crezi că ne poți ține robi gândirii tale învechite? Madianiții ne sunt frați. Sunt fiii Cheturei, nevasta lui Avraam. Soția mea, Cozbi, e madianită. Practicăm aceste ritualuri de când am ieșit din Egipt și nu ni s-a întâmplat nimic rău. Socrul meu este căpetenia egiptenilor ieșiți din țara lor. Să depună mărturie. Și el se închină în felul ăsta. Mai cunosc mulți lideri care fac la fel. Căpeteniile nu te ascultă. Ar însemna să se sinucidă. Excepție fac, poate, câțiva bătrâni.

Fineas, fiul Marelui Preot Eleazar, un tânăr hotărât, asculta înmărmurit disputa, privind gesturile obscene făcute de cei doi în fața lui Moise, rămas fără cuvinte. Deodată, o râvnă de nestăpânit pentru **Dumnezeul adevărat** veni peste tinerel. Alergă după cei doi prin tabără și îi cusu împreună în sulița lui. Îndată bărbații lui Israel s-au trezit ca dintr-un vis urât. Se vedeau ca Adam în grădina Eden: goi. Din fiecare tufă răzbătea uluire și teamă...

- Aoleu! Vai de mine!

Mai avem multe de povestit, dar acum lăsăm mintea să-și aranjeze valorile în sertărașele ei și să trimită în toată structura ființei tale seva învățăturilor care-ți modelează caracterul. Pe mâine! Te aștept!

3 mai

Cearta gândurilor

Num.25:1-18; 31:8; Ps.99:8

Fetelor madianite le pieri pofta de dezmăț când cei doi, Zimri și Cozbi, se rotiră de câteva ori și se prăbușiră la pământ. Toate o luară la sănătoasa în urlete stridente de femei speriate, iar sulița lui Fineas încremenise arogantă, ca un drapel mort, pe reduta păcatului. Soldații madianiți le împingeau înapoi amenințându-le cu tortura, iar panica se agita să ajungă la cota maximă. Soldații evrei priveau înmărmuriți la fiii Cheturei. Cei zece care iscodiseră țara Canaanului erau albi ca varul. Oamenii din țara lui Ietro se stricaseră în cei patruzeci de ani, ca cei din țara Canaanului. O voce îndurerată cobora agale pe pământ:

- Să-i priviți ca dușmani pe madianiți! Voi șterge pomenirea lor de sub soare, zise Dumnezeu! Moise a consemnat acest lucru în cartea lui și soldații evrei, încingându-și săbiile, au lansat atacul împotriva Madianului. Aflând totul despre Balaam, acesta devenise ținta numărul unu a soldaților evrei care l-au căutat și l-au omorât fără milă. Marea problemă este că învățătura lui a rămas până în zilele noastre și mii de bărbați sunt victime și azi. Tânărul Fineas a luat nota maximă. Râvna lui pentru **Dumnezeul adevărat** i-a dat avânt. La ce furtună de emoții a făcut el față! Până acum l-am mai văzut doar pe Iosif ieșind cu bine dintr-un astfel de labirint. Și azi sunt atât de puțini tinerii neatinși de nenorocirea pornografiei! Aș dori mult să faci parte dintre ei când vei fi mare. Pentru a te ajuta am nevoie de colaborarea ta. Uite cum putem face: ne angajăm împreună ca-ntr-un legământ. Tu îmi promiți că niciodată nu folosești televizorul sau internetul cu ușa camerei închisă. Va trebui să faci în așa fel, încât să poți fi văzut ușor ce emisiuni urmărești. Eu mă angajez să fiu atent la ce faci și să te ajut cu toată dragostea să te ții de promisiune. Când voi găsi camera închisă și televizorul sau calculatorul pornit, te voi chema la o discuție ca-ntre prieteni, dar foarte deschisă și fermă. Promit asta. Promiți și tu? Acesta poate fi un ajutor mărunt comparativ cu ispita pornografiei. Tu poți face mult mai mult. Pentru ca o țară să fie în siguranță trebuie să-și păzească granițele. Gândurile omului sunt hotarul care odată distrus va duce la pierderi uriașe. Iată de ce este înțelept să punem grăniceri viteji, santinele hotărâte pe fâșia gândurilor noastre. Haide să ne imaginăm câteva atacuri dure la granița gândirii lui Moise. Omul acesta avea deja o condamnare definitivă. Domnul îi zisese:

- Privește țara, dar nu vei intra în ea. Împreună cu Aaron ați vorbit ușuratic despre Mine. Un astfel de păcat nu poate trece nepedepsit.

- Dar, Doamne, sări un gând rebel cu gură mare, Te descalifici spunând așa ceva. Eu am păcătuit zicând despre Tine că nu poți ierta niște răzvrătiri mari de tot, iar Tu zici acum că nu-mi poți ierta o scăpare de cuvinte într-un moment de descărcare de nervi? Cum pot eu să cred că ești

un Dumnezeu iertător, când mie nu-mi ierți un păcat atât de mic? Lasă-mă să intru în țară și voi spune tuturor că ești așa cum pretinzi, un **Dumnezeu milostiv**, altfel...

- Moise, strigă un alt gând! Tu nu înțelegi ce înseamnă iertare! Ți-ai pedepsit vreodată copilul?

- Da, răspunse Moise gândului ce-i puse întrebarea.

- Asta înseamnă că nu l-ai iertat? Ești încă mânios pe el? Sau ai și uitat că te-a supărat? Moise, eu iert, dar asta nu înseamnă că nu pedepsesc. Dacă voi, părinții, ați ierta fără să pedepsiți ce s-ar alege de copiii voștri? Ar mai putea discerne ei între bine și rău? Nu-i așa că pedeapsa este un bun pedagog? Dacă ție, care ești liderul, îți trec cu vederea păcatul, ce pretenții crezi că vor avea ceilalți care nu pricep ca tine? Nu-i așa că și tu ai măsuri diferite când disciplinezi? Îl pedepsești pe un copil de un an dacă împrăștie mizeria prin casă? Dar când tânărul de 17 ani nu-și aranjează așternutul, mai zici „lasă-l că-i copil"? Hei, Moise, răspunde-mi!

- Da, e logic! Așa este, dar... Pedeapsa pentru mine e prea aspră. Cine va mai îndrăzni să devină lider? Așa toți vor prefera să nu se angajeze la nimic, zise același gând rebel care ținea cu orice preț să aibă dreptate.

- Moise! Ce s-ar fi întâmplat dacă aș fi trecut cu vederea dezmățul adus de Baal Peor în tabără?

- Doamne ferește! Azi nici măcar n-am mai exista ca națiune.

- Vezi, Moise? Ar trebui să te pleci în fața lui Fineas și să recunoști că datorită lui sunteți încă un popor.

- Așa este! Și când mă gândesc ce judecată nedreaptă era în mintea mea... Te-am condamnat până și pentru faptul că ai făcut cu el un legământ veșnic. Doamne, ce mult înseamnă o gândire sănătoasă! Eram aproape de-a nu mai vrea să răspund niciuneia din chemările Tale. Ziceam că dacă oricum voi muri pentru păcatul meu... ce rost mai are să scriu toate astea într-o carte? Un gând ticălos îmi striga din răsputeri să Te las să Te descurci fără mine. Aveam chiar o răutate în mine. Doamne, eu cred că există o parte bună și după moarte. Nu mi-ai spus-o niciodată, dar mi se pare că Tu mizezi pe aceasta. Mă ajută să gândesc asta despre Tine, dar chiar dacă nu există așa ceva, eu Îți rămân credincios până la capăt. Iartă-mi gândurile negre.

Mâine, dragul meu copil, te invit iar la povestea gândurilor, ca să le înțelegem și să învățăm să le strunim, pentru a avea o minte sănătoasă.

4 mai

Alte gânduri cu spovadă

Deut.9:1-29; 1 Petru 1:10; Ps. 90:10; Gal. 3:19-4:9

- O, Doamne, atât de vinovat mă simt. Nu pot să-mi stăpânesc gândurile negre. Chiar dacă am recunoscut că ai dreptate în tot ce mi se întâmplă, mereu apare altă întrebare care-mi paralizează mintea. Mă încearcă sentimente de furie, Doamne. Îmi este greu să suport o astfel de pedeapsă. Mă simt ca un criminal. Nici Cain n-a fost tratat așa.

- Și vrei, Moise, să îmbraci hainele lui Cain? Vrei ca poporul pe care l-ai adus până aici, cu atâta trudă, să aibă același destin pe care l-a avut familia lui Cain? Îți pasă ce vor zice urmașii tăi de tine? Ai trăit 120 de ani. Dacă intri în țară cât crezi că vei mai trăi? Când aveai 80 de ani te considerai printre cei mai tari? Pentru ambiția de-a intra în țară vrei să-ți pierzi toată munca? zise celălalt gând plin de tristețe.

- Nu, Doamne, dar știi, am nevoie să-mi exprim durerea. Parcă așa găsesc răspunsuri la întrebările mele. Te superi dacă-Ți spun că nu înțeleg nici de ce l-ai ales pe Iosua? Recunosc valoarea lui, dar lui Iacov i-ai spus ceva despre Iuda. Tot timpul am crezut asta. Am scris deja aceste lucruri în carte. Trebuie să corectez? Caleb mi se pare mult mai hotărât. El este din Iuda. Iosua e mult prea timid. Pare chiar fricos. Care-i logica după care lucrezi? Pe lângă faptul că nu-mi ierți păcatul sunt pus și în situația de-a fi văzut ca un profet fals.

- Moise, Moise, zise iar gândul care părea ca o voce a Domnului, dar altfel decât vocea pe care o auzea ca profet. Era o voce lăuntrică. Parcă Dumnezeu se cuibărise undeva în mintea sa și-l făcea să gândească în felul Lui. Moise, iar gândești ca atunci cu Sabatul și chipurile cioplite. Mai știi ce dezorientat erai când ți-am spus să faci heruvimi pe capacul ispășirii? Cât privește întrebarea ta, am zis Eu vreodată că țara va fi condusă de urmașii lui Iuda? Eu n-am spus asta. Eu am zis că-n Iuda va fi întotdeauna un suflu de lider, un dar special. Dacă aș fi promis ce spui tu nu m-aș fi deosebit cu nimic de cei ce au dat toate drepturile întâiului născut. Să fac Eu așa ceva? N-am luptat Eu să desființez asta? Tocmai de aceea nu l-am numit pe Caleb. Am vrut să tai din față această năzuință. Am într-adevăr un plan special pentru Iuda, dar să fie clar, e vorba de Șilo. Acesta se va înfăptui mai încolo. Eu voi ridica un proroc mare în neamul acesta. I-am promis lui Avraam că-n sămânța lui vor fi binecuvântate toate neamurile pământului. E vorba de o sămânță, nu de mai multe. Nu este Iosua acela, chiar dacă tu i-ai schimbat numele zicându-i „mântuitor". Va veni Mesia, dar încă nu-i vremea Lui și dacă l-aș fi pus lider pe Caleb ar fi putut fi ispitit să creadă că el este. I-aș fi făcut un mare rău. Mai am și alte principii care-ți sunt greu de înțeles. Să spui acestui popor să nu care cumva să creadă că Eu l-am ales dintre celelalte popoare pentru că el ar fi fost mai bun decât alții. Spune-le să știe că ei sunt un popor tare încăpățânat și dedat la rău. Nu pentru bunătatea lor i-am ales. Dacă aș fi făcut asta ar fi fost ispitiți să creadă că ei, ca națiune,

sunt Mesia. Și-ar fi însușit toate lucrurile pe care le voi rosti despre El. Asta le-ar face mult rău.

- Moise! zise un alt gând, despre care nu-și putea da seama profetul de unde vine și încotro se duce. Era ca o vorbă de duh, ca o suflare de vânt fără direcție. Nu te-ai gândit niciodată că niciuna din promisiunile făcute lui Avraam nu se bazau pe niște legi? Mirele nu pune condiții când cere mireasa. El oferă iubire necondiționată. Nu observi că legea ce-ai dat-o poporului este ceva adăugat? Poate o căsătorie să dureze în baza unor legi severe?

- Ce vrei să-mi sugerezi, gând aiurea?

- Un tratament rigid, ca cel din legea ta, se aplică doar la copii sau, în cel mai rău caz, e practicat de dictatori. Eu nu vreau să fiu slujit sub teroare. Eu sunt Dragoste! Vreau să învățați această limbă nouă.

- Și cum explici atunci că mă trimiți în moarte, Tu, Dragoste?

- Dacă te-aș lăsa să intri în țară n-ar înțelege toți că asta este calea?

- Adică?

- Toți ar fi siguri că Legea este soluția. Tu ai rămâne Marele Simbol pentru ei și nu s-ar mai găsi loc pentru Șilo. Trebuie ca tu să falimentezi, pentru ca oamenii să fie constrânși să accepte soluția. Legea a fost adăugată, Moise. Ea va ține până crește copilul. Când devine om mare, nu mai rămâne decât pârghia iubirii. Îl mai pedepsești pe Gherșom cu nuielușa? Nu ar fi dezonorant? Cum ar arăta o lume în care bunicul își bate fiul în fața nepoților? Doar tâlharii trebuie struniți cu biciul. Legea și iubirea nu-și fac împreună casă. Iubirea își are propria-i lege. Ea este destinată să nu facă rău, ci bine, iar împotriva binelui nu este lege.

- Ce interesant! Să scriu explicațiile astea în carte? se gândi Moise.

- Ești sigur că ți-a vobit Domnul? îl necăji un alt gând.

- A da, înțeleg. Astea sunt doar cercetările și bănuielile mele. Nu pot fi scrise ca certitudini. Cred că ele nu trebuie scrise, de aceea nu mi le explică Domnul clar, ci-mi lasă mintea să se zbată și să muncească din greu. Voi scrie doar ce e clar, dar Doamne, atâta nevoie am avut să le rostesc pe toate astea în prezența Ta. Acum mă simt ușurat și pot trece la ce-mi spui să fac. Mâine mă apuc de treabă. Acum o să las mintea mea să se odihnească puțin după atâta frământare. Dă-mi, te rog, o noapte bună.

5 mai

Înapoi la treabă

Num. 32:1-42; 25:9; 31:15-16; 33:38; Deut. 1:3; 4:3; Apoc. 2:14

Și veni Moise înapoi din lumea gândurilor. Avea pe față niște sudori mari, ca unul care, după grele negocieri cu moartea, ajunsese în sfârșit la resemnare. Știa că mai are doar câteva luni de trăit. O mulțime de lucruri trebuiau puse la punct și lămurite, așa că se apucă serios de treabă. Își chemă toate căpeteniile și le porunci să numere poporul rămas în viață după tragedia cu Baal-Peor, zeul pornografiei. Douăzeci și patru de mii muriseră atunci. Față de trei mii câți muriseră când au făcut vițelul de aur, acum numărul morților era mult mai mare. La răscoala lui Core muriseră paisprezece mii șapte sute. Acum erau cu zece mii mai mulți. Era cel mai mare cimitir evreiesc din pustiu. Pornografia atrage moartea, copilul meu. În spatele ei vine armamentul greu al lui Satan. Doar iubirea Tatălui Ceresc mai poate salva. Te sfătuiesc să o cauți, până o vei găsi. E ca o cetate de scăpare. Înțelegi de ce au murit atâția oameni atunci? Păcatul ăsta aduce nebunia. Oamenii aceia nu voiau să cedeze. Niciun argument, nici plânsul lui Moise nu-i putea convinge. Așa se întâmplă și cu adolescenții care intră în conflict cu părinții din această cauză. Doar Dumnezeu îi mai poate opri și, din păcate, uneori, printr-o tragedie. Cei ce Îl iubesc pe Dumnezeu și se lipesc de El primesc o motivație puternică de-a se desface din această pânză de păianjen. Moise era foarte preocupat să convingă poporul să se alipească de Dumnezeu. Așa că i-a chemat din nou într-o sală de curs. Acum, Moise avea întinsă pe masa verde a câmpiei Moabului o hartă mare. Am încercat să aflu cu precizie pe ce a fost desenată harta, dar am găsit păreri împărțite. Te las să cercetezi asta când vei fi mare. Pe harta întinsă în fața lor, Moise desenă niște parcele de pământ delimitate precis și pe fiecare parcelă era numele uneia dintre semințiile lui Israel. Semința care era mai mare avea un pământ mai mare. Și lucrând Moise la harta aceea, au venit la el căpeteniile lui Ruben și ale lui Gad cu o cerere ciudată:

- Moise! au zis ei.

- Da, spuneți! Vă ascult!

- Știi, noi, gadiții, ne înțelegem foarte bine cu rubeniții, chiar dacă, din străbuni, mama noastră era sclavă mamei lor.

- Așa este, aprobă unul din fiii lui Ruben. Noi am înțeles că Dumnezeu are alte principii decât zeii. El nu face diferențe între copiii născuți în sclavie și cei liberi, și nici între primul și ultimul născut. Am văzut asta și din binecuvântările rostite de Iacov. Te rugăm să ne dai pământurile cucerite aici, dincoace de Iordan.

- Cum? Nu vreți să intrați în țara promisă? Doriți să vă rupeți de frații voștri? Nu pot să cred! Eu insist atâta să intru în țară, iar voi aveți această posibilitate și să o refuzați? Vă temeți de război? Vreți să-i abandonați pe frații voștri? Nu mi se pare corect. Ați fost împreună la aceste cuceriri. Aveți cumva complexe din pricina păcatului comis de tatăl vostru, Ruben? Vă rog

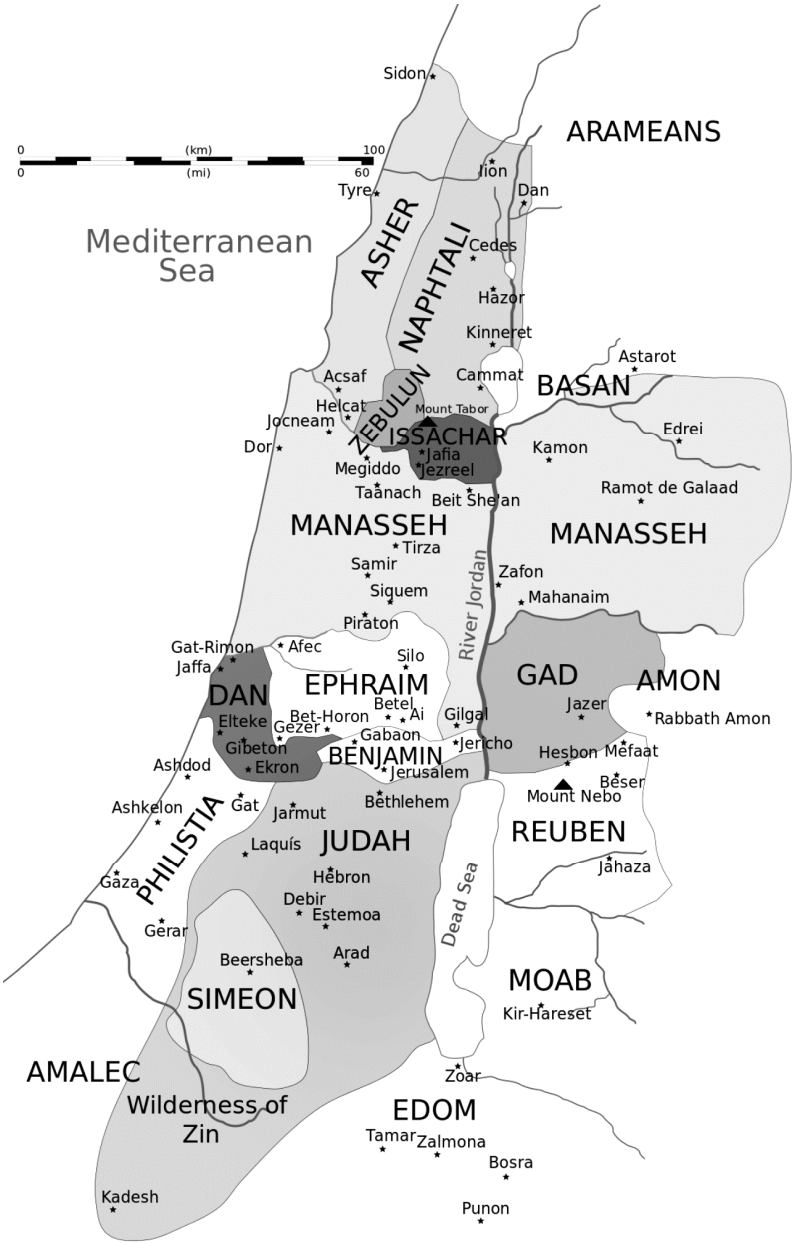
Sidon
ARAMEANS
0
(km)
100
0
(mi)
60
Iion
Tyre
Dan
Mediterranean Sea
ASHER
NAPHTALI
Cedes
Hazor
Kinneret
Astarot
Acsaf
Cammat
BASAN
ZEBULUN
Helcat
Mount Tabor
Jocneam
ISSACHAR
Edrei
Dor
Jafia
Kamon
Megiddo
Jezreel
Taanach
Beit She'an
Ramot de Galaad
MANASSEH
MANASSEH
Tirza
Samir
Zafon
River Jordan
Siquem
Mahanaim
Piraton
Gat-Rimon
Afec
Silo
Jaffa
GAD
AMON
EPHRAIM
DAN
Betel
Jazer
Bet-Horon
Ai
Gilgal
Rabbath Amon
Elteke
Gezer
Gabaon
Jericho
Hesbon
Mefaat
Gibeton
BENJAMIN
Ashdod
Ekron
Jerusalem
Beser
Mount Nebo
Ashkelon
Gat
Bethlehem
Jarmut
REUBEN
PHILISTIA
Laquís
JUDAH
Jahaza
Gaza
Hebron
Debir
Dead Sea
Estemoa
Gerar
Arad
Beersheba
MOAB
SIMEON
Kir-Hareset
AMALEC
Zoar
Wilderness of Zin
EDOM
Tamar
Zalmona
Bosra
Kadesh
Punon

mult, **Dumnezeu este dragoste**! **Este un Dumnezeu iertător**! Nu faceți asta, fraților! Aceste pământuri nici măcar nu aveam în plan să le împart. Dincolo de Iordan e țara promisă.

- Moise, te rugăm mult! Ascultă! Noi ne-am gândit bine. Nu ne simțim inferiori. Nu vrem să ne despărțim de frații noștri. Vom merge mai departe și vom lupta alături de ei până când fiecare va fi așezat în moștenirea lui. Vrem doar ca soțiile și copiii noștri să rămână pe loc. Noi avem multe vite și zona asta este bună pentru noi. Nu vom fi invidioși dacă dincolo de Iordan sunt pământuri mai bune. Vrem asta, Moise.

- Dacă ziceți că veți veni alături de frații voștri până la capăt, fie! Trec pe hartă aceste pământuri pentru voi.

Câteva familii din seminția lui Manase, văzând lucrul acesta, au zis că și ei vor să rămână dincoace de Iordan, așa că au pus mâna pe arme și au mers pe cont propriu să-și cucerească o zonă care le-a plăcut foarte mult. Apoi s-au dus la Moise și au făcut o cerere identică, iar pe harta profetului a fost hașurat acest pământ pentru jumătate din seminția lui Manase. Când vei avea ocazia să te uiți pe-o hartă, vei rămâne uimit de mărimea ținutului pe care l-a obținut Manase. Era pământ cucerit de ei, fără contribuția fraților lor. După cum se conturau lucrurile, părea că nimeni nu ținea cont de binecuvântările rostite de Iacov. Ai zice că Iacov și-a încrucișat zadarnic mâinile când i-a binecuvântat pe Efraim și pe Manase. Manase părea hotărât să-și schimbe destinul. Părea că se luptă din răsputeri să desfacă încrucișarea de brațe a lui Iacov. Nici Moise nu părea să țină cont de tot ce-a zis Iacov. Dacă Dumnezeu nu i-a dat lui Iuda comanda, de ce ar fi el atât de meticulos cu împărțirea? Tainele astea oricum erau greu de pătruns. Lui Efraim urma să-i dea partea cea mai mică. Trebuia să facă totul după lege. Seminția cea mai mică lua cel mai puțin. Doar lui Simeon și lui Levi li se cuvenea mai puțin. Lui Efraim, însă, Dumnezeu îi dădea slujba. Iosua era din această seminție. El urma să preia comanda, iar cel mai mare era chemat să fie mic. Despre asta vom mai vorbi. Ține minte un lucru: de sus, de la Dumnezeu, lumea se vede diferit! Acum închidem ochii, pentru a căuta cu grijă noaptea care vrea să se ascundă de noi. Paaa!

6 mai

Ce lideri!

Deut. 2:4-9, 17-25, 29; Num. 20:14-21; 21:4, 26-29; 34:16-29; 35:1-28

Ne găsim în Câmpia Moabului, lângă ținuturile lui Esau. E ceva timp de când poposim aici, iar tu nu mă întrebi cum se poate așa ceva? Dumnezeu Îi spusese lui Moise că nu-i dă nicio palmă de loc din ce este al lui Moab, fiul lui Lot, și nici dintr-al lui Esau, numit Edom. Știi că Esau nu-i lăsase pe evrei să treacă prin ținuturile lui, nu-i așa? De aceea ocoliseră ei Edomul pierzându-și răbdarea. Cârtiseră și fuseseră atacați de șerpi, până când făcuse Moise șarpele acela de aramă. Mulți muriseră în acea nenorocire. Mai târziu, Moab pornise cel mai mare măcel împotriva poporului evreu. Îi chemaseră pe vrăjitorul Balaam și pe împăratul Madianului împotriva lor. Cum se face că acum evreii sunt în Câmpia Moabului? Dacă citești atent în Biblie, așa cum aș vrea eu să te ajut să faci, vei observa că la descrierea războiului împotriva lui Sihon și Og se precizează că unele zone din Edom și din Moab erau sub ocupația acestor popoare. Deși evreii se răzbunaseră pe madianiți și pe vrăjitorul Balaam, ei nu luaseră nicio palmă de pământ din ținuturile acelea. Cred că era vorba de pământuri care altădată fuseseră ale Moabului și Moise le-a eliberat, precum făcuse Avraam odinioară. Lot era iar eliberat de Avraam. Ți-am povestit demult aceste lucruri. Avraam nu luase niciun fir de ață de la împăratul Sodomei, iar Melhisedec îl binecuvântase. Israel se purta și el ca un lider învățat de Avraam. Era ca un judecător între popoare și dușmanii îi deveniseră prieteni. Pământurile trecuseră înapoi la Moab, Amon și Edom, iar aici, în liniște deplină, Moise făcea toate planurile de atac pentru zona de dincolo de Iordan. Câștigaseră încrederea deplină a edomiților și a moabiților. Făcuseră cum au promis. Plătiseră cu vârf și îndesat pentru serviciile acordate. Evreii le dăduseră înapoi pământurile. Ce plată! Ce mare câștig! Nu putuseră să-și asume niciun drept asupra acelor pământuri, chiar dacă le cuceriseră cu sabia de la madianiți și mai târziu de la Sihon și Og. Erau ale lui Lot și ale lui Esau și ei respectau dreptul acestor popoare în ciuda răului suferit din partea lor când cu Baal-Peor. Ei le întorceau bine pentru rău și astfel, trei mari dușmani le deveniseră aliați. Aici, în Câmpia Moabului, aveau acum liniște pentru a face hărți, strategii de război și alte planuri. Se comportaseră ca niște lideri adevărați și acum strângeau roadele. Să ții minte aceste lucruri, copilul meu. Dacă-ți va cere Dumnezeu ca în viață să renunți uneori la drepturile tale și nu-ți va da toate explicațiile, încrede-te în El. Nu te va înșela. Dacă Edomul și Moabul n-ar fi văzut sudoarea lui Moise în timp ce înconjura ținuturile lor, încrederea n-ar fi fost la fel. Acum, Iosua, împreună cu liderii celor zece seminții care așteptau partea lor de moștenire, trasau harta cu hotarele ei. Marele preot Eleazar era ca unul care pune sigiliul pe documente. Fiecare seminție primea pământuri pe măsura mărimii ei. Leviților însă, nu li se dăduse nimic, iar lui

Efraim, extrem de puțin. Eleazar, Marele Preot și Iosua, căpetenia lui Efraim, se uitau la frații lor care își frecau mâinile a pagubă. Ei aveau alte valori.

- Moștenirea voastră este Domnul, le spuse Moise leviților.

Era dincolo de limita gândirii umane. Oamenii aceștia păreau singurii sclavi rămași în viață. Pentru ei, ziua de odihnă, Sabatul era o corvoadă. Sărbătorile erau și mai grele. Tăiau întruna animale pentru jertfă, încărcându-se cu păcatele norodului și, când veni vorba de răsplată, ei nu primiseră nimic. Dumnezeu îi luase în schimbul întâilor născuți, care scăpaseră de îngerul morții atunci, la Paște. Singura lor plată era slujba. Îmbrăcați în haine de cinste, ca pruncii rânduiți pentru jertfele păgâne, erau zăpăciți, chinuiți de cel mai mare „de ce?".

„Să fie vorba de blestemul rostit de Iacov? se întreba singur un oarecare dintre leviți. Dar Simeon? Și el se făcuse vinovat de genocid!"

Ochii leviților aveau aceleași priviri ca mieii din 14 Nisan. Ce contradicție între ce spunea Moise și ce se practica! Dobitoacele aveau zi de odihnă, leviții... nimic. Toată tabăra privea nedumerită. Era de ne-nțeles. Moise și Eleazar erau liderii. Puteau să-și facă parte, cum e zicala: „cine-mparte, parte-și face". Dar Dumnezeu formase altfel de lideri. Ei puteau să renunțe la ce li se cuvenea. Aveau alte bogății. Partea lor de moștenire era Domnul. Într-un final se lăsă auzită iar vocea lui Moise.

- Fiecare seminție să dea leviților cetăți, ca ei să poată locui printre voi. Vor fi ambasadorii **Dumnezeului care iartă**.

Pete de soare se băteau cu umbrele câmpiei, când vocea răsună iar.

- Dacă un om va ucide din greșeală pe aproapele lui, să fugă într-una din cetățile leviților și să rămână acolo până la moartea Marelui Preot. După aceea poate să plece la casa lui. Să numești locul acela „Cetate de scăpare". Să ai șase astfel de cetăți. Eu sunt un **Dumnezeu iertător**.

- Doamne! îngâna printre oameni Eleazar. Asta înseamnă că moartea mea va fi bucuria ucigașului? Moartea mea să-i devină cântec? Ce soartă! Asta pare mai greu decât altarul. E un fel de jertfă vie? E jertfa necurmată? Nu înțeleg! Pe când mă bucuram că am primit și eu ceva, uite cu ce mă aleg. Tot timpul să mi se dorească moartea? Mă duc să mă culc. Poate mâine-mi va fi clar. Noapte bună!

7 mai

Cetățile de scăpare

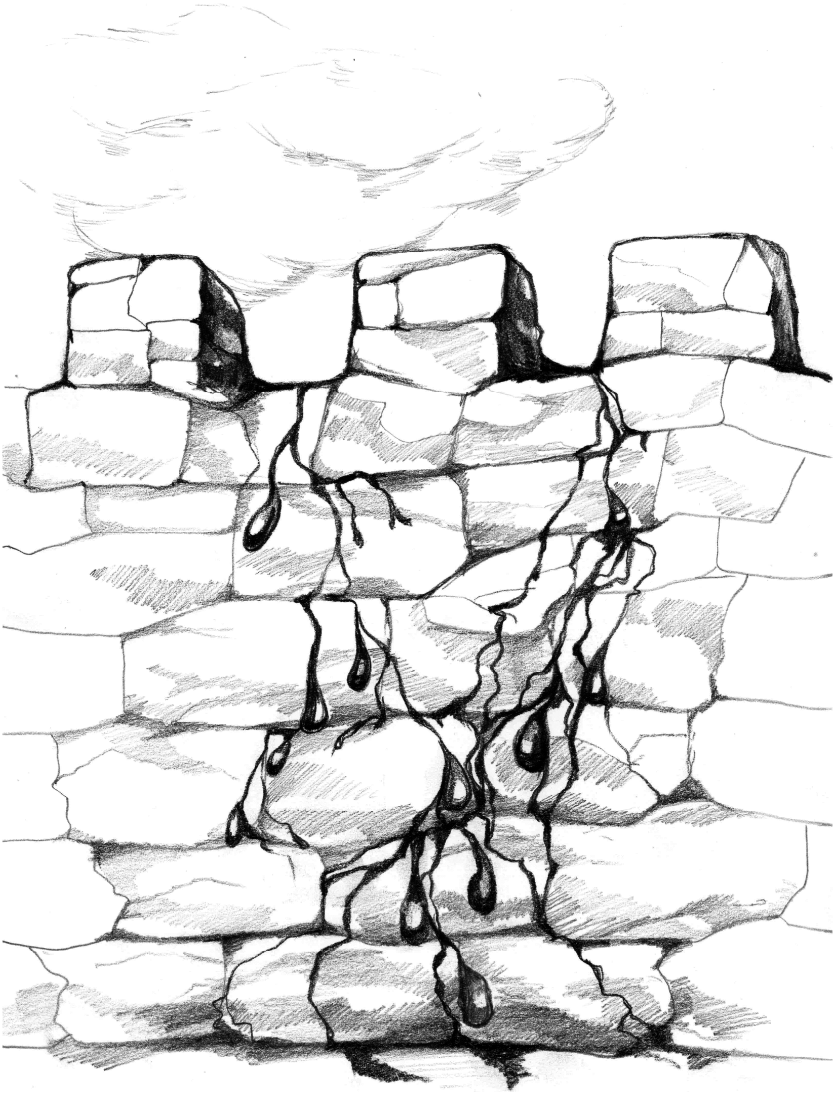

Num. 35:6-32; Deut. 4:41-43; Rom 6:23; Evrei 10:1-9

- Fineas, copilul meu, vino să povestim puțin despre slujba noastră, zise dis-de-dimineață Eleazar. Nu m-am odihnit prea bine noaptea trecută. O mie de gânduri au mărșăluit prin mintea mea. Tu, oare, înțelegi taina acestor cetăți de scăpare? De ce să ne fie dorită moartea? Omul ucide și, după ce că îl protejez în cetatea mea, el să-mi dorească zilnic moartea, pentru a se putea întoarce la familia lui? Îmi pare foarte aiurea. Fineas, dragul meu, tu cum le vezi pe toate astea? Eu am sentimente ciudate, mai ales când mă gândesc la tine ca urmaș al meu.

- Nu te îngrijora, tată. Eu m-am gândit de multă vreme la aceste lucruri și chiar mă uitam cu mirare spre tine. Mi se părea că nu le observi.

- O, fiul meu, de când mă zbat în întrebări, dar n-am vrut să pun pe umerii tăi poveri pe care nici eu nu le pot duce. Mi-aș dori mult să-L pot pricepe pe Dumnezeu. Pare tot timpul că ascunde ceva. Are o taină a Lui, o frământare, o zbatere, o durere incredibilă în care Își duce eternitatea.

- Știi, tată, că tocmai așa văd și eu lucrurile? Să-ți spun ce cred despre cetățile de scăpare?

- Hai, să te aud. Sunt curios.

- Vezi, tată... În tot traseul ăsta făcut prin pustiu am văzut cum, uneori, **Dumnezeu** Se ofensează foarte ușor la păcatele noastre. La cealaltă extremă, iartă până dincolo de măsura noastră umană. Pare **exagerat de iubitor**, **dar și** de **drastic** în același timp. Și încă ceva, nu știu dacă ai observat, tată, că exact așa ești și tu.

- Cum adică?

- Din relația ta cu mine atâtea imagini mi-au rămas întipărite în minte. Nu uit cât îmi spuneai că mă iubești ca pe lumina ochilor tăi. Știu cum îmi povesteai despre Avraam și despre Iosif. Mai ții minte cum te înecau lacrimile la poveste? Eu n-am uitat nici asta, dar nici când mi-ai mângâiat cu nuielușa gingașele mele piciorușe. Abia azi pricep de ce ai făcut-o. Știu truda ta de a-mi explica rostul nuielușei, dar atunci nu era chip de-a înțelege. Pentru mine erai... așa cum e cetatea de scăpare pentru tine.

- Și cum e cetatea? Hai, spune-mi, că de ziua cu nuielușa eu am uitat.

- Noi, copiii, nu uităm, nu-i așa? Și tu îți amintești multe lucruri din copilărie, nu-i așa tată?

- Da, într-adevăr. Nu pot să neg asta.

- Vezi? Eu cred că **Dumnezeu** este ca un **tată iubitor** care trebuie să se facă înțeles copiilor Lui. Asta este zbaterea Lui. Noi oamenii facem trăznăi, așa cum fac toți copiii. El este nevoit, uneori, să Se poarte foarte dur cu noi și nici măcar nu are rost să ne explice, deoarece oricum nu pricepem. Cetatea de scăpare cred că este o imagine prin care Dumnezeu ne cheamă să medităm la costurile iertării. Pentru a-l proteja pe omul insuficient de

atent, pe cel care, fără intenție, ucide un alt om, e nevoie de un preț. Marele Preot îl reprezintă pe Dumnezeu. El este pus în situația să simtă cam ce simte Dumnezeu când păcătuim. Chiar dacă te superi pe mine, dar trebuie să-ți spun; eu tare bănuiesc ceva.

- Spune-mi, fiule! Ce bănuieli ai?

- Bănuiala mea e că Dumnezeu va muri.

- Doamne ferește! Da' ce-ți veni să spui așa ceva? Să nu mai rostești astfel de cuvinte! Asta se numește blasfemie. **Dumnezeul nostru este etern**.

- Da, tată, știu că este etern, dar cred și că va muri. Nu pot să explic asta, dar plata păcatului este moartea, iar iertarea nu se poate face fără un preț. Ce ne spun oare atâtea jertfe? Toate vorbesc despre un preț al iertării. De ce crezi că nu-L lasă Dumnezeu pe Moise să intre în Canaan? Trebuia demult să înțelegem că păcatul își cere plata. Dumnezeu a iertat și iartă în continuare. Cine va plăti? Dacă L-ai văzut abătut, e pentru că I se adună facturile. Cum ne spuneai tu că ni s-a încărcat carul. De ce crezi că a fost atât de sensibil la jertfa lui Abel? Ce-ți spune mielul pascal? Noi, leviții, suntem niște jertfe vii. Îl reprezentăm pe Dumnezeu. Sunt tot mai sigur că, pentru toate păcatele pe care Le iartă, El va plăti murind în locul nostru și, poate, va rămâne etern prin noi. Poate doar așa ne vom trezi la realitate și vom urî păcatul, așa încât să nu-l mai săvârșim. Cetatea de scăpare ești tu tată. În moartea ta are ucigașul viață. De aceea ai aceste sentimente. Ești și mort, și viu. Așa cred că e și un părinte care-și iubește copilul, dar îl și pedepsește.

- Fiule, mi-e frică! Vorbele tale sunt grele. Ideile astea sunt prea mari pentru mine. Sunt atât de obosit. Toată noaptea am învârtit în oala gândurilor și presimt că mă așteaptă altă noapte albă. Mai povestim mâine. Hai să ne odihnim puțin. Mi-e teamă ca nu cumva, din cauza oboselii, mintea noastră să se accidenteze. Mi se pare că a mers prea departe cu analiza. Ne vedem mâine. Noapte bună!

8 mai

Gânduri în oglindă

Deut. 8:5; 4:23-31; Ezechiel 20:25; Evrei 12:5-10; Gal. 4:1-3; 1Petru 1.10 Lev. 17:1-4; Deut. 12:15

- Ei bine, tată, cum ți-a trecut noaptea? A fost albă de tot sau ai mai ațipit câte un pic, așa ca mine?

- Nici tu nu ai dormit, fiule? Doar spre dimineață am ațipit câteva minute. Câte s-au mai petrecut în lumea viselor! Parcă am dormit o veșnicie.

- Înseamnă că avem ce depăna împreună. Și mie mi s-a întâmplat la fel. Nu mai pot de curios. Sper că ți s-au lămurit lucrurile și ideile mele ți-au devenit acceptabile. Mie mi s-au limpezit mult gândurile.

- Fiule, mă tem că te voi dezamăgi. Pare atât de dreaptă vorba că unde este înclinat copacul acolo cade. Noaptea ne-a consolidat fiecăruia pozițiile avute mai înainte. M-am luptat mult cu ideile tale. Cum să faci astfel de afirmații? Cum să moară **Dumnezeul nemuritor**?

- Cred, tată, că ai dreptate. Copacul cade unde este înclinat. Îți înțeleg întrebarea. Are logică. Dar ai răspunsuri la celelalte întrebări?

- Care întrebări, fiule?

- Păi, de pildă, de ce eliberarea ucigașului cere moartea Marelui Preot? De ce trebuie să moară cineva în locul păcătosului? De ce mielul pascal? De ce jertfe? Ce taină poartă întâiul născut? De ce noi, leviții, suntem niște jertfe vii? De ce nu primim și noi moștenire? De ce noi nu avem sabat? De ce Moise nu este iertat de **Dumnezeul Iertător**? De ce avem heruvimi pe capacul ispășirii și sub el porunca să nu-ți faci chip turnat? Toată noaptea am frământat împreună aceste întrebări. Mi se părea că ai înțeles.

- Fiule, ce să înțeleg? Tu ai răspunsurile?

- Tată, dar, toată noaptea, nu asta ți-am explicat?

- Stai, fiule. Nu te agita. Azi-noapte n-am vorbit nimic împreună. A fost doar lumea gândurilor și a viselor.

- Da, ai dreptate. Așa este. Ce palpitant e subiectul! Părea atât de reală lumea în care am stat azi-noapte. Eram sigur că te-am convins sau cel puțin ai încetat să mă contrazici. Chiar ne-am certat în lumea gândurilor.

- Haide, totuși. Spune-mi și mie care sunt argumentele tale?

- Știi ceva, tată? Nu-mi amitesc decât foarte puțin. Știu doar că mi s-a părut că te-am convins, când ți-am descris felul tău de-a lucra cu mine. La un moment dat, știu că am vorbit atât de apăsat încât mi-ai spus că devin obraznic. Am afirmat că legile date de Dumnezeu nu sunt bune decât pentru o vreme a copilăriei. Atunci te-ai enervat pe mine. Eu insistam. Eram gata să pariez cu tine că pe multe dintre legile date le va schimba Dumnezeu chiar în timpul vieții noastre. Ele nu aveau cum să dureze, după logica mea. Ți-am adus argumente că sunt copilărești și că se contrazic. Te-am întrebat cum vezi tu porunca să nu-ți faci nicio înfățișare a lucrurilor

din cer sau de pe pământ, pusă lângă porunca de-a face nişte heruvimi sau un şarpe de aramă. Te-am întrebat de ce trebuia să privim la acel şarpe spânzurat pe lemn. Ce urmărea Dumnezeu cu toate poruncile astea? Am încercat să-ţi dovedesc că cele mai multe dintre porunci au fost date în contextul unor copilării de-ale noastre. Ne comportam de multe ori ca nişte sălbatici. După ce ne maturizăm, aceste legi se vor schimba. Ţi-am dat exemplul cu porunca de-a nu tăia animalul pe care-l mâncăm decât la cortul Domnului. Ţi-am spus că e absurd şi că nu se va putea aplica în ţara promisă. Mi s-a părut că ai fost de acord cu mine. Tensiunea maximă a apărut când ţi-am spus că gestul meu de-a străpunge cu suliţa pe cei doi închinători la Baal-Peor va fi descalificat peste timp.

- Ai spus aşa ceva în gândurile tale?

- Da, tată! Cred că aşa va fi. Noi trebuie să ducem lumii un **Dumnezeu care iubeşte**, un **Dumnezeu iertător**. Gestul meu nu duce la pace şi iubire între oameni, ci dimpotrivă; gestul meu promovează violenţa de dinainte de potop. Eu cred într-un Dumnezeu care va muri în locul nostru.

- Fiule, gata! Opreşte-te! Nu mai vreau să vorbim. Acum îmi amintesc perfect. Cu asta m-am trezit azi dimineaţă din visul meu. Urlam din răsputeri să taci, deoarece ai rostit aceste cuvinte şi în visul meu. Te rog, taaaci!

După câteva clipe de linişte profundă, peste Câmpia Moabului începu să răsune şofarul evreiesc anunţând adunarea în sala de şedinţă. Era sala aceea formată din iarba verde ca aşternut, cerul albastru dantelat cu câţiva norişori şi o adiere de vânt ca a unui ventilator de mare fineţe din zilele noastre. Bătrânul Moise vorbea rar şi apăsat, ca unul care urma să plece definitiv.

- Recunoaşteţi, dar, în inima voastră că Domnul Dumnezeul vostru vă mustră, cum mustră un om pe copilul lui. Iau astăzi martor împotriva voastră cerul şi pământul că dacă nu veţi asculta, veţi fi nimiciţi. Nu veţi rămânea decât un mic număr în mijlocul neamurilor. Dar după ce vi se vor întâmpla toate aceste lucruri, în strâmtorarea voastră, vă veţi întoarce şi veţi asculta, căci Domnul Dumnezeul vostru este un **Dumnezeu plin de îndurare**, care nu vă va părăsi şi nu vă va nimici. El nu va uita legământul încheiat cu părinţii voştri, prin jurământ.

Cei doi se priveau înmărmuriţi, fiecare vrând parcă să-l convingă pe celălalt că el avusese dreptate. Mâine vom asculta şi noi, cu toată atenţia, discursul profetului. Acum ne ducem în odaia gândurilor ce se topesc în vis.

9 mai

A doua lege

Deut. 29:2-6; 30:11-16; 8:3; 15:12-15; 18:15; Lev. 25:39-43;

- Sunt patruzeci de ani de când ați ieșit din Egipt. Încălțămintea nu vi s-a învechit, hainele nu vi s-au rupt și aceste lucruri au trecut neobservate de voi, căci Dumnezeu a socotit că nu e timpul să vă facă să le pricepeți. Totuși, ținta Lui era să învățați, dar avea o ordine, bine gândită, pentru fiecare lecție. De aceea v-a hrănit cu mană și carne trimisă de El. Voia să cunoașteți că omul nu se hrănește numai cu pâine, ci cu orice cuvânt ieșit din gura lui Dumnezeu. A fost foarte dificil să fiți învățați. Îmi aduc aminte ce mulțime de vite aveați atunci când ați plâns că vă e foame. De câteva ori ați vrut să mă omorâți, deoarece vă era sete. Atât de greu mi-a fost cu voi, că am ajuns să pun la îndoială că **Dumnezeul iertător** v-ar mai putea ierta. Dumnezeu s-a mâniat pe mine din pricina voastră. Acesta este motivul pentru care eu nu voi intra în țara promisă, ci voi muri aici. V-am adunat pentru a ne reaminti drumul pe care l-am parcurs împreună și să puteți astfel să le povestiți copiilor voștri aceste peripeții. Vom trece în revistă legea pe care v-a dat-o Dumnezeu, încercând să mergem dincolo de slova ei. Voi încerca să vă ajut să treceți dincolo de hotarul ochiului de carne și să priviți în spiritul legii. Apoi voi așeza în fruntea voastră pe omul pe care l-a ales Dumnezeu, pe Iosua. Vreau însă să știți că nu este el Șilo, Cel promis, ci Dumnezeu va ridica din mijlocul vostru un proroc ca mine. El va fi din seminția lui Iuda, cum a spus și părintele nostru Iacov. Să ascultați de El!

Eleazar și fiul său, Fineas, își încrucișau privirile pline de uimire.

- Ce zici, tată, dacă am avut dreptate?

- Mă tem pentru asta, fiule!

- De ce, tată?

- Asta înseamnă că Dumnezeu este un muritor ca noi. Înseamnă că poate muri oricând. Dacă moare mâine?! Ne putem noi baza pe un muritor?

- Ascultă, Israele, suna prin Câmpia Moabului vocea uzată de vreme a bătrânului profet. Domnul Dumnezeul nostru este **singurul Domn**. Să iubești pe Domnul Dumnezeul tău cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu toată puterea ta. Și poruncile acestea pe care ți le dau astăzi să le ai în inima ta.

- Auzi? Auzi? Îl coti Fineas pe tatăl său, Eleazar. E vorba de niște porunci noi. Ai sesizat că accentul se pune pe poruncile pe care ni le dă astăzi? Fii atent, tată!

- Să le întipăreşti în mintea copiilor tăi şi să vorbeşti de ele când vei fi acasă, când vei pleca în călătorie, când te vei culca şi când te vei scula. Să le legi ca un semn de aducere aminte la mâini şi să-ţi fie ca nişte fruntare între ochi. Să le scrii pe uşorii casei tale şi pe porţile tale.

- E vorba de legea de pe Sinai, fiule. Nu înțeleg ce vezi tu atât de curios în toate astea.

- Nu, tată! E vorba de legea iubirii. Tu nu înțelegi? Astăzi ni se dă legea aceasta. Dumnezeu nu Se vrea slujit sub teroare. El Se vrea iubit. Ai găsit asta în cele zece porunci? Nu ne ardea inima în noi să învățăm această limbă nouă? Despre asta e vorba. Să iubești pe Domnul Dumnezeul tău din toată inima, cu tot sufletul și cu toată puterea. Asta da poruncă! Eu sunt perfect de-acord. Nu așa mă iubești tu pe mine? Și eu te iubesc din toată inima, tată. Așa vrea și Dumnezeu să fie iubit. Aceasta e noua constituție.

- „Porunca aceasta, pe care ți-o dau eu azi, nu este mai presus de puterile tale, nici departe de tine. Nu este în cer, ca să zici: «Cine se va sui pentru noi în cer şi să ne-o aducă, pentru ca s-o auzim şi s-o împlinim?» Nu este nici dincolo de mare, ca să zici: «Cine va trece pentru noi dincolo de mare şi să ne-o aducă, pentru ca s-o auzim şi s-o împlinim?» Dimpotrivă, este foarte aproape de tine, în gura ta şi în inima ta, ca s-o împlineşti. Iată, îți pun azi înainte viața şi binele, moartea şi răul. Căci îți poruncesc azi să iubeşti pe Domnul Dumnezeul tău..."

- Vrei să zici, fiule, că nu mai trebuie să ținem cele zece porunci?

- O, tată! Tu nu înțelegi? În porunca iubirii se cuprinde toată legea.

- Ascultă-mă, Israele. Iubirea e generoasă. Ea are Sabate. Anul al șaptelea este pentru eliberarea fratelui ce ți-a devenit rob prin îndatorare.

- Ascultă! Sunt curios ce zice despre anul cincizeci care este aproape.

- Să nu-i dai drumul cu mâna goală, ci să-i dai daruri la plecare cum ai primit și tu când ai ieșit din Egipt. Așa să faceți la fiecare șapte ani.

- Fiule, mă tem.

- De ce, tată?

- Văd că nu zice nimic de anul cincizeci. Să fie prins, cum zici tu, în constituție? Cine poate înțelege motivul pentru care a vorbit despre el cu atâta pasiune și acum îl face uitat? Poate este ceva, mai mult ca un simbol. Ai avut dreptate de multe ori și mă tem ca nu cumva să fie vorba tocmai de moartea lui Dumnezeu în acest an de veselie. Credința mea se clatină.

- Mâine vă aștept iarăși în locul acesta. Am lucruri foarte importante să vă mai spun, zise Moise în final și încheie ziua spunând cu un surâs printre pleoapele înlăcrimate: Noapte bună, tuturor!

10 mai

Pregătiri pentru logodnă

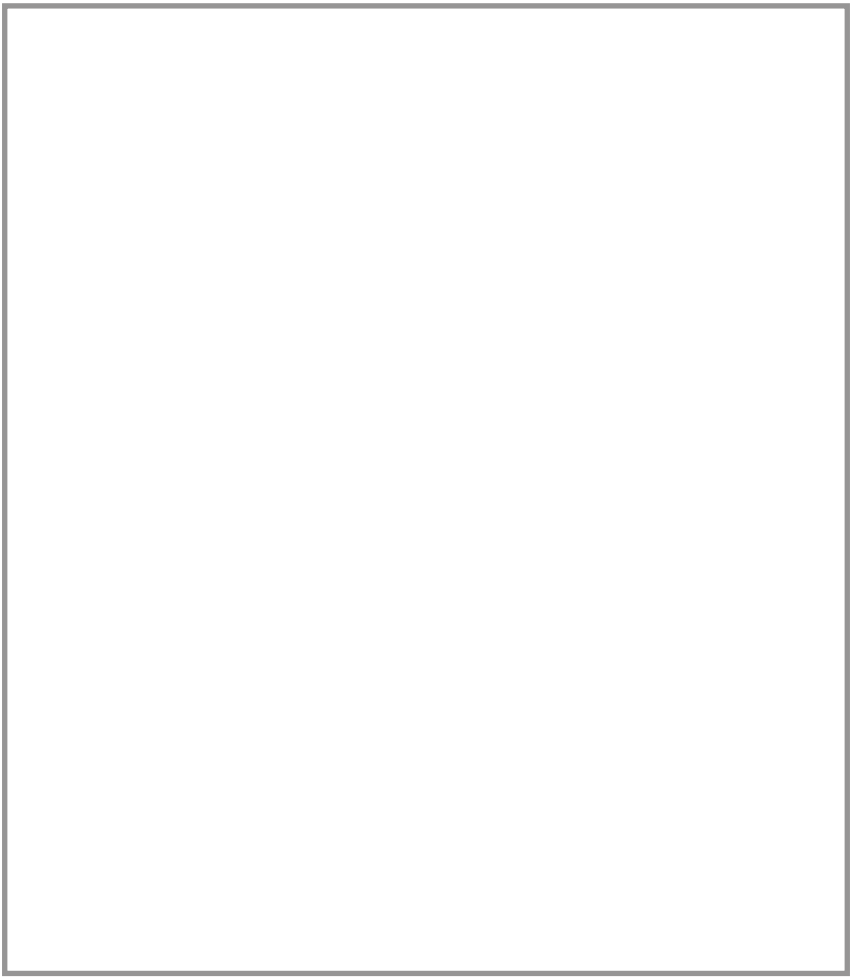

Ți-am spus de la început că vreau să fii coautor la această carte. Această pagină ți-am lăsat-o ție. Fă-o să se umple de farmecul copilăriei tale. Dă-i un desen, sau o poveste modelată de tine, sau o pată de culoare jucăușă.

Deut. 1:3; 31:15-30; 32:1-44

Un an întreg a stat Moise la Sinai pentru a da poporului prima constituție și legile despre care ți-am povestit multe. Timpul se strecurase șiret printre multele lor peripeții. Suntem acum în anul al patruzecilea de la ieșirea din Egipt. Aici, la hotarele Canaanului, timp de câteva luni, în fiecare zi, Moise vorbea cu poporul și-l învăța ce are de făcut după ce trece hotarul. Deci, un an la poalele muntelui Sinai și câteva luni bune la poalele muntelui Nebo, doi munți cu mare însemnătate. Să ții minte aceste lucruri, copilul meu. Aici, la poalele acestui munte, în Câmpia Moabului a avut loc ceva ce seamănă cu pregătirile ce se fac în familie când se logodesc doi tineri. Era o logodnă atipică. Dumnezeu iubea pe Israel cu o dragoste fierbinte, dar poporul era încă atât de atras de idolii cei morți. Nu ți se pare curios, copilul meu? Să ai un **Dumnezeu real** și tu să te lipești cu toată inima de niște idoli morți? Erau ca niște copii care țineau cu dinții de jucăriile lor. Necazul era că acești copii erau deja oameni mari ca fire, dar la minte, emoții și sentimente erau tot mici; niște copii problemă. Aveau o atracție de nestăpânit spre păcat. Au crescut într-un mediu toxic. Părinții lor se închinaseră la Baal-Peor, zeul prostituției, cum ți-am povestit altădată, dar aceasta este doar una din problemele lor majore. Aveau tot felul de deviații de comportament care trebuiau corectate de Dumnezeu, iar progresele vizibile erau foarte mici. Se aprindeau atât de repede și treceau dintr-o extremă în alta, așa cum se întâmplă cu adolescenții care râd și plâng fără nicio logică. Da, așa sunt adolescenții. Și tu s-ar putea să treci prin astfel de stări. Atunci s-ar putea să crezi că te urăsc. Să știi că nu este adevărat. Iubirea mea pentru tine nu se va schimba, deși ți se vor părea alarmante tensiunile dintre noi. Dacă nu voi lăsa în toate după tine este pentru că treci printr-o perioadă mai complicată. Și eu am trecut pe acolo. Știu cu ce se mănâncă adolescența. Când va ieși soarele din nou îmi vei mulțumi că te-am ținut mai strâns în brațe.

Tot așa și Dumnezeu știa că poporul lui Avraam va cădea în păcatele oamenilor din jurul lor, dar îl iubea nebunește. Era poporul în care Și-a propus să așeze principiile Lui de dragoste. Era poporul pe care voia să-l învețe tot limbajul iubirii adevărate și, prin el, o lume întreagă să fie atrasă la acest mod de viață. Acest popor trebuia să devină maestru al vorbirii frumoase. Într-o lume care înjura și blestema la fiecare minut, Dumnezeu avea nevoie de un popor ale cărui cuvinte să fie briliante, leac alinător pentru o omenire bolnavă. Știa că prețul pe care-l are de plătit va fi uriaș, dar nu putea renunța la ideea Lui. Dragostea pentru oameni Îl obliga să plătească. Așa se face că Dumnezeu i-a spus lui Moise:

- Să scrii o cântare, Moise. O cântare pe care s-o cânte tot poporul. În ea să descrii rătăcirea celui mai rebel adolescent și toată suferința prin care trece tatăl lui. Să nu uiți să pui în cântare și întoarcerea lui și inima plină de iubire a tatălui. S-o gândești în așa fel încât conflictul care se consumă între cei doi să

poată fi citit și ca fiind conflictul dintre un soț credincios și soția infidelă. Atenție, Moise! Vreau ca în cântare să fie vorba despre Mine și poporul acesta. Să descrii în ea un **Dumnezeu iertător**. Ai înțeles, Moise? Să descrii un **Dumnezeu** pe care-L cheamă **Dragoste**. După aceea vei muri. Cu acest gând să scrii. Vreau să scrii încărcat cu emoția omului care-și dă viața pentru copilul sau pentru iubita lui.

- Doamne, dar eu am atâtea resentimente. Cum să scriu despre iubire și iertare când pe mine nu mă ierți?

- Numai așa se poate naște un cântec adevărat al iubirii. Tu ești omul potrivit pentru acest cântec. Resentimentele tale șlefuiesc ideea despre iubire așa încât descrierea să se apropie cât mai mult de realitate. Nu vei reuși pe deplin, dar am nevoie de cântecul tău stângaci. Ia și scrie!

Și așa, cu gândul morții îmbibat în minte, s-a apucat Moise de scris o cântare pe care au cântat-o evreii până au memorat-o. Era un cântec ce-i condamna și îi chema în același timp. Era un fel de ceartă plină de iubire, o ceartă între doi îndrăgostiți între care s-a cuibărit infidelitatea. Era ca o ceartă între un tată și adolescentul lui rebel, o cântare pe care nu o pot scrie pentru că nu sunt în așteptarea morții. Dacă vei citi, dragul meu copil, această cântare în Biblie, nu cred că vei reuși să-i pătrunzi misterul decât dacă, Doamne ferește, medicii ți-ar spune că ești atât de bolnav încât mai ai de trăit cel mult un an. Eu ți-am povestit toate astea încercând să te ajut să te pui în pielea lui Moise. Vei găsi în Biblie această cântare, la sfârșitul cărții Deuteronom. Nu este în versuri, așa cum ți-ar plăcea să fie, deoarece nici traducătorul Bibliei nu a putut să trăiască aceste emoții la intensitate maximă. Mâine mai am ceva foarte important să-ți spun din discuția lui Dumnezeu cu Moise și apoi vom trece, împreună, dincolo de râul Iordan.

11 mai

„Pasărea spin”

Deut. 13:1-5; 18:9-22; 33:1-29; 34:5

Sunt multe lucrurile din viața lui Moise pe care nu ți le-am povestit, copilul meu. Am privit doar câteva din zbaterile și tumultul vieții lui. M-am grăbit cu povestea mea să ajung mai repede la Șilo, pe care-L iubesc mult de tot, și sunt nerăbdător să trecem împreună prin scurtul traseu făcut de El pe pământ. A trăit printre noi și ne-a rămas de la El o comoară de mare preț. Dar să terminăm acum povestea cu Moise. Și el a fost un om deosebit. Ți-ai dat seama de asta, nu-i așa? Știa că nu el este Șilo. Dorea însă mult o întâlnire cu El, ca să povestească împreună o mie de ani. Era sigur însă că va veni doar după moartea lui. Mai mult, a început să vadă în moarte un mare câștig. Ți-am povestit ieri acest lucru. Trebuia plămădit un cântec născut din tulburarea adusă de groaza morții. Totuși, ceva rămăsese nefăcut. Voia să se asigure că Șilo va fi primit cu brațele deschise. Ținea mult la asta.

- Mi-e teamă, zise Moise. Mi-e teamă ca nu cumva să cădeți pradă înșelăciunii, cum s-a întâmplat cu Isaac. Știți, nu-i așa, cum l-a binecuvântat el pe Iacov în locul lui Esau? Ce necazuri au venit peste bietul Iacov din pricina acestei minciuni! Vreau să știți că minciuna este țesută în structura noastră ca națiune. O moștenim de la părintele nostru Iacov față de care am cel mai mare respect, deși a fost un om cu slăbiciuni, ca mine. Și el Îl aștepta pe Șilo. Dumnezeu va ridica din mijlocul vostru un profet ca mine. Să-L ascultați! Vor veni și proroci falși care vă vor vesti semne mari, semne ce se vor împlini, dar vă vor atrage să slujiți altor dumnezei. Să nu-i primiți! Când am zis că Acel Proroc va fi ca mine am vrut să înțelegeți că El are dreptul să dea legi noi. Pe profetul care vă cheamă după alți dumnezei să-l omorâți. Aveți mare grijă să nu faceți confuzii. Să nu cumva să vă ridicați împotriva lui Șilo, cum au făcut înaintașii noștri cu Iosif.

Poporul privea nedumerit. Eleazar și Fineas abia se puteau abține. O mie de întrebări sfredeleau mintea lor.

- Cum îl putem verifica? Dă-ne o cheie de control, strigară gândurile lor deodată. Și Moise le dădu cheia înainte ca buzele lor să cearnă cuvinte.

- Să fiți cu ochii pe profetul care va veni la voi. Să-l urmăriți de aproape. Dacă va vesti un semn care se va împlini, teama nu vă va lăsa să vă debarasați de el. Nu acesta este semnul că un profet vine de la Domnul. Orice om poate să facă preziceri care să se împlinească. Dacă, de pildă, va vesti unui grup de oameni că mâine plouă și altui grup că nu plouă, unul din grupurile respective va fi amăgit. Profetul Domnului este diferit. El nu va rosti niciodată minciuni în Numele Domnului. Profetul care minte, chiar și o singură dată, nu vine de la Domnul. Să n-ai nicio teamă de el, oricâte adevăruri îți va împleti împreună cu minciuna. Profetul Domnului nu minte. Asta este cheia. E ca o busolă ce trebuie purtată de orice turist prin viață.

Moise era transfigurat. Stresul, tensiunea morții dispăruse de pe fața lui. Vorbea de Șilo cu atâta pasiune încât și fața lui Fineas începu să radieze.

- Ți-am spus, tată, că legile astea sunt vremelnice. Șilo va aduce alte legi cum ai făcut și tu cu mine.

- Ce spui, fiule? Ce-am făcut eu cu tine? Abia termină Moise de zis să nu asculți un proroc care te cheamă după alți dumnezei și tu aștepți un alt proroc? Ești în mare pericol, fiule.

- Mă tem, tată, ca nu cumva folosind greșit Legea de pe Sinai să-L respingem pe Șilo cum a fost respins Iosif de frații lui. Și tu ai schimbat regulile pe care trebuia să le respect când eram un copil. Azi slujim amândoi la altar. Cum ar fi să refuz a pune mâna pe cuțit? Mai știi de câte ori am fost pedepsit din cauza lui în copilărie? Ce zici de pedepsele din cauza focului? Dacă aș refuza să pun foc pe altar? Ai schimbat legile acelea? Nu schimbarea legilor e busola, ci lipsa erorii, adică, mesajul impecabil.

- Și crezi că vei găsi omul perfect. Dacă e cum spui tu, atunci nu vor mai fi niciodată profeți.

- Tată, Șilo va fi perfect. Cât despre oameni, toți au păcatele lor, dar cine vorbește în Numele Domnului, cine este trimis de Domnul nu minte. O singură minciună îl descalifică. Asta e busola.

Și n-au reușit ei să-și lămurească ne-nțelegerea, când Moise, transfigurat de chipul lui Șilo pe care-L descria în ultimele lui cuvinte, începu să rostească binecuvântări peste binecuvântări. Toți se apropiau de munte fără teama care sfredelea inimile pe vremea când Iacov își rostea binecuvântările. Cuvintele lui Moise erau ca un balsam pe rănile ce păreau nevindecabile. Într-o exaltare ieșită din fire, Moise striga cu vocea lui bătrână ca o corală de copii pe terenul de joacă. Seminția lui Ruben lipsită de bărbați se apropia să-l asculte.

- Trăiască Ruben şi să nu moară, şi bărbaţii lui să fie mulţi la număr!

Și-un val de binecuvântări veni peste copiii lui Israel. Ploua cu binecuvântare. Moise cânta... Cânta și urca muntele Nebo să-şi ia ultima porție de moarte, acolo unde numai el îl vedea pe Șilo. Învăluit în versuri și note muzicale, se dezbrăcă de trup profetul Moise chemat de sărutul și îmbrățișarea lui Șilo.

12 mai

Să nu exagerăm

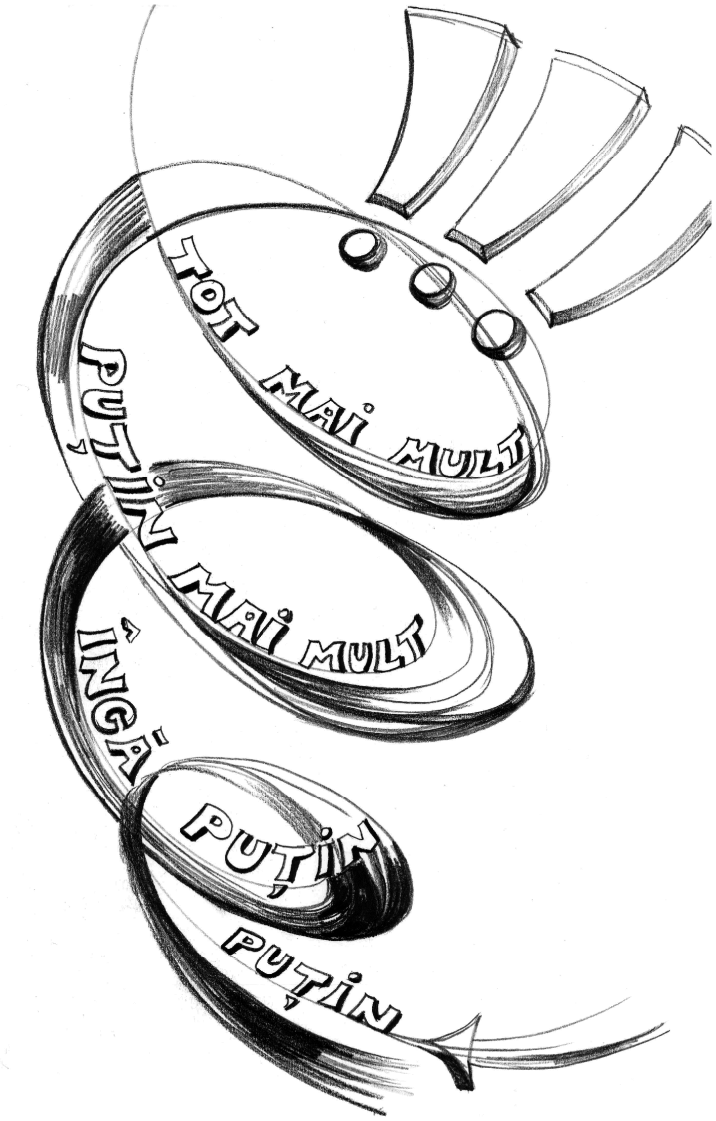

Deut. 31:22-26; 34:5-12; Iosua 8:31,34; 2 Împ. 22:8-11; Iuda 1:9

Profetul Moise a fost unic. Nu s-a mai ridicat niciun profet ca el, până a venit Șilo. Toți cei ce i-au urmat l-au avut pe Moise ca pe-o referință. Chiar Șilo, când a fost printre noi, S-a subordonat legilor date de el. Cei ce-au scris Cartea Sfântă ar fi dorit să le poată arăta celor din vremea lor un mormânt care să păstreze în el oasele profetului Moise. Ar fi fost o dovadă împotriva dușmanilor poporului evreu care susțineau că Moise este doar o persoană legendară. Diavolul pretinse că are drept asupra acestui trup și s-a certat rău cu arhanghelul Mihail. Poate că au dreptate cei ce susțin că trupul profetului ar fi fost folosit pentru amăgirea poporului care s-ar fi închinat acestor rămășițe. Am un respect deosebit pentru cei ce-au scris Cărțile Sfinte. De foarte multe ori găsim în ele expresia „până în ziua de azi" sau „este scris în cartea...". Asta înseamnă că pe vremea când au fost strânse aceste cărți împreună, oamenii cereau dovezi pentru ceea ce se scria. Acești autori nu și-au urmărit interesele proprii. Ei puteau să pună pe orice mormânt cu oase o inscripție și să susțină că este al lui Moise, ceea ce ar fi putut deveni o sursă de bani. Dacă ar fi făcut acolo un loc de pelerinaj, în jurul lui s-ar fi dezvoltat afaceri puternice. Sfinții care au lucrat la aranjarea acestor cărți n-au fost interesați de așa ceva. Ei au scris adevărul gol goluț. Nu au recurs la exagerări, așa cum se face azi. Cât de simplu apare în Carte: „Domnul l-a îngropat în vale, în țara Moabului, față în față cu Bet-Peor. Nimeni nu i-a cunoscut mormântul până în ziua de azi."

Dușmanii evreilor susțin că Moise ar fi fost o persoană legendară. Ei cred că Ezra, un cărturar iscusit care a trăit mult mai târziu, a inventat acest personaj. Să nu te sperie afirmațiile lor. Ele vin ca o reacție la exagerările născute din alte exagerări. Există un fel de spirală a exagerărilor cum se întâmplă adesea pe terenul de fotbal al școlii. Fii atent la acest episod:

- Nu, nu a fost henț! Am lovit mingea cu șoldul, nu cu mâna. Trișați! Vreți să anulați un gol perfect? urla Gheorghiță cât îl țineau puterile pe teren.

- Tu trișezi! Eram lângă tine. Ce, te crezi Maradona? Te-am văzut! Încă te-ai aplecat să ajungi mingea cu mâna, protestă Mihăiță.

- Nici vorbă, sări Luca în apărarea lui Gheorghiță. Eu m-am aplecat, nu el. Chiar am vrut să lovesc cu mâna, când șoldul lui Gheorghiță mi-a suflat-o de pe degete, în poartă.

- Minți! se auzi alt urlet, în timp ce Gheorghiță se tăvălea pe gazonul mâzgălit de sânge. Se formase acolo o ciorchină de trupuri și strigăte încleștate, până să ajungă arbitrul cu cartonașul roșu la locul faptei. Nimeni nu mai înțelegea nimic. Toți vorbeau și arbitrul părea zăpăcit. Se consultă cu cei doi tușieri și, după ce arătă de două ori cartonașul roșu și o dată pe cel galben, ceru să fie repusă mingea în joc din careul de șase metri. Golul a fost anulat. Zile în șir a continuat disputa. Toți erau siguri că au avut

dreptate. Adevărul pretins de arbitru zăcea agățat în semnul întrebării, răsturnat și el de vraja virgulei ce făcuse un fault despre care nu se vorbea nimic.

Vezi tu? Noi, oamenii mari, observăm ușor spirala exagerărilor când ne uităm la voi, copiii. Adesea vă încăierați de la o nimica toată când vă jucați. În loc să vă bucurați de jocul cu mingea ajungeți la jigniri și chiar la lovituri. Fiecare dintre voi exagerează. Uneori nici nu vă dați seama. Toți apărați adevărul, dar nu știți că sunteți orbiți de interesul de-a câștiga. La oamenii mari această spirală a exagerărilor este mult mai mascată. Nici noi nu ne dăm seama că exagerăm. Vedem clar exagerările voastre, dar când e vorba de noi avem ochii legați. În timp ce se scriau cărțile Bibliei existau tot felul de povestioare care circulau printre ei, care de care mai spectaculoase. Fiecare povestea în felul lui despre cele întâmplate și exagerările nu erau absente. Multe din povestioare au fost adunate mai târziu și au fost scrise în alte cărți, care formează tradiția ebraică, Talmudul. La început era o tradiție vorbită. Așa se petrec lucrurile și azi. Istoria se scrie adesea pornind de la relatări despre cele întâmplate. Întâi apare incidentul, apoi mărturiile oamenilor pe baza cărora se stabilește adevărul. Tradiția orală este partea de comentarii de tot felul, care apar la fața locului, în baza cărora se stabilește adevărul. Este mult material inutil în aceste comentarii, dar expertul știe să-și ia din ele ce este necesar pentru a forma un dosar cu declarații utile descifrării adevărului. Expertul șef care a vegheat la scrierea Bibliei a fost Duhul Sfânt. Acest dosar final, Biblia, susține că nicio povestioară din vremea aceea nu a putut pune degetul pe mormântul profetului.

Pe lângă partea bună, tradiția are și neajunsuri. Conține exagerări. În ea găsești ciorchina de pe terenul de fotbal. În ce privește primele cinci cărți ale Bibliei, aș vrea să știi că tradiția zice că sunt scrise de Moise. Este posibil să fie adevărat, dar cărțile, în sinea lor, nu pretind asta. Din ele aflăm că Moise a scris o carte. Nu se zice nimic de cinci cărți. Ele nu se pretind a fi cartea scrisă de Moise. Ceea ce avem noi seamănă cu un manual care ne învață despre cartea lui Moise ce putea fi citită de cei doritori din vremea aceea. Mai am multe să-ți spun, dar nu acum când ușa visurilor s-a deschis atât de larg. A fost o povestioară grea și ne oprim, ca să rămâi dornic să stai lângă mine și mâine. Să fii cuminte dacă vin îngerii să se joace cu tine în vis! Ferește-te de exagerări!

13 mai

Am exagerat?

Ps. 14:1; Gen. 26:33; 32:32; 47:26; Deut. 2:22; 10:8; 34:6

Copilul meu, ți-am scris multe în cartea mea. Ți-am scris cu teamă. Viața nu e simplă. Generațiile se schimbă și o dată cu ele și ideile. Ne complicăm pe zi ce trece și mă tem ca nu cumva pe ici, pe colo, să-mi fi scăpat unele exagerări care să-ți fie dăunătoare. Fii foarte atent la ce citești. Biblia este o carte de căpătâi. Este temelie. Biblia este abecedarul. Este gramatica vieții. Cine sare peste ea își clădește casa pe nisip. Îți poruncesc, copilul meu, să citești această carte! Nu te mulțumi cu scrierile despre ea. Nu o citi cu grabă. Zăbovește pe paginile ei. Tot ce te învăț eu va trebui cernut. Biblia este sita.

Ți-am scris despre exagerările tradiției și n-am acoperit faptul că și la mine sunt posibile exagerări. Îmi pare rău că nu pot să-ți dau siguranță deplină în vorbele mele. Eu nu sunt Biblie. Ce pot să te asigur este că nu ți-am scris nimic cu gânduri viclene. Am vrut doar să-ți fac bine și în cele ce-ți voi mai scrie am aceeași țintă. Vreau să-L cunoști pe Dumnezeu. Este singurul în care poți avea încredere deplină. Vreau să te așez în brațele Lui. Atunci voi putea și eu să adorm liniștit.

Copilul meu, pleacă-ți urechea mai aproape de vorba mea! Vreau să-ți spun ceva din lumea tainelor care se ascund în întuneric, ori de câte ori cineva le scormonește ascunzișul. În lumea noastră umblă o doamnă foarte deșteaptă. Merită să-i asculți cuvântările. Au la bază foarte multă cercetare. Trebuie să ții cont totuși de faptul că, studiind foarte mult, a contractat o boală foarte gravă care o face uneori să-și piardă discernământul. Această doamnă înclină puternic să creadă că este urmașul maimuței. Boala se numește licantropie. Îți voi povesti mai multe despre ea când vom ajunge la Nebucadnețar, împăratul Babilonului. Acum să-ți povestesc despre această doamnă, care și-a încleștat de câteva ori mâinile în gâtul Cărții Sfinte, dorind să o sfâșie. S-ar putea să le întâlnești, pe ea, doamna bolnavă și Biblia, rostogolindu-se într-o trântă nebună. Doamna cu pricina se numește „Știința". De cele mai multe ori este lucidă și ai ce învăța de la ea, dar când dă față-n față cu Biblia mai face crize, uneori. Când a făcut primele descoperiri i-au apărut primele semne ale bolii. A început să fluture tot felul de lozinci cu scop distrugător. A vrut să-L distrugă pe Dumnezeu și să se așeze ea în mințile oamenilor, în locul Lui. După multele bătălii, boala ei s-a mai ameliorat, dar se întâmplă să mai facă mici crize. Sunt sigur că o vei întâlni. Ea susține că primele cinci cărți din Biblie nu sunt scrise de Moise. Are multe argumente pentru teoria ei. Biserica s-a agitat și a început să apere tradiția ebraică, conform căreia aceste cărți îi sunt atribuite profetului. S-ar putea, totuși, ca dreptatea să fie de partea femeii bolnave. Cărțile, în conținutul lor, nu-l pretind pe Moise ca autor. În ele vei găsi foarte multe trimiteri la arheologie, ca dovadă pentru cele scrise. Aceste trimiteri dau de înțeles că ele, cărțile, au fost scrise cândva mai târziu. În

ultima carte este descrisă inclusiv moartea și îngroparea lui Moise. Unii au exagerat spunând că această descriere este făcută de Moise prin darul profetic. Ar fi posibil și așa ceva, numai că în felul acesta ar trebui să admitem că și acele trimiteri la arheologie ar fi tot ale lui Moise. În aceste cărți se scrie adesea: „lucrul acesta este acolo până în ziua de azi". Dacă vei merge la fața locului, vei constata că acolo nu se găsește nimic. Era cândva, la data la care au apărut scrierile. După aceea dușmanii au făcut orice pentru a distruge dovezile. Dacă s-ar fi scris în mod profetic ar fi trebuit să existe și astăzi. Credința mea nu este zdruncinată dacă femeia bolnavă are dreptate în ce privește autorul celor cinci cărți pe care ți le-am povestit până aici. Cred că uneori, din prea multă râvnă, exagerăm și lucrul acesta li se întâmplă și creștinilor. Și mie îmi sunt valabile aceste cuvinte. Poate chiar acum să fie vorba de-o exagerare. Te provoc să începi cercetarea de acum, de timpuriu. Eu am admis, ca posibil adevăr, că aceste scrieri au apărut mai târziu și am intrat într-un alt sit arhelogic care m-a umplut de uimire și mi-a crescut interesul. Nu am avut echipamentul necesar și m-am retras. Poate că tu vei reuși mai mult. Din pașii făcuți de mine în taina acestor lucruri, am tras concluzia că Biblia este un manual foarte bine structurat. Cele cinci cărți atribuite profetului se împletesc armonios cu cinci cărți ale psalmilor și cinci mari sărbători iudaice. Atunci ele erau citite, recitate și amestecate în sucul dulce al psalmilor cântați pe străzile Ierusalimului, cu scopul întipăririi acestora în mințile oamenilor. Ce pedagogie! Mi-ar plăcea să stăm față-n față și să-ți povestesc mult mai pe-ndelete, dar acum timpul ne trimite iar la culcare. Am vrut doar să te pregătesc s-o poți înfrunta pe femeia aceea bolnavă, dacă o vei întâlni în momentele ei de criză. Odată această doamnă a râs de o femeie care, citind cu pasiune despre trecerea poporului prin Marea Roșie, mereu își exprima uimirea zicând: „Mare este Dumnezeu!". Necredincioasa a început să-i explice femeii că de fapt nu era vorba de-o apă mare, ci de o mlaștină cu apă până la glezne, uscată atunci, de un vânt puternic. Femeia citi mai departe și deodată, bătu din palme și exclamă și mai convingătoare: „Mare este Dumnezeu!" „Ce-ai găsit?" întrebă sceptica. „Îți dai seama?" zise femeia. „Într-o apă până la ouăle picioarelor să se înece toată oastea lui Faraon?!" Folosindu-i cuvintele, femeia demolă soclul pe care nebunia își făcuse statuie. Această înțelepciune aș vrea să o deprinzi și tu, copilul meu.

14 Mai

Cosmonautul

Copile drag, mai am ceva să-ți spun înainte de-a intra în țara promisă. E ceva de suflet. Ți-am promis că vom vorbi despre lucruri ascunse. Vreau să le înveți de la mine, nu de pe ulița păcatului, acolo unde femeia din povestea de ieri a ajuns să fie călăuză. Fii foarte atent, copilul meu!

Dumnezeu a pus în om niște forțe, niște impulsuri aproape irezistibile, care îl silesc spre un traseu stabilit dinainte. Uneori îți va fi greu să înțelegi rostul acestora, de vreme ce ele parcă îi presează pe oameni să intre în odăile păcatului. El ne-a plămădit să fim exploratori. Altfel spus, când a apărut Adam în lumea noastră era ca un cosmonaut ajuns pe lună. Nu avea pe trup acel echipament sofisticat de ființă extraterestră, dar mintea lui începuse deja să exploreze. Își făcuse timp să studieze toată lumea plantelor și-a animalelor. Parcă-i văd, pe Dumnezeu și pe om, prăpădindu-se adesea de râs, când Adam găsea numele cele mai potrivite pentru fiecare plantă sau altă vietate. Din când în când Dumnezeu îl mai lua în brațe, așa cum te iau și eu pe tine câteodată, și se învârteau ca-ntr-o horă sfântă, iar îngerii priveau prin fluturarea aripilor lor cum ninge peste tot iubirea. Apoi, deodată, Dumnezeu se opri pentru o discuție serioasă și profundă:

- Vezi pomul acela, Adame?
- O, dar ce frumos este!
- Nici nu ți-ai dat seama ce mister ascunde în el, așa-i?
- Așa este, Doamne. Spune-mi Tu!
- Mai știi cum l-ai numit?
- Ăăă... Pomul cunoștinței binelui și... Oare de ce l-oi fi numit așa?
- Știi de ce?
- Nu. Chiar că nu-mi mai amintesc.
- Păi, haide să te ajut. De îndată ce l-ai văzut, ai tresărit. Ai simțit o teamă. Ai alergat spre el, dar te-ai întors înainte de a-l atinge. Te-ai strâns în brațele Mele și ai zis: „nuuu!" Atunci ai folosit prima dată cuvântul „nu". Resemnat ai zis încet: „Se va numi pomul cunoștinței binelui și răului!"

Discuția era foarte serioasă. Părea că totul încremenise. Joaca s-a terminat. Dumnezeu discuta cu omul cum discută un tată cu fiul lui:

- Să nu mănânci din el! În ziua în care vei mânca, vei muri! Adame, ascultă-mă! Am pus în tine dorul de-a cerceta și de-a cunoaște, dar fii atent la limite. Nu te urca unde nu ai siguranță. Învață să-ți măsori puterile. Nu exagera! Cu timpul vei putea atinge noi culmi ale cercetării. Toate la vremea lor. Nu te grăbi să atingi absolutul, dar nici nu te opri din drumul spre el. Toate ajută la formarea ta. Am pus în tine dorul de-a ști, dar ți-am dat și o frână. Învață s-o folosești. Doar așa poți explora în siguranță. Frâna

e pentru binele tău. Dacă vei refuza să înveți să zici „nu", te vei rostogoli în hăul morții. Ai libertate să zbori, dar trebuie să știi și să te întorci acasă.

Multe au vorbit cei doi atunci, dar eu nu am timpul și nici știința de-a le povesti pe toate. Acum vreau să revenim la problema noastră. Am doar câteva cuvinte despre focul așezat de Dumnezeu în aproape fiecare ființă. Pas cu pas, vei auzi tot felul de năzbâtii despre asta și vreau să fii în temă. Femeia despre care ți-am povestit, Știința, are pretenții prea mari când abordează acest subiect. Ea, crezându-se maimuță, a învățat multe din lumea lor. Ele nu știu de rușine. Își satisfac toate plăcerile după instinct, deoarece Dumnezeu nu le-a înzestrat cu discernământ ca pe oameni. Eu cred că Dumnezeu le-a lăsat așa pentru ca omul să-l învețe și pe „nu", dar omul amăgit de Satan, le ia pe maimuțe drept model. Te rog, nu te lua după el. Ți-am povestit că Dumnezeu a dat tuturor fetelor o vioară și băieților le-a dat arcușul. Acestea au fost rânduite pentru vremea cântecului din odaia mirelui și a miresei. Folosind arcușul sau vioara în mod nepotrivit se poate strica toată simfonia pentru care Dumnezeu a rânduit să te formezi vreo douăzeci de ani. În tot acest timp folosirea frânei este o materie de bază. Pregătirile țin, așa cum ți-am spus, vreo cincisprezece - douăzeci de ani, iar simfonia se cântă cincizeci - șaizeci de ani și chiar mai mult. Unii se cred mai talentați și își cântă simfonia în cei cincisprezece ani, o cântă după ureche, fără profesor, fără dirijor. I-am găsit pe mulți care, după acești ani, au început să trăiască izgonirea din rai, afectându-i pe ceilalți șaizeci. Gelozia a făcut fisuri adânci în zidul iubirii lor. E ca atunci când ești huiduit să părăsești o scenă. Vreau să te feresc de această eroare a vieții. Pentru asta vreau să știi că, deși în Legea dată de Dumnezeu lui Moise nu am găsit nimic scris despre problema copilăriei numită masturbare, joaca din ascuns cu vioara sau arcușul, eu mă văd silit, din cauza femeii bolnave, să te avertizez. Ți-am spus că este o forță în noi, o curiozitate maximă, un impuls irezistibil spre plăcerea sexuală. Dumnezeu a lăsat să creștem împreună cu această forță căreia nu-i facem față, dar ne-a dat și o galerie de îngeri și frați, un strigăt din cer la care toate văile și toate dealurile răspund cu același ecou:

- Nu renunța! Rezistă! Fii atent la frâne!

Și de se-ntâmplă vreo cădere, aceeași voce revine:

- Ridică-te! Sunt cu tine! Nu renunța! Aleargă mai departe! Lupta te formează! Nu dispera! Nu te condamna prea mult! Luptă! Eu, Domnul, te iubesc! Am murit în locul tău tocmai ca să poți să te ridici. Nu te prăvăli în disperare! Ești copilul meu! Nu renunț la tine!

Și-n murmur liniștit lasă-ți văile să se culce învelite-n ecoul acesta.

15 Mai

Fricosul

Iosua 1:1-18 (6,7,9,18); Deut. 31:7,23

Dacă nu ți-a fost clară povestea de ieri, nu fi trist, copilul meu. Înseamnă că încă nu te-ai întâlnit cu impulsurile irezistibile. Nu te frământa pe tema asta. Când va fi vremea lor, îți vei aduce aminte și vei reciti această parte. Acum, te mai țin doar puțin pe acest subiect și vom reveni ușor să explorăm iar prin universul Scripturii. Să știi că frica este lăsată de Dumnezeu, chiar dacă este și bună, și rea, întocmai ca acele impulsuri irezistibile. Dacă nu am avea frică, n-am folosi niciodată frâna și cred că-ți dai seama ce s-ar întâmpla. Totuși, dacă frica ne-ar fi tot timpul stăpână n-am face niciunul din lucrurile complicate. N-am explora nimic. Ai văzut cum învață bebelușul să umble? În el este un amestec de frică și curaj. E ca un fel de balanță. Pentru început frica este mult mai mare și e bine că este așa. După un timp curajul bate frica și bebelușul începe timid să umble, apoi să alerge și, încet, îl vezi la cățărături pe stâncile abrupte ale Everestului. Ce frumos a gândit Dumnezeu când a pus frica și curajul să locuiască împreună! Să știi că ele nu se despart niciodată. Ele doar se slujesc una pe alta ca-ntr-un joc pe balansoarul din parcul de copii. Când una este sus, cealaltă se împinge puternic în țărână pentru a-și da avânt s-o aducă pe cealaltă cu picioarele pe pământ. Așa a rânduit Dumnezeu să creștem împreună cu poftele și cu restricțiile mergând braț la braț. Înțelegi tu de ce este bine să mă asculți mai ales când îți povestesc despre acele impulsuri irezistibile? Dumnezeu ți le-a dat, dar în același timp a rânduit să ai părinți care să te oprească ori de câte ori pofta te poate distruge. Așa facem cu ciocolata, dar și cu lumea misterioasă a plăcerilor sexuale. De aceea îți facem program foarte strict la internet și la televizor. Ai încredere în noi! Suntem părinți care te iubim și într-o zi vei pricepe toate astea mult mai bine. Atunci ne vei mulțumi că nu te-am lăsat pe mâinile femeii bolnave să fii amețit de cap cu învățăturile ei. Vei auzi și lecțiile predate de ea, dar tu, știind deja adevărul, vei putea să te opui, plin de curaj. Deși multora li se va părea imposibil să reziste, tu vei coborî teama cu picioarele pe pământ și vei privi de deasupra tuturor aceste aspecte ale vieții. Când marea majoritate se va lăsa dusă de valul plăcerilor, tu vei înota, triumfător, împotriva curentului, fără teamă. Plin de curaj, vei pune steagul dreptății pe redutele păcatului și vei dovedi că ai un Dumnezeu și o credință. Nu-i ușor. E cel mai greu război pe care-l vei avea de câștigat și am încredere în tine. Tu nu te vei lăsa doborât.

Iosua avea și el de dus un război. Ajuns la porțile Canaanului privea îngrozit la planul de asalt dat de Dumnezeu. Moise murise. „Avu o viață grea profetul", gândea Iosua. „De câte ori a vrut poporul să-l ucidă...". Tremura de frică Iosua. Dumnezeu a venit să-l încurajeze:

- Întărește-te și îmbărbătează-te, i-a spus Domnul. Voi fi cu tine în tot ce vei face, numai să asculți în totul de Lege.

- Doamne, dar știi? Nici Moise n-a putut rămâne în picioare în fața Legii.

- Cartea aceasta a legii s-o ții aproape de tine tot timpul. Să fie partea cea mai importantă din vorbirea ta. Gândurile tale să fie îmbibate cu ea. Când treci în lumea somnului meditează la ea! Fă tot ce-i scris! Așa vei izbuti în toate lucrurile.

- Doamne! strigară disperate gândurile lui Iosua. Dacă n-a putut Moise, cum voi putea eu?

- Nu te îngrozi, Iosua! Eu voi fi cu tine. Nu te înspăimânta! Întărește-te! Îmbărbătează-te, Iosua!

- Poporul acesta e greu de strunit, Doamne! Și sudori mari ca de sânge curgeau pe fața lui Iosua. Ar fi vrut să zică „Nu!", dar chemarea lui Dumnezeu avea o forță pe care moartea nu era în stare s-o stingă. Hainele îi erau ude de sudoare. El, cel care odinioară ținuse piept celor zece iscoade pline de frică, tremura cum tremurase odinioară Muntele Sinai. Poporul l-a văzut și s-a strâns ca un singur om. A venit la Iosua și, fără să gândească ce cuvinte le scapă din gură, l-au încurajat rostind:

- Te vom asculta întocmai cum l-am ascultat pe Moise.

Când i-a auzit Iosua s-a prăbușit. „Deci, îmi veți face și mie întocmai ca lui Moise. Mă așteptam la una ca asta. Vă veți lepăda de vorbele voastre și de mine la primul cântat de cocoș", gândea Iosua cu fața în pulberea pământului. Înspăimântat, poporul își striga din răsputeri durerea:

- Întărește-te! Îmbărbătează-te! Orice om care ți se va împotrivi și nu va asculta poruncile tale să fie ucis! Ridică-te! Nu te teme! Noi te vom asculta!

Caleb era singurul care-l înțelegea pe Iosua și nu putea să-l mustre pentru frica lui. Nu se temea de canaaniți. Era sigur că nici Iosua nu purta această teamă. Spaimele veneau din pricina poporului care nu putea renunța la viața de păcat. Baal-Peor era încă viu până și-n mintea lui Fineas, fiul preotului Eleazar. „Dacă vor ieși canaaniții înaintea lor cu aceeași ispită cu care au ieșit madianiții... Vor face ei față?" Balaam era mort, dar sfaturile lui aveau încă forța de-a ucide. Și în frământare de gânduri lumina soarelui s-a stins, iar pe cer licăreau stelele ce îmbărbătau luna să le rămână regină.

16 Mai

În casa ispitei

Iosua 2:1

Greu a fost pentru Iosua să-şi ridice capul din ţărână. Dacă ar fi fost o altă soluţie, n-ar fi ezitat s-o aleagă. Îl iubea pe Dumnezeu, dar fiind prezent la atâtea momente în care El Se mâniase era acum tare înfricoşat. Se lăsă totuşi îmbărbătat şi, ridicându-se în capul oaselor ca un adevărat comandant de oşti, îşi chemă doi soldaţi:

- Deci, aţi promis ascultare şi supunere deplină. Ei bine, tu şi tu de colo ieşiţi în faţa mea! Fiţi foarte atenţi! Veţi trece singuri hotarul! Vă duceţi ca spioni! Trebuie să-mi aduceţi date importante despre cetatea Ierihon. Să nu care cumva să vă lăsaţi atraşi în vreo ispită. Aveţi o misiune clară. Nu vă interesează nimic altceva decât să obţineţi informaţii. Frica sau poftele pământeşti n-au ce căuta la voi. Sunteţi soldaţi, deci fiţi vrednici de misiunea voastră. Nu uitaţi de Cartea Legii. Dacă păcătuiţi vom fi daţi pieirii. Dumnezeul nostru este un **Dumnezeu gelos**.

Fineas, cel care câştigase un respect deosebit în tabăra israelită atunci când a străpuns pe cei doi închinători la Baal-Peor, zeul prostituţiei, se apropie timid de cei doi şi le spuse:

- Ascultaţi-mă fraţilor. Sunt un om ca voi. Şi peste mine vin ispitele ca o furtună. Şi eu sunt bărbat şi-mi place viaţa. Şi eu mă voi căsători şi voi avea copii. Vreau să ştiţi ce mă ţine pe mine în picioare. Ţineţi minte următoarele lucruri:

1. Dumnezeul nostru este **cel mai mare dintre dumnezei**.

2. Dumnezeul nostru ne iubeşte.

3. Poruncile date de El sunt bune. Nu sunt nişte mofturi de-ale Lui. El ştie ce ne este dăunător, ce ne poate distruge şi vrea să ne păzească de tot ce ne pune viaţa în pericol. Unele dintre porunci sunt pentru o vreme, altele sunt eterne. El se poartă cu noi ca un tată cu copiii lui.

4. Vreau să vă gândiţi bine înainte de-a păcătui. Am să vă spun punctul meu de vedere în ce priveşte femeia adulteră. Să vă feriţi să măriţi răul dezlănţuit asupra ei. Ea este o victimă. A ajuns în starea aceasta datorită unui context trist. A fost lovită din plin în demnitatea ei. E posibil ca în copilărie să fi suferit un abuz din partea celor de vârsta ei, copii nepricepuţi şi ei, neexperimentaţi şi needucaţi la rândul lor. Gândiţi-vă la copiii voştri. Puteau fi ei victima unui astfel de eveniment. Vă rog, vă rog meditaţi înainte de-a săvârşi păcatul. Oricât de frumoasă vi s-ar părea o fată şi oricât de însetaţi după iubire aţi fi, nu săvârşiţi o astfel de mişelie. Voi Îl aveţi pe **Dumnezeul-Dragoste**! Nu sunteţi robii lui Baal şi nici ai lui Baal-Peor. Gândiţi-vă că poate fi copilul vostru! Gândiţi-vă că poate fi copilul vostru! Gândiţi-vă că poate fi.... Şi strigătul tânărului Fineas se stingea în lacrimile ce-i înecau cuvintele lipsite de porţia minimă de aer necesară rostirii. Pe cer răsufla greu o aşchie de lună, când veni el ca unul care parcă

trăise cândva o astfel de dramă și îi apucă pe rând pe cei doi de piept, de ziceai că vrea să-i pălmuiască. Îi scutură din răsputeri și, cu vocea răgușită, abia reuși să mai rostească ultimul avertisment: Poate a avut un tată nenorocit care a abuzat de gingășia și nepriceperea ei. Să nu-i faceți viața mai tristă. Ea este plină de ură. E plină de amărăciune. Se vinde pentru a se răzbuna. Se răzbună pe ea, pe cei care au abuzat-o, pe dumnezei, pe viață, pe tot ce mișcă și pe tot ce tace. Are inima friptă și nu i-a mai rămas decât răzbunarea. Dacă nu puteți vindeca o astfel de inimă, măcar lăsați-o în pace! Nu fiți fără minte! Și Fineas se prăbuși în țărâna ce se făcu așternut peste noaptea lui de lacrimi. Cei doi priveau înmărmuriți. Aveau în minte un fel de dans de imagini. Vedeau un altar pe care se zbătea femeia din cuvintele lui Fineas și într-o misterioasă schimbare li se părea că în realitate fusese junghiat Mielul Pascal. Părea că aud un geamăt de Dumnezeu.

Dimineața își desfăcea mantia de lumină și soldații porniră în marea lor misiune. S-au deghizat ei cum au putut mai bine ca să pară a fi dintre localnici, dar degeaba; suspiciunile oamenilor din țara spionată au ajuns repede până la împărat. Cei doi au fost nevoiți să caute o ascunzătoare și au văzut o casă pe care scria „Bun venit". Când au apărut în pragul casei, se arătă și gazda cu un zâmbet primitor, cusut pe-o față îndurerată.

- Poftiți, vă rog! Știu de ce aveți nevoie. Sunteți însetați după apele cele mai bune. Vreți să vă răcoriți cu puțină iubire. Ați ajuns pe mâini bune. Și țintindu-l cu privirea pe cel ce părea a fi de neam regesc, îl pofti să intre în camera ei. Tânărul o privi țintă. Jos, în țărână, văzu parcă în vadra de la ușă chipul lui Fineas. Haide, tinere! rosti femeia. Ce vrei de la mine?

- Vreau sufletul tău îndurerat! rosti hotărât soldatul.

Femeia scăpă din labirintul sufletului un hohot de plâns, pe care îl deghiză repede într-un râs isteric.

- Cerere în căsătorie!? zise femeia mascându-și uimirea în râsul acela. Tânărul se pierdu o clipă, după care puse mâna pe umărul ei și zise:

- Suntem aici doar pentru a te asculta. Nu vrem nimic mai mult. Vrem să știm durerea ta. Ce s-a întâmplat? Trebuie să-ți răcorești sufletul, măcar o dată în viață. Vrem doar să te ascultăm și vom plăti tot ce trebuie plătit.

- Nu se poate! Așa ceva n-am mai întâlnit! Cine sunteți?

Și lângă un șofar bine îngrijit, parte din colecția de obiecte de valoare obținute de la clienții ei, îi pofti pe cei doi la povestea pe care o vom depăna mâine seară.

17 mai

O poveste tristă

Iosua 2:1-6

- Ce este acesta? întrebă soldatul care tăcuse până acum, atingând întrebător șofarul de lângă el.

- O, e un instrument primit de la unul din clienții mei. Zice că l-ar fi furat de la poporul evreu care stă la granițele țării noastre. A fost soldat în armata condusă de Balac împotriva lor. În urma sfatului unui mare vrăjitor, Balaam, s-a dat o luptă cumplită împotriva acestui popor. Vrăjitorul a pus în prima linie de luptă toate femeile care practică meseria mea și le-a silit să meargă în fruntea oștirii pentru a ispiti soldații evrei la păcat. Zicea că Dumnezeul lor este gelos și așa îi va părăsi. Se discută pe la noi că o să am aceeași soartă. Vor încerca aceeași strategie dacă poporul nostru va fi atacat. Mai bine mor decât să-i fac pe acești sfinți să păcătuiască. Mi-a spus clientul meu despre un tânăr, Fineas, care a oprit prăpădul când și-a aruncat sulița în doi păcătoși. Am înțeles că în momentul acela a venit un vuiet. Dumnezeu din cer a coborât între ei. Sunt îngrozită! Mi-am blestemat până și ziua în care m-am născut când am auzit ce mă așteaptă.

- Eram sigur că zâmbetul tău primitor era o mască, zise celălalt soldat.

- De unde ai știut? Stăpânesc atât de bine arta de-a mă preface...

- Ce mai contează asta? De fapt, vreau doar să văd cât de bine mai stăpânesc arta de-a descifra oamenii. Vreau să povestești.

- Hm! Să încep cu pântecul mamei?

- Nu m-am gândit chiar atât de departe, dar mi-ai stârnit interesul.

- Ei bine. Mama mea a fost abuzată pe când era copilă. Am apărut din această experiență tristă. Eram în pântecul unei copile. Toți insistau pe lângă mama să facă ceva ca eu să nu vin pe lume, dar ea a refuzat. Păcat! După ce m-am născut a avut mare grijă să nu mi se întâmple și mie așa ceva. A devenit foarte strictă cu mine. N-am priceput de ce, că nu mi-a explicat niciodată secretele vieții. Am ajuns să o urăsc și-am devenit rebelă. M-am dus cu prietenii la o distracție împotriva voinței mamei mele. Atunci s-a dărâmat totul. Viața mi s-a distrus. Un tânăr chipeș și deosebit de vorbăreț m-a luat să-mi explice misterele vieții. Părea atât de cuminte, atât de deștept și atât de gingaș. Mă uitam la el ca la un înger. Deodată s-a transformat în demon. După ce m-a necinstit, m-a privit cu dispreț. A râs de mine. Mi-a zis tot felul de cuvinte jignitoare. M-a făcut proastă, nebună, urâtă, murdară și câte altele. Apoi, în râsete demonice, m-a părăsit.

- Biata de tine. Mama ta cum a primit vestea? întrebă soldatul rege.

- Ți-am spus că nu mă înțelegeam cu mama de nicio culoare. O uram. I-am spus doar tatălui meu.

- Și ce-a zis? Nu te-a ajutat?

- Din păcate, nu. Nu m-a ajutat. Mi-a cerut insistent să nu-l fac de râs. Mi-a poruncit să tac. Am simțit că-mi bagă pumnul prin gură, pe gât în jos.

Atunci m-am închis în mine. Am început să urăsc. Am început să urăsc cum nu se poate povesti. Am urât totul. Tatăl meu a început să mă controleze și să fie tot mai autoritar cu mine. Am decis să fug de-acasă. Ca să-mi câștig pâinea am ajuns ce sunt acum. Într-o zi am avut un client surpriză. Când m-a văzut, m-a recunoscut. A făcut un pas înapoi. Mirat m-a întrebat: „Tu ești? Vai, vai! Fiica mea, iartă-mă! De când ți s-a întâmplat tragedia aceea m-am îmbolnăvit de-o ură nesăbuită. E o forță în mine care mă împinge să mă răzbun în felul ăsta. Nu mă mai pot controla. Mă simt atât de vinovat." Era tatăl meu. După ce și-a terminat povestea a luat-o la fugă în urlete cumplite. L-am vizitat imediat după acest eveniment. De atunci zace pe un pat în propria lui casă. Mama e sfârșită. Sunt nevoită să muncesc și mai mult. Trebuie să-i întrețin. Astea sunt urmările unor păcate făcute în copilărie. De unde să știu toate astea. Nu mi s-au explicat. Mi s-a spus doar „nu, nu, nu". Nu mi se pare drept, dar cine-mi cere mie părerea?

Aici povestea s-a întrerupt. Femeia nu mai putea rosti cuvinte. Plecă într-o altă cameră, împleticindu-se. Se auziră gemete până târziu. Cei doi s-au retras. Nu puteau oferi ajutor. În așternutul lor șopteau:

- Câtă dreptate a avut Fineas! De-ar fi fost aici să audă!

- Nu înțeleg! Oare Domnul ne va porunci s-o omorâm când vom intra în țară? **Dumnezeul-Dragoste** o va ucide? Nu-i ajunge acestei femei calvarul îndurat până aici? Sau, pentru ea și pentru casa ei, moartea este eliberare?

Și deodată bătăi sălbatice se auziră în poarta casei.

- Deschide! Deschide! Avem ordin de la împărat.

Femeia înlăcrimată ieși speriată.

- Ce este? Ce s-a întâmplat?

- Unde sunt bărbații ce-au intrat la tine? Sunt spioni evrei. Dacă nu-i dai în mâinile noastre vei fi ucisă.

- De unde să vi-i dau, zise femeia? Au plecat! Și arătând direcția de plecare le-a sugerat să se grăbească dacă vor să-i prindă.

- Pe ei trebuie să-i găsiți, nu tristețea unei femei! rosti ea făcându-le gesturi cu mâna că ar fi cazul să plece mai repede. Apoi femeia veni în locul unde cei doi stăteau sub rogojinile aruncate peste ei.

Mâine să te grăbești la poveste. Trebuie să fie ceva palpitant. Dacă vrei să auzi totul, vino și mâine! Ne vom juca în nisipul gingaș al scripturii. Bine?

18 mai

Rahav

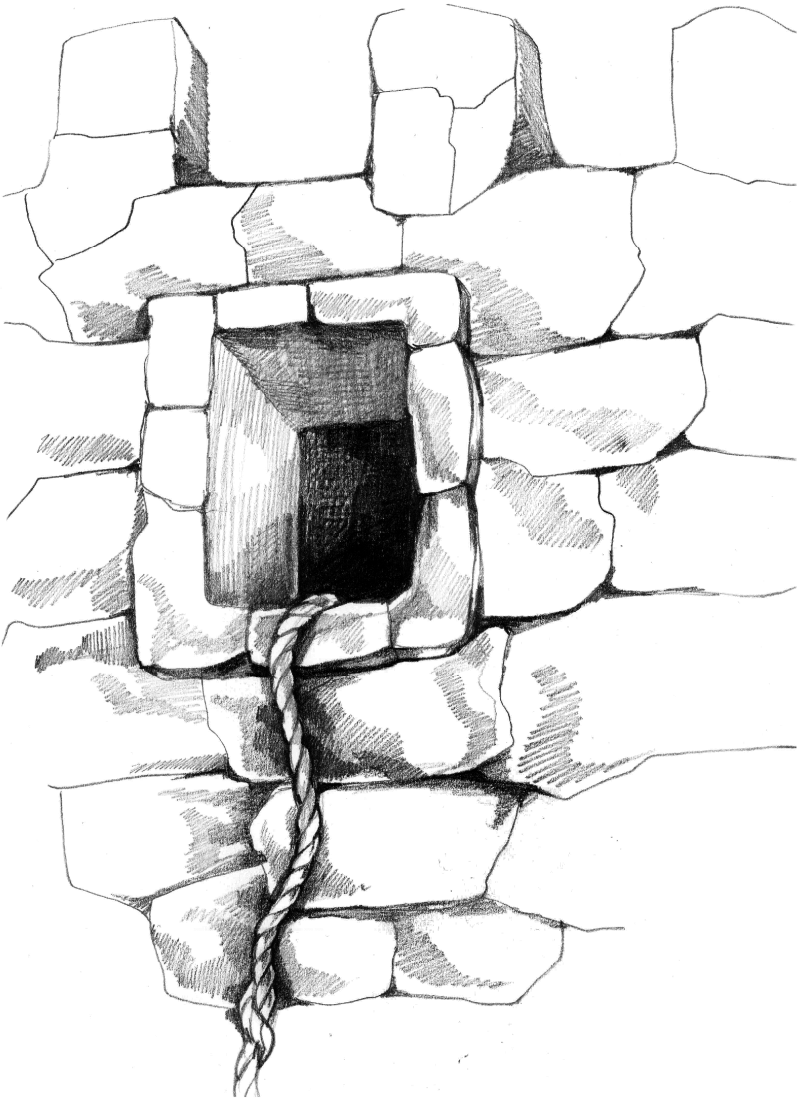

Iosua 2:1-24; Evrei 13:31; 1 Petru 1:10

- De ce nu mi-ați spus cine sunteți? Ce n-aș face să-l am și eu pe Dumnezeul vostru mare! Am auzit despre El. Știu toate urgiile care au lovit Egiptul din cauza voastră. Toți locuitorii țării noastre se tem de voi. Toți știu că nu există nicio șansă în fața voastră. Nu-L cunosc pe Dumnezeul vostru, dar mi-a spus clientul cu șofarul că este un **Dumnezeu iertător**. Știa asta de la cei care păcătuiau. Se lăudau cu Dumnezeul lor și săvârșeau păcatul. Câtă prostie! Să profite de **bunătatea Lui** până acolo încât să-L batjocorească! Și, cu toate astea, Dumnezeu i-a iertat după acțiunea lui Fineas. M-am gândit mult la asta. Cred că iertarea are puteri miraculoase. Și eu voi ierta. Voi ierta totul. Am încercat de multe ori de când am șofarul ăsta, dar mereu, mereu mă apucă iar ura, mânia și răutăți de tot felul. Numai iertarea mă poate scăpa de mine. E singura care mă poate salva. Îmi place ideea de **Dumnezeu iertător**. Pot să vă rog ceva?

- Spune, zise soldatul cu față de rege.

- Când veți lua țara în stăpânire vreau să-mi cruțați viața, mie și celor dragi mie. Am cerut mult?

Amândoi au răspuns deodată prin mișcarea capului. Unul zicea „da", iar celălalt „nu". Ne-nțelegerea lor era vizibilă și femeia continuă:

- Dacă nu-mi puteți onora această cerere ca pe un cadou – și puse mâna pe șofarul pe care-l purtase cu ea ca pe un talisman aducător de noroc – atunci vă rog să faceți lucrul acesta ca pe-o recompensă. Eu v-am salvat viața cu prețul vieții mele. Puteam să fiu ucisă sau puteam să vă dau în mâinile dușmanilor voștri. Nici acum nu e târziu. Aș primi o recompensă frumoasă, dar la ce mi-ar folosi? Știu că veți lua țara. Dumnezeu v-o va da. E sigur. E o chestiune de credință. Sunt sigură de asta. Locuitorii acestei țări vor fi judecați de Dumnezeu. Nu vă cer vouă viața, ci Dumnezeului vostru care umple acum această casă. Trebuie să-mi jurați! Apoi, pe frânghia asta cărămizie veți coborî urmând întocmai sfatul meu. Pe dușmani i-am trimis în cealaltă direcție. Voi, luați-o spre munte! Să vă ascundeți trei zile și numai după aceea să vă continuați drumul!

Teama îl cuprinse pe soldatul însoțitor. Cum putea să fie sigur că femeia nu le întinde o cursă? Dacă ea spune adevărul și ei aleg să facă tocmai invers? Vor da nas în nas cu dușmanul. Dacă minte femeia și ei urmează sfatul cel viclean? Se va întâmpla același lucru. Încurcătura era mare. Și cum sta el și medita, deodată își dădu seama că nu are cum să facă o alegere decât pe bază de încredere, așa că își schimbă tonul și zise:

- Jurăm, dar dacă ne vei da în mâinile lor vom fi dezlegați de acest jurământ. Când vom veni să cucerim țara funia aceasta cărămizie va fi...

Și deodată se opri soldatul. Stătu o clipă lovit ca de un fulger de amintiri ciudate. Revenind parcă din plutirea unui vis profund, continuă:

- Dincolo de această funie, nimicitorul nu va trece. Dacă vreuna din rudeniile tale nu se va găsi în casă vom fi dezlegați de jurământul nostru. Această funie vă va salva. Lasă funia aici!

Și-au jurat așadar unul altuia și cei doi au coborât pe fereastra care era chiar în zidul cetății. Când ajunseră jos, cel cu față regească se trezi și el din visările ce-l fugăreau peste mii de ani:

- Hei, strigă el de dincolo de zid. Care este numele tău?

- Rahav, se auzi coborând în valea umbrei morții o voce stinsă, păcătoasa Rahav. Și de sus, de pe zid se prelingeau două șiruri de lacrimi îmbrățișate, iar jos le aștepta valea în care își căutau propria lor albie alte două izvoare. Și soldatul rege plângea. Pe cer nu mai era nici măcar așchia aceea de lună. Întunericul se așternu peste tot ca o colibă. Pe ulița nopții visătorul rosti:

- Mi-a plăcut momentul tău de oprire. Spune-mi ce ți-a vorbit Domnul?

- Nimic, zise el. Am văzut doar funia și mielul pascal. Funia aceea cărămizie mi-a amintit de sângele de pe ușile noastre când am fost scoși din Egipt. Femeia asta, ticăloasa asta de femeie va fi salvată.

- De ce-i zici ticăloasă?

- Pentru că așa am văzut-o până în momentul când a apărut mielul în fața mea. E mare taina lui Dumnezeu. Nu știu ce va fi, dar abia aștept să aud părerea lui Fineas despre toate astea. El se pricepe mai bine decât noi.

Trei zile stătură ei ascunși ca-ntr-un mormânt. Multe vorbit-au acolo. Încercau să descifreze taina lui Șilo uitată, parcă, de mult. Îl simțeau lângă ei. Uneori, își duceau mâna spre El, dar se trezeau în momentul atingerii și constatau că se țineau de propria lor mână. Șilo părea ascuns în ei. Aveau senzația că toate vorbele lor erau ascultate de-o a treia persoană și totuși nu se temeau. Vorbeau despre miel, despre lemnul aruncat în apa aceea amară, despre stânca ce părea vie, despre cort, altar, cădelnițe și toate cele. Încercau să le priceapă și făceau tot felul de scenarii care de care mai nereușite, dar era plăcut pentru că simțeau prezența lui Șilo acolo.

Povestind atâtea despre El, simt și mai clar că e prezent. Îl simți și tu? Este adevărat. Dacă vii la fiecare poveste de seară, vei putea pricepe mult mai ușor acest mister și te vei minuna. Nu uita să te rogi înainte de culcare. E foarte important să vorbești cu El. Dacă-mi vei cere, te voi învăța cum să faci asta. Ne vedem mâine la o nouă poveste. Pa! Somn bun, copilul meu!

19 mai

Femeia asta va trăi!

Iosua 2:23-24; 3:15

Greu ajunseră iscoadele în propria lor tabără. Aveau multe de povestit. Ploile umflau apele Iordanului, iar întrebările veneau buluc. Misiunea s-a dovedit a fi plină de peripeții. Nimeni nu părea interesat de țară și de locuitorii ei. Toți întrebau doar de lupta cu apele Iordanului care se revărsa peste maluri. Erau speriați de ploaia care se sălbăticise și nu mai părea să se supună legământui făcut cu Noe.

- Stați, oameni buni! Lăsați-ne să vă povestim. Nu vă temeți de nimic. Planul lui Dumnezeu este atât de măreț.

- Dar e cu neputință să mai trecem Iordanul! Mâine ne vor pluti corturile. Apele sunt ca o mare. N-am mai văzut așa ceva de când suntem!

- Oameni buni, avem alte lucruri de povestit. Lăsați apele să-și facă voia lor. Dumnezeul nostru poate fi oprit de un firicel de apă?

- Ăsta-i firicel de apă, frate? E ocean! E vai de noi!

- Nici vorbă, zise iscoada. Stați jos! Ascultați povestea noastră!

- Bine! Vă ascultăm! Vorbiți!

- De cum am intrat în țară, am și fost recunoscuți. Strigau după noi: „Evreii! Evreii!" Am fost nevoiți să ne ascundem și așa, ne-am tras în prima casă întâlnită-n cale, când ce să vezi!? Era casa unei femei stricate.

- E clar, sări un ascultător. Vom muri! L-ați mâniat pe Dumnezeu. Ai auzit Fineas? Au intrat la o desfrânată. Așa se explică această revărsare de apă. Trebuie omorâți ca să îndepărtăm mânia divină.

- Nu te grăbi, tinere, rosti liniștit Fineas. Păstrați-vă calmul! Legea ne obligă să ascultăm până la capăt. Povestește, îi zise Fineas celui osândit.

- Fraților, când am ajuns în casa aceea, ne-am amintit de îndată predica fratelui nostru Fineas despre femeia stricată. Avea perfectă dreptate. Dumnezeu a vorbit prin gura fratelui nostru atunci. Dacă n-ar fi fost predica lui, eu m-aș fi prăbușit. Femeia era din cale-afară de ispititoare, dar i-am spus că nu suntem interesați de ofertele ei, ci că doar verificăm cuvântarea unui fiu de preot. Când i-am spus că vrem să auzim povestea vieții ei și atât, ochii i s-au înroșit deodată și izvorul de lacrimi n-a mai fost de oprit. Femeia aceasta va trăi.

- Nu se poate! Dacă ea va trăi, noi vom pieri!

- Te rog, frate, nu-i mai întrerupe. Vreau să ascult toată povestea. Nu rosti sentințe în mod ușuratic. Spune mai departe, frate! insistă Fineas.

- Iosua, zise cel cu față de rege, întorcându-se abătut către conducătorul ales de Dumnezeu, care până atunci doar ascultase, am făcut legământ cu această femeie, înțelegi? Când vei vedea o fereastră în zidul cetății și o funie cărămizie coborând zidul, să știi, dacă voi muri cumva în luptă, să nu te încarci cu sângele celor din casă căci toți se află sub legământ. Am jurat că nu li se va întâmpla nimic. Funia aceea e Paște pentru toată casa. O funie cărămizie. Ține minte, Iosua! Să nu cumva să-ți

învârți sabia dincolo de ea. E de culoarea sângelui acoperit de praful cetății. Seamănă cu șarpele spânzurat de Moise. Această casă va rămâne ca o arcă într-un potop. Pe catargul ei am arborat acest drapel. Să ții cont de el, Iosua. Îngerul morții nu va intra în casa aceea. Este sub legământ. E vorba de Paște, Iosua. Înțelegi? Și întorcându-se către tovarășul său de slujbă îi zise: „Nu mai pot. Explică-le tu! Mă retrag." Și cu străfundul inimii răstignit pe lemnul milei și-al iubirii, tânărul căzu pe iarba verde și-o spălă cu mii de lacrimi. Din când în când i se făcea auzit un suspin ieșit ca din mormântul lui Abel. În tabără, camaradul său luă cuvântul:

- Fraților, zicea el, trebuie să înțelegeți! Femeia aceasta ne-a ajutat să-L cunoaștem pe Dumnezeul nostru care iubește.

- Sunteți nebuni! sări iar la vorbă aspră necugetatul sperând la o binecuvântare divină după modelul celei primite de Fineas. Femeia trebuie ucisă! Este o fiică de-a lui Balaam. Îi slujește lui Baal-Peor. E o cursă.

- Taci! zise apăsat Iosua. Un soldat trebuie să știe să asculte, iar tu începi să dai de bănuit în privința asta. Noi vrem să auzim povestea cap-coadă. Îți poruncesc să nu mai scoți o vorbă! Și, întorcându-se spre soldatul venit din misiune, îi zise: „Te rog, spune tot!"

- Da, continuă tânărul, am povestit trei zile și trei nopți cu prietenul meu despre tainicul nostru Dumnezeu. Eram ca-ntr-un mormânt în care ne-am ascuns de soldații cetății. Ne căutau peste tot. Femeia aceea ne-a ascuns cu prețul vieții ei și apoi ne-a arătat drumul. Am ascultat toată povestea vieții ei. O femeie tristă. O femeie... definiția durerii. O femeie însetată după Dumnezeul iubirii. Auzise de Dumnezeul nostru de când am ieșit din Egipt. Știa totul despre noi. Știa de Balaam. Știa de Cozbi și de Zimri. Ne-a spus de credința lor falsă: „Cum să profiți de un Dumnezeu iertător, pentru a face fapte care să-L sfideze? E atât de absurd", zicea ea. Femeia aceasta L-a înțeles pe Dumnezeu mai bine decât noi care am umblat patruzeci de ani cu El. Femeia aceasta și-a aplecat inima să-L asculte și să-L înțeleagă, deși era departe de El. Noi am umblat cu El, dar inima și mintea noastră erau departe. În cele trei zile, însă, am stat și noi și-am reflectat adânc. Mâine vă va povesti prietenul meu mai multe. Acum nu mai poate. Cred că l-ați necăjit peste măsură și are nevoie de timp să-și revină. Vă rog! Lăsați pe mâine! Mergem să ne odihnim.

20 mai

Butoanele de sub apă

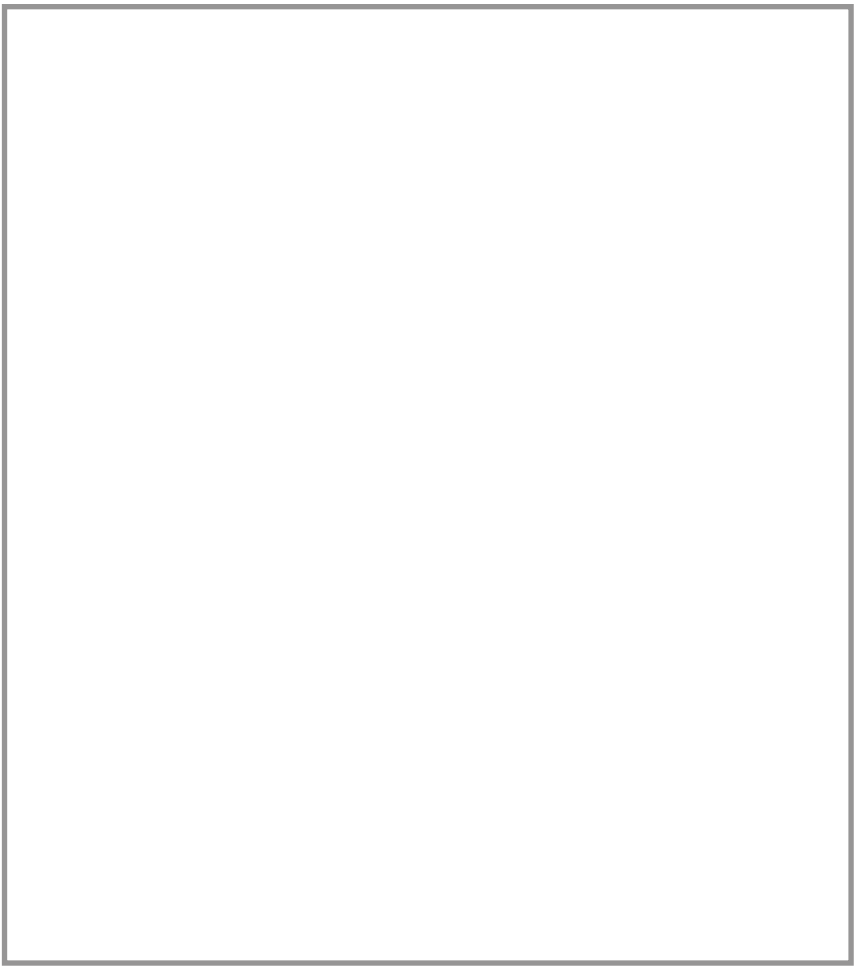

Iarăși am ajuns la pagina ta. Nu te agita! Exersând, vei deveni un povestitor mai bun decât mine. Revarsăți pe ea farmecul din tine prin câteva cuvinte sau câteva culori care se știu juca împreună!

Iosua 3:1-17

În ziua următoare, deși apele Iordanului și ploaia aruncau panica în toată tabăra lui Iosua, profitând de un moment de răgaz de vreo două ceasuri, se strânseră ei împreună și continuară discuția începută cu o zi înainte:

- Dumnezeul nostru este un mare strateg de război, zise tânărul cu chip de rege. Țara este deja cucerită. Trebuie doar s-o luăm.

- Ce vorbești? sări din nou vorbărețul. Dacă e cum spui, de ce a întins această mare de ape în fața noastră? E vorba mai degrabă de o nouă răbufnire de mânie din partea Lui. Ați păcătuit cu femeia aceea.

Iosua își pierdu cumpătul. Alergă furios până în dreptul lui când deodată omul își dădu seama că se făcu vinovat și zise tremurând:

- Iertare! Vă implor! Iertare! Promit să nu mai scot un cuvințel. Apoi Iosua îi porunci iscoadei afectate de intervenția neroadă a soldatului Gură-Spartă:

- Continuă!

- „Toți tremură în fața voastră", zicea femeia. „Toți vorbesc despre judecata lui Dumnezeu. Știm că v-a trecut prin mare. Știm că v-a dat apă din stâncă. Știm că v-a promis această țară din cauza nelegiuirilor noastre, ajunse la culme. Știm de la fetele care au luptat împotriva voastră când cu Baal-Peor. Soldații voștri le-au povestit. Singura armă împotriva voastră suntem noi, femeile stricate", repovesti omul oftând adânc. Balaam le-a spus că doar dacă ne vor despărți de Dumnezeul nostru ne vor putea învinge.

- Plecând din casa aceea, zise camaradul său, am meditat la cele auzite. Femeia lăcrima spunând că și-ar dori să aibă și ea un Dumnezeu ca al nostru. Înțelesese forța iertării. Zicea că a horărât să-și ierte părinții. Nu înțelegeam, cum de pricepuse ea, care era departe de acest Dumnezeu, iar noi, care umblăm cu El, nu? Atunci am fost siguri că femeia nu va muri. Când ne-a arătat funia pe care urma să coborâm, ne-am amintit de Mielul Pascal și de sângele de pe ușorii ușii. **Dumnezeu nu ucide**. El doar își apără copiii. Femeia aceasta nu este un pericol, ci o lecție de credință și pocăință. Va trăi!

Preotul Eleazar și fiul său Fineas lăsau luna să le zâmbească liberă pe fețe. Doar Iosua avea capul aplecat. Dădu ordin să plece fiecare la cortul lui. În timp ce tabăra se împrăștia, printre buze i se prelingeau niște cuvinte: „Mă umilește femeia asta. Am stat în preajma lui Moise până și pe muntele schimbării la față și n-am reușit să înțeleg taina lui Șilo cum a reușit ea... Va trăi... Negreșit că va trăi!"

În ziua următoare, convins că Dumnezeu le-a dat țara, Iosua îl chemă pe preotul Eleazar și îi zise:

- Dă semnalul! Plecăm! Vom trece Iordanul! Chivotul va fi în față. Când veți călca în Iordan cu talpa piciorului vostru, acesta se va desface în două și vom trece pe uscat. Dumnezeu mi-a spus asta și așa va fi.

- Minunat, strigă Eleazar lovindu-și palmele între ele. Dumnezeul nostru e un strateg adevărat! A planificat această revărsare de ape pentru a-Și arăta slava și poporul să creadă în El și în tine. Pe de altă parte, dincolo de Iordan e liniște. Dușmanii nu se așteaptă să mergem peste ei acum, când apele sunt atât de mari. Auzind că am trecut Iordanul îi vor lăsa puterile. Ce război psihologic! Le este zdrobită toată încrederea pe care o au în forțele lor. Vor porni la război fără speranță. Ce butoane o fi pus Domnul pe sub apele Iordanului? Când vom pune talpa piciorului în apă, se va întâmpla... ce anume?

- Apele de sus vor fi oprite de un zid invizibil, iar cele de jos se vor grăbi la vale. Așa mi-a vorbit Domnul!

- Incredibil! Mă duc să anunț trâmbițașii.

- Stai puțin! Vreau din fiecare seminție câte un om. Chivotul se va opri în mijlocul Iordanului până va trece tot norodul. Acești bărbați vor lua câte o piatră mare de pe fundul apei. Dincolo vom înălța un stâlp de aducere aminte pentru urmașii noștri. Vor ști, astfel, că tot ce le povestim nu-i vorbă-n vânt. Acolo, în mijlocul Iordanului, eu cu mâna mea voi zidi un alt stâlp. La urmă, vom ieși și noi, iar apele se vor îngrămădi să cerceteze turnul. Împreună cu ele, generații de tineri și bătrâni vor trece pe aici să vadă și să-L slăvească pe Domnul.

- Ce scenariu! Ce viziune! Ce strategie pentru mii de generații! Ești un om deosebit, Iosua! Ești...

- Nu! Nu eu, ci Șilo pe care l-a cunoscut femeia aceea mai înainte de mine. Eu sunt doar slujitorul Lui. E luna Nisan. În ziua a zecea am planificat ieșirea din Iordan. Fiecare familie să iasă cu un miel în brațe. În ziua a paisprezecea vom sărbători. Va fi Paștele Domnului. Seara vom mânca împreună din Mielul Pascal. Va fi sărbătoarea ieșirii, dar și a intrării. Am ieșit din Egipt și am intrat în Canaan. Asta da sărbătoare! La treabă! Nu uita! Butoanele sunt sub talpa preoților, sub apă. Dacă ei nu calcă, Iordanul nu se despică. Dacă veți fi fricoși ne veți condamna pe toți.

Mâine vom trece și noi dincolo, să fim cu ei la sărbătoarea Paștelor. Dacă vrei, dragul meu copil, să te rogi înainte de culcare, spune împreună cu mine aceste câteva cuvinte: „**Dumnezeule atotputernic** ajută-mă și pe mine să pășesc cu credință pe butoanele puse sub tălpile mele ori de câte ori înspăimântătorul Iordan trece peste malurile lui. Amin!"

21 mai

Căpetenia

Iosua 4:1-5:15; Rut 4:7

Lanurile de grâu copt îi așteptau dincolo de Iordan. Cetatea Ierihon stătea semeață în pădurea de spice aurii. Părea liniștită. Ziduri imense o străjuiau de jur împrejur, asigurând pacea și, totuși, agitația și panica domneau dincolo de porți. Mereu, câte-o trăsură și cai vânjoși răscoleau colbul de pe zidurile fortăreței, unde patrulau plutoane de soldați îngroziți. Locuitorii din Ierihon tremurau.

- Mai avem doar câteva zile! Vine sfârșitul peste noi! striga o femeie.

- Ce Dumnezeu are poporul ăsta! se mira un biet bătrân. A despicat Iordanul tocmai când era mai plin de sine. Cine-ar fi crezut că vor reuși acești oameni mărunți să treacă prin apele lui învolburate? Toată armata noastră n-ar fi putut să-i țină piept, iar ei nici că și-au udat talpa piciorului.

- Nu se mai poate face nimic. Ne-a ajuns răutatea noastră care nu încetează să crească. Pe toate străzile se jertfesc copii pentru idolii noștri nebuni. Câtă prostie! Să ne mâncăm copiii că așa vor zeii? O, de-ar veni mai repede acest popor peste noi! Se zice că au legi superioare. Ei nu permit să fie mâncați oamenii.

- Cică au un **Dumnezeu iertător**. E cineva care să ne învețe cum putem obține iertare?

- Când vor porni atacul împotriva noastră eu voi refuza să lupt. Mă ascund până trece urgia și pe urmă trec la religia lor. Poate voi găsi scăpare.

- Se zice că trebuie să te tai împrejur... că nu ai dreptul să poftești nevasta vecinului... nici casa lui...

- N-ai dreptul să-ți jignești părinții. Dacă furi e de jale... Au niște legi foarte aspre, dar recunosc că asta este calea. Totuși, eu nu mă văd în stare să trăiesc după legile lor. Eu sunt plămădit din toate păcatele astea. Așa au trăit părinții mei, așa sunt și eu. Neam de neamul nostru a fost bătăuș, criminal și desfrânat. Există oare legi care au puterea să mă schimbe?

- Rahav, desfrânata aceea, zice că se poate. Ea și-a iertat părinții, după modelul evreilor și zice că de-atunci viața ei este total schimbată. De câteva zile și-a închis afacerea și muncește din greu pe moșia altora.

- Eu o admir dacă a putut face asta, zise unul din grupul strâns la clacă să treiere grâul.

- N-o s-o țină prea mult, zise un altul cu fața obosită de alcool.

De partea cealaltă a zidului, bucuria și încordarea dansau prin tabăra israelită. Era veselie, dar apăru și grija zilei de mâine. Priveau când la apa pe care o trecuseră atât de ușor, când la zidurile de neimaginat ale fortăreței. Credința și îndoiala răscoleau mințile. La poala zidului, furnicile lui Iosua făceau planuri de atac. De patru zile fiecare cort avea treabă cu mielul pe care trebuia să-l taie înspre seară. Sărbătoreau depănând amintirile trecute de Moise în jurnalul pe care-l scrisese. Au descoperit atunci că niciunul dintre soldații lor nu era tăiat împrejur, motiv suficient de serios pentru ca

Dumnezeu să vrea să-i omoare, cum se întâmplase până și cu Moise atunci când se ducea cu Sefora spre Egipt, trimis chiar de Domnul.

- Cu Dumnezeu nu te poți juca, povesteau ei. Dacă ne-a părăsit?! Va fi El alături de niște netăiați împrejur? Mai suntem noi fiii lui Avraam fără semnul circumciziei?

„Cum să mergem împotriva Ierihonului? Dacă Se mânie Dumnezeu?" Și Iosua părea îngrijorat. „Să-i tăiem împrejur pe toți soldații aici, față-n față cu dușmanii? Mă tem să nu fie un act necugetat! Toți soldații mei să fie suferinzi? Dacă se năpustește toată oastea canaanită asupra noastră, ca Levi și Simeon odinioară?" Era strâns de două părți, Iosua. Soldații mei sunt vulnerabili fie în fața îngerului morții, fie în fața atacului canaanit. Și meditând el așa, deodată auzi glasul Domnului:

- Fă-ți niște cuțite și taie împrejur pe toți bărbații care n-au semnul legământului în trupul lor. Și Iosua s-a supus. Rămăseseră, așadar, în tabără doar doi oameni destoinici pentru luptă, deoarece toți cei ce se născuseră în pustie nu aveau circumcizia făcută. Iosua și Caleb erau singurii apți de luptă. Peste ora de somn se așternea îngrijorare și teamă. Deodată, în fața lui Iosua apăru un soldat cu sabia scoasă. Iosua tresări. Era gata de atac, numai că soldatul sta neclintit. Iosua deveni nesigur. „Ce să fie oare? De ce nu atacă? Să-mi arunc sabia în el? Nu se apără, dar nici nu se teme! Parcă se cere la moarte și totuși nu-l pot lovi!"

Plin de teamă, Iosua își adună cuvintele încremenite de ceva vreme în gâtu-i înțepenit de teamă și rosti tremurând:

- Ești dintre ai noștri sau dintre vrăjmași?

- Sunt căpetenie. Căpetenia oștirii Domnului. Acum am venit.

Iosua se prăbuși. Închinându-se în țărână, zise:

- Ce n-am făcut bine? Ce-mi cere Domnul?

- Scoate-ți încălțămintea! Acesta e un loc sfânt!

Mirarea îl cuprinse pe marele comandant. Și soldatul avea încălțămintea scoasă. Era o provocare. Așa se făceau pe vremuri legămintele. Făceau schimb de încălțăminte.

- Vei lupta alături de noi? întrebă Iosua. Căpetenia îi arătă pecetea legământului, încălțămintea. Era a doua zi de Paște. Mana încetase să mai cadă pe pământ. Un alt mod de viață începea. Mâncau din roadele țării și munca devenise o necesitate, iar somnul era dulce.

22 mai

Salmon

Iosua 6:1-25; Lev 20:15-16; Luca 3:32

Nu se vindecară bine soldații, că Iosua dădu repede ordinul de atac asupra Ierihonului. În fruntea oștirii mergea „Căpetenia" cu un pluton de soldați invizibili, prima armă secretă a lui Iosua. Strategia de război era una nou-nouță. Era un plan pe șapte zile. În prima zi, dis-de-dimineață, toți soldații lui Iosua se așezară în șir ca pentru o călătorie. După ei mergeau șapte preoți înarmați cu trâmbițe, a doua armă secretă. Apoi, la mijloc, patru preoți duceau chivotul pe al cărui capac își desfăceau aripile cei doi heruvimi între care era coborâtă gloria lui Dumnezeu; și la urmă, ca un alai, venea mulțimea de oameni, bătrâni, femei și copii, a treia armă secretă. Făcură înconjurul cetății care era închisă cu zăvoare de fier și se retraseră în tabără fără niciun rezultat. Nimeni nu intra și nu ieșea din cetate căci înăuntru domnea groaza. Șase zile oamenii lui Iosua făcură la fel. Locuitorii Ierihonului nu înțelegeau nimic. În ziua a șaptea trebuiau să se odihnească, după cum cerea legea lui Moise, dar, dincolo de orice logică, cetatea fu înconjurată în această zi de șapte ori. Dumnezeu îi provoca din nou să pătrundă dincolo de cuvinte și să facă efortul de-a înțelege spiritul legii. Intrarea în țară însemna intrare în odihnă, după cum pentru un olog a umbla însemna a se odihni. Între zidurile cetății panica era tot mai mare. Nu știa nimeni ce va urma. La sfârșitul celui de-al șaptelea înconjur al cetății, preoții sunară puternic din trâmbițe și mulțimea de oameni scoase strigăte puternice. Două milioane de oameni strigaseră deodată și zidurile au cedat. Pârâind din toate încheieturile, se prăbușiră peste soldații pregătiți să arunce săgeți asupra evreilor. Ce fusese mai greu într-un război se terminase. Ierihonul rămăsese fără ziduri și fără armată dintr-o singură lovitură. Șapte plimbări, șapte trâmbițe și două milioane de strigăte au dărâmat cea mai întărită cetate. O singură parte din zidul cetății rămase în picioare. Părea că se sprijină într-o funie cărămizie. Iosua le dădu ordin celor două iscoade să-i scoată pe toți cei ce se găseau în casa lui Rahav și să-i ducă în afara taberei. Când intră tânărul cu chip de rege în casă, izbucniră urale. Rahav însă, sta rușinată cu capul plecat. Tânărul îi puse mâna sub bărbia udă de lacrimile prin care reuși el s-o privească până în adâncul inimii și-i zise:

- Nu te teme! Când o lăsă în afara taberei, pe când dădea să plece, Rahav își luă inima în dinți și rosti:

- Când stăpânul meu a coborât zidul pe funia de la fereastră, m-a strigat întrebându-mă: „Care-ți este numele?" Eu i-am răspuns atunci stăpânului meu plină de durere: „Rahav, prostituata Rahav." Nu vreau să fiu greșit înțeleasă, dar mi-aș dori să mă rog Dumnezeului stăpânului meu pentru cel ce mi-a salvat viața. Aș putea să-i știu și eu numele?

Tânărul încremeni o clipă. După o scurtă ezitare continuă zicând:

- Nu eu ți-am dăruit viața. Șilo este cel ce te-a salvat.

- Nu știu cine este acest Șilo. Mă voi ruga și pentru el, dar pentru stăpânul meu care mi-a spus azi „Nu te teme!" pot să mă rog?

Tânărul își puse iar mâna sub bărbia tremurândă și șopti ușor:

- Salmon, fiul lui Naason, din seminția lui Iuda. Acesta este numele meu. Când vom termina de cucerit cetatea mă voi întoarce să-ți povestesc despre Șilo. El este personajul nostru principal. Pentru El trăim noi.

Și făcând stânga-mprejur tânărul se pierdu din privirile scăldate în lacrimi, în vâltoarea și-n forfota războiului. Mai rămăsese de luat cetatea în stăpânire. Fiecare trebuia să pășească drept în față și să nimicească tot ce întâlnea în cale. Femei prostituate împânzeau drumurile cu scopul ispitirii soldaților evrei. Copile instruite după modelul lui Balaam stârneau cele mai sofisticate pofte, dar porunca era cât se poate de clară. Totul trebuia nimicit, cu excepția aurului și argintului care intra în visteria Domnului. Nimeni nu avea voie să-și ia ceva pentru el. Porunca „să nu poftești" devenise cea dintâi poruncă. „Dacă veți păstra ceva pentru voi, veți da spre nimicire tabăra noastră", striga din răsputeri Iosua.

Vezi, copilul meu? De atunci și până azi lumea asta, care promovează cu atâta zel avortul, privește cu dispreț spre Dumnezeul nostru, acuzând lipsa de milă pentru mamele însărcinate și pentru copii. Este privită ca sălbăticie această nimicire totală, dar ei refuză să vadă adâncimile păcatului care domnea în cetate. Închinarea adusă zeilor a stricat atât de tare societatea, încât până și animalele au trebuit nimicite. Pe străzile lor curgea păcatul ca apa. Cei ce refuzaseră aceste practici fuseseră acuzați de trădare și uciși. Doar câțiva reușiseră să fugă și să se ascundă prin văgăunile munților, oameni care au scăpat și de sabia lui Iosua. După terminarea războiului, au ieșit din ascunzătorile lor și au locuit printre evrei. Dumnezeu le dăduse o nouă șansă pentru a se schimba, dar cei mai mulți dintre ei deveniseră o cursă pentru poporul lui Iosua. Despre asta vom povesti altă dată. Acum trebuie să ne culcăm și înainte de culcare se cade să rostim rugăciunea de seară. Dacă te ajută să rostești după mine, ai putea zice în felul următor:

„Doamne Dumnezeule, îți mulțumesc pentru că m-ai ajutat să înțeleg de ce este bine să nu poftesc nimic din ce ai zis că-mi dăunează. Ajută-mă să nu mă atragă păcatele acestei lumi. Învață-mă să mă feresc de capcanele televizorului și ale Internetului, pe unde curg apele păcatului și ajută-mă să-Ți fiu un copil credincios. Amin!"

23 mai

Acan și întortochiata lui logică

Iosua 7:1-15

Ai fost atent, dragul meu copil, la marile provocări ale Scripturii? Câtă învățătură sănătoasă se află pe filele ei! Aseară am povestit despre câștigul celor ce pot să-și înfrâneze pofta. Vreau să știi că pofta nu este ceva rău. Dumnezeu a creat pofta, dar Satan a pervertit-o. Dacă ne lipsește pofta de mâncare suntem nevoiți să apelăm la medic. La fel se întâmplă și atunci când pofta este prea mare. Pofta este un mânz care trebuie îmblânzit, înainte de-a fi călărit. De aceea noi, părinții, vă punem atâtea restricții la ciocolată, la mâncarea de la fast-food și altele. Dacă nu ești atent cu pofta, vei avea multă frustrare. Pofta la un gospodar neiscusit este o mare pacoste pe capul lui. Azi îți voi povesti despre un om care a încălecat pe mânzul neîmblânzit: pofta lui.

Mare a fost victoria împotriva Ierihonului, dar trebuie să știi că prețul n-a fost mic. Dacă soldații evrei s-ar fi oprit în dreptul fiecărui lucru de valoare apărut în calea lor pentru a și-l însuși, alta ar fi fost soarta războiului. Un soldat trebuie să aibă o singură țintă. Nu-i permis să fie distras de mii de interese. Viața lui este în pericol dacă îi este deviată atenția. Dumnezeu a dat totul spre nimicire, nu numai pentru a-i proteja de închinarea la idoli, ci și pentru a-i proteja de alte interese. N-a fost ușor pentru Acan, un iubitor de lucruri de marcă, să vadă o manta superbă de Șinear, una din mărcile vremii lor, așa cum este azi marca Nike sau altele, n-a fost ușor să zică nu. Și nici n-a zis. A luat mantaua și a ascuns-o. Apoi pofta l-a ispitit în continuare: „Dacă am luat mantaua ce are a face dacă pun mâna și pe placa asta de aur? Și uite ce bănuți de argint! Două sute de bănuți! Numai buni sunt ei pentru a le-o lua înainte fraților mei când vom primi țara de moștenire. Oricum, sunt deja vinovat pentru mantaua asta la care nu pot renunța nici în ruptul capului. Pe asta o vreau, orice-ar fi." Și uite așa, Acan se pricopsi puțin și totul părea că merge bine. „Sunt sigur că și ceilalți au făcut ca mine, dar nimeni nu spune nimic. De ce să fiu eu mai fraier?", își zicea el. În loc să fie atent la luptă, el era preocupat cu valorile lui, care trebuiau duse la adăpost. Desigur că războiul era deja câștigat de Dumnezeu, numai că a urmat o altă bătălie în care „Căpetenia" invizibilă n-a mai acționat ca prima dată. Așa procedăm și noi, părinții, când vrem să vă învățăm anumite lucruri. Prima dată facem noi totul, iar voi vă uitați. A doua oară vă lăsăm pe voi, copiii. Așa ne dăm seama cât de atenți ați fost. De data aceasta, „Căpetenia" îi lăsă singuri în bătălia ce urmă. Iosua trimise iscoade în mica cetate Ai, după modelul pe care l-a avut în cucerirea Ierihonului. Iscoadele calculară greșit lucrurile. Ar fi trebuit să știe că victoriile nu sunt date de numărul mare de luptători. Au trăit astfel de experiențe. De altă parte, trebuia să-și dea seama că nu prin puterea lor au cucerit Ierihonul, iar acum, tocmai pentru că era vorba de ceva mult mai simplu, Dumnezeu îi lăsă singuri.

- Trei mii de soldați ajung, Iosua. E o cetate slabă. Îi batem cu ochii închiși, ziceau iscoadele. N-are niciun rost să ostenești tot poporul.

- Fie cum ziceți, spuse Iosua. Și lupta începu.

Acan, văzând că prima dată ținu figura cu mantaua, placa de aur și arginții, în loc să lupte, umbla mai avid după interesele lui, încurcând pe toată lumea. Rezultatul? Îți dai seama, nu-i așa, copilul meu? Au avut parte de-o înfrângere rușinoasă. Treizeci și șase de oameni au murit în tabăra evreilor. Prăbușit în fața chivotului, Iosua plângea.

- De ce stai întins pe pământ și plângi, Iosua? Poporul a păcătuit. De aceea au dat dosul în luptă. Au umblat după lucruri date spre nimicire. Cercetează-ți tabăra! zise Domnul. Și Iosua fugi ca ars în mijlocul soldaților:

- Care din voi v-ați atins de lucrurile date nimicirii? Ați călcat porunca?

În tabără se stârni un murmur de uimire, dar și de nemulțumire.

- Cine să facă una ca asta? Nu poate fi decât un netrebnic, un necugetat. Să nu-i pese de toată tabăra israelită? Au murit atâția oameni! Asta-i nebunie! Porunca a fost cât se poate de clară.

Acan era tăcut. Își zicea în sinea lui: „Ce fățarnici sunteți toți! Să cred eu că n-ați luat nimic... Ce întrebare mai pune și Iosua! Normal că am luat. Toți am luat câte ceva. E natural să fie așa. Să creadă el că mă denunț numai eu. Dacă mai iese unul în față, ies și eu." Numai că nimeni nu recunoștea nimic și Iosua se duse înapoi lângă chivot.

- Nimeni nu recunoaște nimic, Doamne. Ce pot să fac?

- Du-te și aruncă sorțul pe semințiii, apoi pe familii, până ajungi la omul fărădelegii. Și Iosua veni înapoi la popor.

- Pregătiți sorțul. Vom întreba pe Domnul să vedem care dintre semințiile lui Israel se face vinovată de păcat.

„Cred că am încurcat-o. Dacă sorțul cade pe semința mea trebuie să ies la lumină. Înseamnă că Dumnezeu a intervenit. Poate găsesc iertare", se gândi Acan. Și pe iarba verde stăteau împărțiți în douăsprezece tabere cei două milioane de oameni obosiți de atâta pustiu și război.

- Mâine vom arunca sorțul, zise Iosua.

- Gândiți-vă bine și dacă vreunul a luat ceva din greșeală, veniți la mine să aducem jertfă conform legii și Dumnezeu vă va ierta, completă preotul Eleazar și, încheie repetând: gândiți-vă bine!

24 mai

Pietre sub inscripția lăcomiei

Iosua 7:16-26; Gen. 38:29

(Biblia tipărită sub îndrumarea și cu purtarea de grijă a Fericitului Părinte TEOCTIST Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române cu aprobarea Sfântului Sinod, Editura Institutului Biblic și de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, București, 1997)

Toată noaptea se chinui Acan în așternutul lui. „Ce soluție să găsesc? Vreau haina aceea! Nu pot trăi fără ea. Îmi place! Sigur că sorțul trebuie să cadă pe cineva. Nu este alternativă. Iosua pretinde că-i vorbește Dumnezeu, în loc să admită că a fost o greșeală tactică de război? E clar. Cineva mâine va fi osândit și încă pe bună dreptate. Toți au luat câte ceva. Vor găsi un țap ispășitor. Vor omorî un om și familiile îndoliate se vor liniști. Iosua își apără propria-i piele. Mulțimea îi cere socoteală pentru gafa făcută. Cu această găselniță se spală pe mâini. Eu nu renunț! Nu voi ceda, orice ar fi!"

Dimineața, fiecare rază părea angajată pentru găsirea vinovatului. Toate corturile se scăldau în lumină. Trâmbițele sunau adunarea. Toate erau pregătite pentru aruncarea sorțului. Iosua întrebă încă o dată:

- Este cineva care să recunoască de bună voie că a luat ceva din lucrurile date spre nimicire?

- Stăpâne Iosua, eu, știi bine că sunt trup și suflet pentru tine și pentru Domnul. Toată noaptea m-am frământat. Dacă am greșit, nu a fost cu intenție, dar la sfârșitul luptei, m-a prins somnul atât de puternic încât am adormit ceva mai bine de un ceas. Mi-a fost frig și m-am încălzit sub una din învelitorile găsite printre dărâmături, dar, crede-mă, stăpâne Iosua, nu este nimic străin în cortul meu. Nu mi-am însușit nimic. Să fie ăsta un păcat pentru care să vină peste noi această nenorocire, zise plin de tremur un soldat?

Iosua întoarse privirea către Eleazar și Fineas. Nu i se părea nici lui că ar merita să zăbovească asupra unui astfel de subiect, dar voia totuși încuviințarea preoției. Fineas fu primul care dădu răspunsul ferm:

- Nevinovat!

- Stăpâne Iosua, și eu am o problemă care mă apasă, zise un altul. Pe când eram în toiul luptei, m-a prins o foame cumplită. Am găsit două bucăți de carne de vită într-una din casele părăsite și până să mă dezmeticesc am înșfăcat una din ele. După ce am înghițit-o, m-am gândit că poate a fost închinată idolilor. M-am îngrijorat, dar era deja în stomac. Cealaltă bucată am lăsat-o acolo, dar mă gândesc dacă nu cumva asta ar fi problema.

Fineas și Eleazar răspunseră ca la comandă:

- Nevinovat!

Acan tremura. „Să fiu totuși singur? Doar eu să fi luat din lucrurile date spre nimicire? Dar care-i logica? Așa o haină scumpă să fie distrusă? Nu se poate. Ceva nu-i normal aici. Eu nu spun nimic!"

Văzând Iosua că nu se găsește vinovatul dădu ordinul să înceapă aruncarea sorțului.

- Mai întâi aruncați sorțul pe seminții!

Și vina căzu pe Iuda. Toți ochii se îndreptară spre Salmon. Aveau asupra lui suspiciuni datorită felului în care procedase în cazul lui Rahav. Inclusiv Salmon se făcu alb ca varul și tremura. Nu mai era sigur pe el.

- E cineva din Iuda care vrea să recunoască? întrebă Iosua.

- Poate ați făcut ceva din greșeală. Îndrăzniți! Vom aduce jertfă. Avem un **Dumnezeu iertător**, zise preotul Eleazar.

Privirile rămaseră ațintite asupra lui Salmon, dar el ridica întrebător din umeri.

- Să fie aruncat sorțul pe familii! strigă Iosua.

Și sorțul căzu pe familia lui Zerah. Obrajii lui Salmon păliseră. El se trăgea din Pereț, cel ce la naștere fusese blestemat zicându-se „ruptura să fie asupra ta", când îl smuci pe fratele său înapoi în pântecul mamei, pentru a prinde el dreptul de întâi născut. Totul se îmbrăca în mister. Cine o fi vinovatul? Și sorțul căzu pe familia lui Zabdi, apoi pe casa lui Carmi. Acan era ca piatra. Nu voia să recunoască nimic, deși Iosua lăsă de fiecare dată ușa pocăinței deschisă. La urmă se mai aruncă sorțul pentru ultima dată. Acan privea nedumerit și împietrit. Iosua sări asupra lui ca un tată îndurerat.

- Dă slavă lui Dumnezeu și spune ce-ai făcut!

- Da, am luat o haină, o placă de aur și niște arginți. Sunt îngropate în cortul meu, dar nu cred că voi nu aveți ascunse lucruri prin corturile voastre. E absurdă această strategie de război. Să luptăm fără niciun câștig?

Poporul privea înmărmurit la inima de piatră a lui Acan, prădată de pofta pe care nu și-o strunise. Era atât de insistent în împietrirea lui, încât reuși să înfurie tot poporul, care-l împroșcă cu pietre pe el și tot ce era al lui. O grămadă mare de pietre rămase în locul acela pe care-l numiră Acor. O inscripție făcuse ca sute de ani lumea să meargă acolo pentru a vedea ce se întâmplă când poftele sunt lăsate de capul lor. Rahav rămase ultima lângă inscripția pe care zăceau moarte cuvintele: „Acan, din seminția lui Iuda". Salmon o atinse ușor pe umăr și o ajută să se ridice.

- E fratele tău? Cine a fost Iuda acesta? Oare de ce mă întâlnesc mereu cu el? Tu-i înțelegi pe acești oameni care se învârtoșează într-atât de mult împotriva unui **Dumnezeu nespus de bun**?

Merse apoi tăcută împreună cu mulțimea spre cetatea Ai. Vom mai povesti mâine dacă vei veni aici, la focul Scripturii. Să nu uiți să-l ceri Domnului înțelepciune și putere ca să reușești să îmblânzești mânzul poftelor din tine, așa încât să poți călări pe el ca un rege puternic. Am încredere în tine! Ține minte asta! Noapte bună!

25 mai

Strategii și porunci dumnezeiești

Iosua 8:1-10:12

Iosua se minuna văzând reacția oștenilor lui. Nu-i venea să creadă când își auzi soldații mărturisind cele mai mici scăpări. Poporul părea pregătit să fie ascultător. Aveau încredere în Dumnezeu. Colosalele ziduri ale Ierihonului căzuseră prin infima forță a strigării. Erau frapați. Se mirau și de Acan. „Văzuse toate lucrările lui Dumnezeu. De ce oare? Chiar într-atât poate orbi o poftă?"

În mintea lui Iosua rula acum un plan de luptă incredibil. Nici nu mai știa ce să creadă. „Oare îmi vorbește Dumnezeu? Eu să gândesc o strategie atât de perfectă? Nu văd în ea niciun cusur."

- Du-te, îi zise duhul, dar nu știa dacă era Duhul lui Dumnezeu sau al lui, du-te și pune toată armata grea în dosul cetății! Să stea acolo ascunsă. Apoi tu cu o mână de oameni vă apropiați de cetate. Soldații lor se vor lua după voi ca întâia dată. Veți da dosul în luptă și veți fugi, iar ei, crezând că se repetă scenariul, vor ieși buluc după voi; după ce îi veți trage departe de cetate, soldații ascunși în dosul ei să intre și să dea foc tuturor caselor. Când vor vedea ce s-a făcut cetății lor, le vor slăbi picioarele. Vor da să se întoarcă și atunci îi veți ataca din două părți. Nu vor avea nicio șansă.

- E incredibil, zise Iosua! Ce strategie! Prostia noastră de ieri se transformă în ceva măreț! Cum de mi-a trecut prin cap așa ceva? E normal să iasă toți după noi. S-au îmbătat cu euforia victoriei și se vor arunca asupra prăzii. Când își vor vedea casele arse, e logic să li se taie elanul. Vom lupta împotriva unor învinși. Ne rămâne doar să luăm cetatea în stăpânire. Bătăliile sunt câștigate prin înțelepciune, nu prin tăria brațului. Doamne, Tu mă înveți strategii de război la care nu m-aș fi putut gândi vreodată. Înfrângerea noastră apare ca făcând parte din plan. Nimeni nu se va mai putea bucura când va reuși să ne lovească. Le va fi frică până și să ne învingă. Doamne, cât de mult ne iubești! Mulțumesc mult, Dumnezeul meu!

În ziua următoare cetatea Ai mirosea greu. Fumul se vedea de departe. Împărații cetăților vecine erau îngroziți văzând cum cade sub sabia lui Iosua cetate după cetate. Cinci împărați se sfătuiră și făcură legământ să lupte împreună pentru a da lovitura fatală. S-a întâmplat însă că oamenii din cetatea vecină n-au vrut să se alieze cu ei. Aveau altă strategie. Înțelegând că n-au nicio șansă în fața Dumnezeului lui Israel și auzind ei că acest popor nu-și calcă niciodată cuvântul dat, au recurs la un vicleșug. Se îmbrăcară în straie vechi, își luară burdufuri de apă învechite, încălțăminte ruptă în picioare și pâine mucegăită în desagi și așa veniră la Iosua.

- Am auzit de minunile pe care le-a făcut Dumnezeu cu voi. Știm că această țară va fi a lui Avraam, care a locuit o vreme aici. Venim de departe. Burdufurile noastre erau noi când am pornit în călătoria aceasta. Hainele și încălțămintea, de asemenea. Am venit să vă facem urări. Aveți un

Dumnezeu dorit de toate popoarele. Faceți, dar, un legământ cu noi. Jurați că nu ne veți face niciun rău când veți primi țara din mâna Dumnezeului vostru. Dați-ne și nouă legile voastre și învățați-ne să-l slujim Domnului. Am vrea să fim frații voștri, dar nu îndrăznim să cerem așa mult. Ajunge dacă sunteți de acord să fim robii voștri, dar jurați că viața noastră vă va fi scumpă.

- Pare a fi o cursă, zise Iosua. Voi sunteți locuitori ai țării acesteia.

- Pune mâna, Iosua, pe această desagă! Gustă din pâinea mea! Crezi că pâinea asta mucegăită e de ieri? Noi venim de foarte departe, zise drumețul.

Iosua cântări lucrurile și, ispitit fiind de frumoasa rostire, făcu legământul fără să-L întrebe pe Domnul. Dumnezeu nu-i opri. Poporul acesta dădea semne că vrea să se pocăiască și, cum **Dumnezeu** era cunoscut ca **iertător**, nu putu să-i refuze. Semnătura lui Iosua deveni semnătura lui Dumnezeu. Gabaoniții aveau să trăiască.

În ziua următoare, cei cinci împărați porniră împotriva gabaoniților. Trebuiau pedepsiți. Gabaoniții îi cerură ajutorul lui Iosua. Mare îi fu mirarea evreului. „Cum să ne ceară ei sprijin? Ce îndrăzneală la ei! Dar ce, sunt frați cu tata?" Când văzu însă documentul scris și semnat, Iosua nu mai avu de ales. Dumnezeu îl încurajă. Așa că, Iosua îi luă prin surprindere pe cei cinci împărați. Războiul a fost greu. Erau prea mulți dușmanii și timpul nu ținea cu evreii. Dacă se lăsa seara, trebuia oprită lupta și dușmanii se puteau regrupa sau puteau să scape și să înceapă un război de gherilă. Iosua nu voia așa ceva. Dacă victoria nu era deplină, nu o putea numi victorie. Văzând el că soarele apune, se uită spre Dumnezeu. Se întoarse apoi cu fața către soare și strigă cât îl țineau puterile, poruncindu-i:

- Oprește-te, soare, deasupra Gabaonului! Și tu, lună, nu veni încă!

Ce crezi, copilul meu? S-or fi oprit soarele și luna la porunca unui om? Asta înseamnă să se oprească timpul. Ar fi ceva imposibil. Așa ceva nu s-a auzit niciodată printre muritori! Parcă aud ceasul ticăind. Mă tem că timpul curge tot la fel ca mai înainte pentru noi. Trebuie să mergem la culcare. Poate acolo au fost mai ascultătoare soarele și luna. Vom afla asta mâine, când vii iar la poveste. Acum mergem în odăița cu rugăciuni și-I cerem lui Dumnezeu să ne dea înțelepciunea de-a învinge poftele atrăgătoare de păcate. Îi cerem să ne învețe și cum se pot transforma înfrângerile în biruințe. Ne rugăm și cu un zâmbet dulce închidem ochii până dimineață.

26 mai

Voi nu știți

Matei 8:27; Deut. 9:5; Gen. 15:13-16

Cei cinci împărați așteptau zadarnic lăsarea serii. Soarele încremenise pe cer. Luna nu îndrăznea să părăsească valea Aialonului, iar Iosua părea un zeu cu puteri nebănuite. Zilele se îngrămădiră una într-alta ca două siameze. Niciodată nu se mai pomenise așa ceva nici măcar în gând sau în vis. Evreii erau înmărmuriți. „O fi el Șilo! Nu degeaba i-a schimbat Moise numele. A simțit el ceva. L-a numit Iosua, adică mântuitor sau, cum zic păgânii, Isus. O fi Șilo, dar nu vrea să ne spună! Cum să-i poruncești soarelui și el să se supună?!" se cățărau pe săbii șoaptele mirate. Cei cinci împărați fură nimiciți cu desăvârșire, căci soarele era lanternă pe păcatele lor. Copiii gabaoniți cântau bucuroși, scandând numele lui Isus. Câteva priviri de soldați evrei o țintiseră pe Rahav de parcă voiau să-i ceară opinia. Fără să realizeze, ea dădu drumul la cuvinte. Fusese tăcută până acum, dar, clocotind de ceva vreme, povestea ce se cerea rostită cedă acum ca un baraj împins de ape.

- Voi nu știți, zise femeia, dar se opri speriată de îndrăzneala ei.

- Ce anume? Ce nu știm? întrebă Salmon. Nu tăcea! Spune!

- Da, vrem să auzim! Spune mai repede! se răsti vorbărețul.

- Voi nu cunoașteți viața acestui popor. Ei...

- Care ei? Despre care popor vorbești? întrebă același om grăbit.

- Despre poporul rămas în viață, zise femeia. Nu-i așa că vă întrebați de ce? Aveți impresia că ați fost amăgiți și mânia încă vă smucește. Și pe mine mă priviți cu suspiciuni. Uneori îmi pare rău că n-am murit împreună cu poporul meu. Sunteți suficient de răi ca să nu mă pot bucura de viață, dar ce mă face să vreau să trăiesc este Dumnezeul vostru. El vă face în ciudă de multe ori, cum s-a întâmplat și cu acești gabaoniți. Dumnezeu vă iubește incredibil de mult. Cu asta aveți noroc. Când mă uit la unii dintre voi, nu văd nicio diferență. Sunteți la fel de răi ca cei pe care-i nimicește Dumnezeu. Sunteți setoși de sânge. Abia așteptați să vi se spună să ucideți, și, țintindu-l cu privirea pe vorbărețul ce stătea în fața tuturor, se opri să-și stropească durerea cu câteva lacrimi. Apoi refuză să mai spună alte vorbe când îi văzu mâna plină de furie încleștată pe sabia complexată de lipsa de eficiență de până acum.

- Să nu cumva să faci vreun act de bravură, soldat neastâmpărat ce ești! strigă Iosua deodată. Apoi Eleazar se apropie de femeie zicându-i.

- Trebuie să spui tot. Așa este cum ai zis, nu suntem mai buni decât alții. Dumnezeu ne-a atenționat prin robul său Moise zicând: „Să nu care cumva să credeți că din pricina bunătății voastre v-a ales Domnul. Voi sunteți un popor încăpățânat. Nu pentru bunătatea voastră v-am luat dintre celelalte popoare, ci pentru că vă iubesc. Din pricina legământului făcut cu Avraam ați fost aleși". Câtă dreptate ai, Rahav! Cum ți-ai dat seama de toate astea? Spune-ne ce-ai văzut? Cum înțelegi tu lucrurile? Te rog, Rahav!

- Bine, vă voi spune, chiar de-mi va fi dat să mor pentru îndrăzneala de-a vorbi. Voi nu știți că acești copii care cântă erau pregătiți pentru altarele idolilor celor cinci împărați care-și cereau tributul anual. Voi nu știți ce chinuri le erau

rânduite acestor copii. Voi nu știți cruzimea celor pe care i-ați ucis și nici durerea ce urma să fie îndurată de cei pe care i-ați salvat. De fapt nu i-ați salvat voi. **Dumnezeul** vostru **milostiv** a făcut asta, dar nu v-a putut spune că are un plan de salvare, căci voi nu puteați duce așa ceva. Voi voiați sânge, nu milă. **Dumnezeul** vostru este **milostiv**. Voi nu știți nici asta. Voi nu-L cunoașteți. Le-a dat înțelepciune liderilor lor care au pus la cale acel șiretlic și v-a împiedicat să vă mânjiți mâinile cu sângele lor, fără a vă face, totuși, să răbufniți de mânie ca niște copii. Voi sunteți nuielușa care se vrea bici; nuiaua lui Dumnezeu. Din cauza voastră imaginea Lui este denaturată. Din cauza voastră unii văd în El un demon. Nu este așa Dumnezeu. El iartă fărădelegea și păcatul. Vă place asta doar când păcătuiți voi. Când e vorba de alții, vreți să-L vedeți cum ucide. Sunteți ca niște copii care găsesc plăcere în bătăile de stradă. Sunteți justițiari când e vorba de alții și vreți să-L târâți în apucăturile voastre, dar El este mai înțelept decât vă imaginați. Unde întreceți măsura, vă lasă pradă mândriei voastre, salvând astfel oameni. Așa se explică legământul pe care l-ați făcut cu gabaoniții. V-au alimentat puțin mândria și v-ați pus chezășie încălțămintea. **Dumnezeu este al tuturor**, dar fiindcă nu vă convine asta, vă lasă să credeți că sunteți singuri în planul Lui. Asta, până vă maturizați. După ce veți cunoaște adevărul, va avea milă de toate popoarele. Nu știți ce Dumnezeu aveți!

- De unde știi toate astea? întrebă Salmon.

- Am urmărit tot parcursul vostru prin pustiu și nu numai. Omul de la care am șofarul știa toată istoria voastră. El mi-a explicat. Este unul dintre gabaoniții care au pus la cale acest plan de salvare. Era frapat de Dumnezeul vostru. S-a îndrăgostit de El și a reușit să-i convingă pe gabaoniți să vrea să fie sclavii voștri. E mai bine, zicea el, să fii sclavul acestui popor decât liber, plătind tributul cerut. Ei nu pun oameni pe altare. Dumnezeul lor nu cere așa ceva. La ei și dobitocul are o zi de odihnă. Sclavul lor are drepturi. Nu-i ca la noi. Pe ei îi învață Dumnezeu o limbă a iubirii. Este un popor pus deoparte. Multe am auzit din gura acelui om care scăpase ca prin urechile acului din războiul dus împotriva voastră, continuă Rahav. Am pus toate cap la cap și am reușit să-mi construiesc imaginea clară a Dumnezeului vostru. Mă mir că voi nu reușiți să-L pricepeți. Umblați cu El, dar nu-L cunoașteți. Mâncați din aceeași farfurie cu El și simțurile voastre nu-L ating. Eu Îl simt până și-n firul ierbii ciupit de oile voastre. **Dumnezeul** vostru este **Dragoste**! Auziți?

Și tăcerea se așternu peste întrebare. „Auziți? Auziți?" Salmon era frapat. Se apropie de preotul Eleazar și-l întrebă:

- Ce trebuie făcut pentru ca această femeie să-mi devină soție?

- Mâine să vii neapărat să povestim, zise Eleazar. Va fi aici și Fineas. Trebuie să fii atent. Neamul din care vii tu are probleme mari în domeniul ăsta. Acum nu-i timp. Pe mâine! Noapte bună, Salmon! Nu uita să te rogi.

27 mai

Controverse

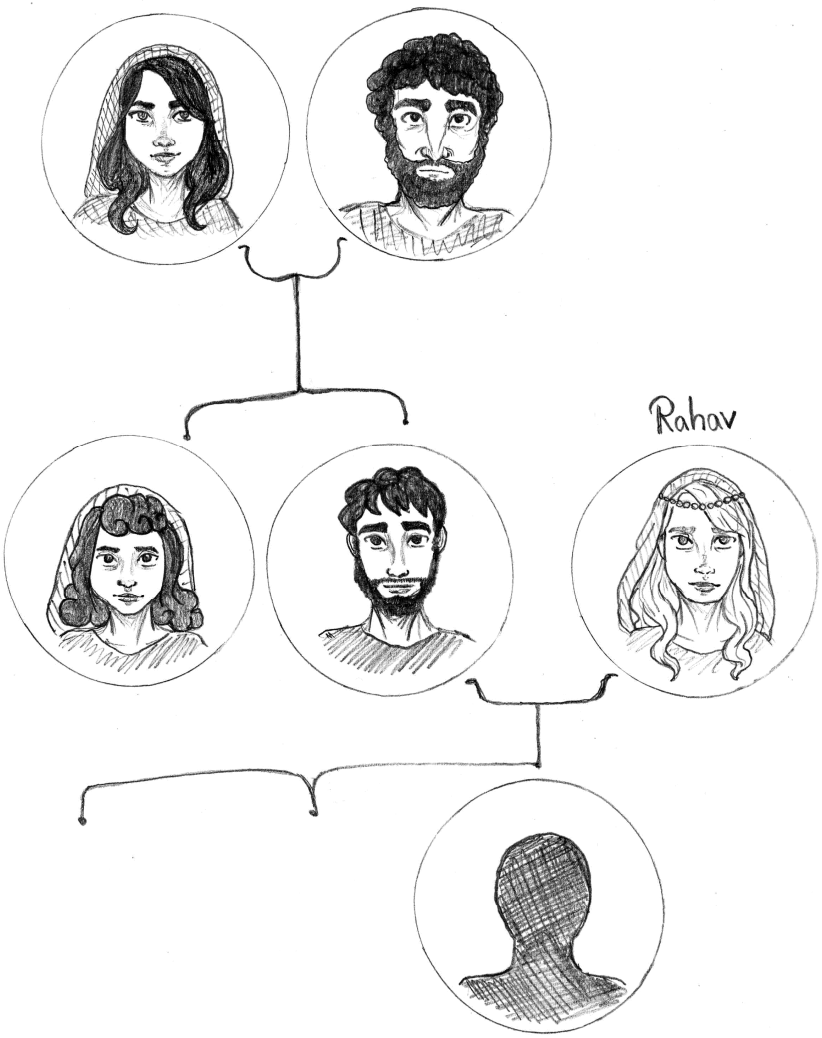

Iosua 11:1-5; Gen. 38:7-30; 49:8-12

Salmon nu dormi toată noaptea. „Oare ce știe Eleazar despre neamul meu și eu să nu știu? Îmi vor fi ascuns părinții mei lucrurile importante din viața lor? Știu că au fost oameni cu vază în popor. Au avut și ei păcatele lor ca toți ceilalți, dar nu au fost dintre răzvrătiți. Au murit și ei în pustiu, dar așa... ca Aaron, Maria, Moise. Tatăl meu, Nahșon, a fost un om cu nume, căpetenia sau domnul, cum mai era numit. Ce să fie oare cu neamul meu?" Abia așteptase lumina zilei și când prinse momentul se duse lângă preot.

- Putem discuta, părinte Eleazar?

- A, da. Era să uit. Nu te-ai răzgândit? Mă gândeam că poate îți trece dacă lăsăm noaptea să-ți liniștească gândurile.

- Părinte Eleazar, n-am dormit o clipă măcar. E o treabă foarte serioasă. Sincer să fiu, când am întrebat-o prima dată care-i este numele, eram deja îndrăgostit de ea. Stam sub zidul cetății, sub fereastra aceea. I-am cerut numele și mi-a răspuns: „Rahav, prostituata Rahav". Simțea că m-am îndrăgostit. Era un fel de-a-mi spune că ar fi bine să-mi iau gândul deoarece ea nu are un nume bun. Am lăcrimat, dar în sufletul meu era mult mai mult de-atât. Un urlet mi-a cutremurat ființa. Am trăit ceva asemănător cu moartea, dar nu orice moarte. Stăteam sub funia cărămizie și mi se părea că sunt șarpele spânzurat pe prăjina lui Moise. Mă simțeam vinovat, păcătos, ca un șarpe ce trebuie să moară. Am încercat s-o uit, dar tot ce se petrece în jurul meu mă stârnește mai tare. E un fel de poruncă în mine care-mi spune că trebuie... Vorbirea ei de-aseară mi-a pus pecete pe suflet. Nu pot s-o pierd. Va fi soția mea. Spune-mi, ce am de făcut?

- Salmon, tinere, e complicat. Să-l chemăm și pe Fineas. Are o minte ascuțită. El pătrunde ușor în misterul iubirii. Eu nu înțeleg această noțiune. M-am căsătorit, că așa au zis părinții. N-am trăit ceva asemănător cu descrierea ta și noțiunea de **Dumnezeu-Dragoste** nu mi-e clară. Fineas povestește mereu astfel de trăiri. El le înțelege. Eu sunt un om rece.

- Și pe mine mă intrigă Fineas. E un tip contradictoriu. Când l-am văzut aruncându-și sulița în Cozbi și Zimri, un zid uriaș a căzut între noi. Mai târziu mi se părea că-și regretă fapta, deși a fost decorat de Dumnezeu.

- Așa este cum ai zis. Nu este de acord cu gestul lui. Și mie mi-a fost greu să-l înțeleg, dar într-o zi mi-a explicat. Cred că am priceput.

- Ce ți-a spus?

- L-am întrebat de ce a aruncat sulița în ei dacă crede în iubire și în forțele iertării? „De ce nu le-ai dat iertare?" l-am întrebat. Știi ce-a zis?

- Sunt foarte curios.

- „Tată, când eram mic și făceam năzbâtii mă iubeai? Când îmi mângâiai trupușorul fragil cu nuielușa, mă iubeai?" Eu încă meditez la răspunsul lui. Așa să fie oare și Dumnezeul nostru? Se poartă cu noi ca un tată? Uneori zic, da. Alteori îmi pare absurd să-L cobor atât de jos.

- Păi... eu zic să-l chemăm. Și așa, lângă cei doi apăru și Fineas. După ce îi explică Salmon despre ce e vorba, preotul Eleazar simți nevoia să dea în vileag câteva amănunte ținute ascunse din străмoși.

- Înainte să te pronunți, fiule, aș vrea să știi că în această spiță de neam au fost câteva evenimente care intră în contradicție cu logica noastră preoțească. Știm că Șilo va veni din Iuda. Unii se întreabă dacă nu cumva Iosua este Șilo. Noi știm că nu este. El nu va veni din Efraim, ci din Iuda; și ne întrebăm de veacuri: de ce Iuda, care este emblema păcatului? El a avut ideea vânzării lui Iosif. A fost cel mai rătăcit dintre noi. S-a căsătorit cu fata unui Canaanit, lucru neacceptat de patriarhul Isaac. A avut trei fii cu această femeie, dar a rămas văduv. Nu pot să vă descriu totul, dar n-a lăsat urmași de la niciunul din fiii lui. A avut o noră. Rămasă și ea văduvă, l-a tras în cursă pe Iuda, care a păcătuit cu ea. E drept că pe atunci nu era legea lui Moise, dar aveam legile noastre de care și Dumnezeu ținea cont de cele mai multe ori. Fapta lui era condamnabilă și din punctul de vedere al legilor de atunci, și din punctul de vedere al legilor primite de Moise mai pe urmă. Marea noastră mirare a apărut în momentul în care Iacov, părintele nostru, a rostit binecuvântările. Iuda a fost ales căpetenie. Toți ne așteptam la Iosif. Până și el a fost derutat. Am analizat mult asta. M-am gândit că poate momentul acela a fost decisiv când Iuda a cerut să fie închis în locul lui Beniamin. Poate că la așa ceva este sensibil Dumnezeu. Poate că astfel de gesturi sunt atât de puternice încât Îl fac pe Dumnezeu să șteargă păcatul.

- Așa este tată. Sunt sigur de asta, zise Fineas.

- Eu nu sunt foarte sigur, dar n-am terminat de spus. Mai am ceva de trecut în revistă în neamul acesta. Iuda a avut doi fii gemeni, cu nora lui. Cu ei s-a petrecut ceva asemănător cu ce a fost între Esau și Iacov. Cel mai mare avea să devină sluga celui mic, de parcă Dumnezeu era pornit să le facă pe toate pe invers. Zerah a fost fiul care a scos primul mâna în lumea noastră. După ce i-au legat firul roșu de mânuță pentru a fi recunoscut ca primul născut, el și-a tras mâna înapoi și a ieșit fratele lui, căruia i-au pus numele Pereț, adică spărtură, zicând părinții lui „ce spărtură ai făcut". Tot neamul nostru a fost atent la aceste semne care păreau să vestească mari nenorociri, dar mare ne-a fost mirarea când Nahșon, tatăl lui Salmon, a ajuns cea mai mare căpetenie dintre noi. Acum iată-l pe Salmon cu o nouă controversă. Cum vezi toate astea, Fineas, fiule? Și Fineas luă cuvântul tremurând de emoții:

- Nu sunt proroc, dar din cele descrise de tine, tată și, din felul cum am auzit-o pe Rahav vorbind de Dumnezeul nostru, eu mă aștept la o surpriză mare de tot.

- Ce vrei să spui?

- Șilo, tată. Șilo s-ar putea să vină pe această spiță de neam. Ridică-te și fă oficială această căsătorie.

Și nu apucă Eleazar să facă lucrul acesta, când sună goarna care-i anunța pe soldați să alerge la arme. Erau atacați. Nunta a rămas în suspans. Mâine vom merge cu soldații să vedem de ce a sunat goarna. Acum ar fi bine să te împrietenești cu noaptea care te cheamă să te rogi și să te culci. Noapte bună, copilul meu!

28 mai

Și de-acum, la muncă!

Iosua 11:1-23 (v.6 din noua traducere în limba română: ro.bibleserver.com); 17;15-18; 14:6-12

Agitația creștea de la oră la oră. Șapte împărați își uniră forțele pentru a-i lovi definitiv pe cei ce le tulburaseră liniștea. Erau înarmați până-n dinți și nu ar fi crezut că va îndrăzni cineva vreodată să-i deranjeze. Nechezatul cailor pur sânge, carele de război și călăreții adunați la apele Meron umpleau văzduhul de groază. Văzând căderea împăraților vecini deciseră că nu mai pot aștepta. Mulțimea adunată părea ca nisipul unei mări. Iosua era îngrozit. Văzându-i spaima, Domnul îi vorbi:

- Nu te teme! Până mâine pe vremea asta, îi vei bate pe toți. Va trebui să faci întocmai cum îți voi spune.

- Da Doamne, cum să fac? Cum să acționez?

- Iosua, dușmanului trebuie să-i știi punctele slabe. Acum nu e timp de explicații. Fii atent cum faci. După ce termini, vei putea căuta răspuns la întrebarea „de ce". Așadar, te duci peste ei acum, pe neașteptate. Lovești inamicul din fața ta, tai tendoanele cailor lui și dai carului foc. Abia după aceea treci mai departe. Să nu cumva să folosești caii și carele lor. E complicat? Patru pași: ataci, tai tendoanele cailor, dai foc și treci la următorul car. La treabă!

Auzind aceste instrucțiuni, Salmon își luă sabia, amnarul, cremenea, iasca pentru foc, făclia, sacul cu întrebări și plecă la luptă. „Ce-o fi însemnând această strategie? N-am mai auzit așa ceva. Iosua e om priceput, dar de ce nu se explică? Dacă am înțelege, am fi mai devotați. N-am tot întreba „de ce". Insistă atât de mult pe cele patru lucruri, dar ce-i atât de greu să ne explice?" Cu frământări și întrebări ajunseră în tabăra inamicului. Toți respectară ordinele primite și, ce să vezi? Se porni un vacarm între cei șapte împărați, de până și Iosua era uimit. Când intră spaima în caii sănătoși, se izbeau carele de război între ele ca frunzele luate de vânt și soldații se împrăștiau sub copite ca praful de pe uliță. Caii sănătoși așterneau prăpădul. Zadarnic nechezau amenințător, că nu puteau trece de zidul de foc și de caii cu tendoanele tăiate, ce luptau să se ridice. Le rămase o singură direcție. Dușmanii erau striviți de propriile lor arme, de caii și de carele lor de război în care-și puseseră încrederea. Salmon nu putea să renunțe la sacul cu întrebări: „Oare de ce nu ne-a explicat? Ar fi lipsit adrenalina? Trebuia amestecată teama cu siguranța? E ceva legat de credință? Am fi filozofat prea mult? Oare cum le vede Rahav?"

Și porniră soldații spre corturile lor plini de euforie. La întoarcere luau în stăpânire cetate după cetate. Nimeni nu li se mai putea opune. Se auzeau doar strigăte disperate: „Vin invincibilii!"

Până aici, copilul meu, domni miracolul. De acum Dumnezeu îi va lăsa să lupte asudând. Nu va mai interveni ca înainte. Ca un tată, va lăsa mânuțele copilului pentru a-l învăța mersul pe propriile-i picioare. Aveau o promisiune înfășurată într-o poruncă: „Tot ce va călca talpa piciorului

vostru veți avea. Prin credință, înainte! Ce v-am dat în stăpânire până aici, vă este suficient pentru început. Crescând și crezând, veți stăpâni. Nu vă dau totul deodată ca să nu se înmulțească fiarele sălbatice împotriva voastră."

Iosua făcu o hartă și dădu fiecărei seminții actul de moștenire. Fiii lui Iosif, fiii lui Efraim și jumătate din seminția lui Manase se arătară nemulțumiți.

- Ne-ai dat prea puțin. Noi suntem numeroși.

- Dacă sunteți numeroși, le zise Iosua, puneți mâna pe arme și luați în stăpânire tot ce aveți trecut pe hartă. Nu mai stați cu mâna-n sân!

- Dar nu putem. Oamenii aceia au care de fier, se justificară ei.

- Nu-i adevărat că nu puteți. Tăiați pădurea și-i veți învinge pe canaaniții care se ascund în ea. Treziți-vă! Credeți că dacă sunteți din familia lui Iosif vă voi face favoruri? Strictul necesar l-ați primit. Vă învățați leneși. Aveți harta, studiul, strategia, făgăduința lui Dumnezeu. La muncă!

- Nu avem strategia. De ce zici că ne-ai dat strategia?

- Nu v-am spus să tăiați pădurea? E vorba de a distruge ascunzișurile.

- Dar pădurea ne trebuie. Cum s-o distrugem?

- Dacă nu vreți să tăiați pădurea, veți avea canaaniți care vă vor hărțui.

- Dar până tăiem pădurea trece timp mult. Noi vrem să primim acum.

- Așa este cum v-am spus. Vă învățați leneși. Dumnezeu nu vă vrea așa. La muncă! Ăsta e singurul miracol de azi înainte. Ați văzut că Domnul e cu voi, ce mai așteptați? Credința face, nu stă. Voi? La Meron ați acționat cum vi s-a cerut și ați văzut rezultatele. La fel trebuie să faceți și de acum înainte. Cine crede are!

Caleb ieși în fața tuturor. Era bătrân, cel mai bătrân din tabără. El zise:

- Comandante Iosua, când am fost împreună să iscodim țara aveam patruzeci de ani. Azi am făcut optzeci și cinci. Privește-mă! Sunt la fel de puternic precum atunci. Dă-mi, te rog, Hebronul și-l voi cuceri cu mâna mea.

Până și Iosua pufni în râs împreună cu poporul. El tocmai se pregătea să-și facă bilanțul final. Erau cam de aceeași vârstă. După câteva clipe de râs se așternu în tabără o liniște deplină care aștepta reacția lui Iosua, dar noi ne pregătim de somn. Mâine vom poposi din nou aici să vedem ce decizie va lua Iosua. Acum, în ascultare deplină și plini de credința că pentru a reține povestea avem nevoie de odihnă, ne vom ruga și vom trece în camera cu vise. Poți repeta după mine, copilul meu:

„Doamne, ajută-ne să avem încredere în Tine și în promisiunile Tale. Ajută-ne să fim harnici și să facem tot ce ne ceri, așa cum se cuvine copiilor ascultători. Fă-ne să iubim cartea și munca, așa cum ne place joaca. Amin!"

29 mai

Perseverează!

Iosua 14:6-15; 15:13-20; 24:1-28; Jud. 1:9-15

Ai reușit, copilul meu, să înțelegi această filă din istoria poporului ales de Dumnezeu? N-am reușit să ți-o descriu cum aș fi dorit. Multe lucruri scrise în Cartea Sfântă nu le-am putut descifra. Sunt multe motivele neputinței mele. Vezi tu? Când eram copil, n-am înțeles cât de important era pentru mine să iubesc geografia, materia care studiază cum a așezat Dumnezeu munții, râurile, câmpiile, țările și orașele. Dacă vei iubi această știință poate vei reuși să completezi cartea mea de povestiri cu niște descrieri superbe ale acelor locuri. Mi-ar fi plăcut să-ți descriu jocul copiilor de aici cu tot soiul de animăluțe și pământul de sub picioruşele lor desculțe, așa încât să-l simți sub talpa ta. N-am putut, deoarece n-am fost un elev foarte silitor. Dacă vei persevera făcându-ți lecție de lecție la școală și dacă vei citi cu atenție Biblia, vei reuși să urci mult mai sus pe culmile Scripturii. Astfel de drumeții făcute în tainele Bibliei sunt superbe. Trăirile nu se pot descrie. Simți că te plimbă Dumnezeu. De aceea, copilul meu, țin să te înveți cu munca de la școală. Acum vreau să-ți povestesc ceva despre Caleb, omul perseverent. Ți-am spus ieri că până și Iosua a râs de el când a spus cât este el de puternic. Avea optzeci și cinci de ani când ceruse Hebronul. Iosua îi dădu binecuvântarea și atacul asupra Hebronului începu. Războiul ținu mai bine de douăzeci și cinci de ani. Iosua avea să fi murit deja când Caleb a cucerit pe deplin cetatea. Fiindcă nu putu să ia totul în stăpânire, așa cum își planificase, le făcu o strigare tinerilor din seminția lui Iuda:

- Cine o vrea pe fiică-mea, Axa, de nevastă? O voi da pe frumoasa Axa celui ce va cuceri Debirul, cetate care ține de Hebron.

Cât ai bate din palme ieși în față tânărul și viteazul Otniel care făcu din asta afacerea vieții lui. A luat cetatea, și-a făcut un nume, a primit-o de soție pe superba Axa, a mai cerut și izvoarele de sus și, cel mai important lucru, a umblat cu Dumnezeu. După moartea lui Iosua poporul îl părăsise pe Domnul, care îi lăsă pradă unei robii grele, dar când s-au rugat ei cu stăruință, Domnul îl chemă pe Otniel. Acesta porni războiul împotriva împăratului Mesopotamiei și cel ce subjuga pe Iuda ajunse acum să fie robul celui robit. Patruzeci de ani fu Otniel judecător și țara avu pace. Otniel era perseverent, pecum unchiul său Caleb. Vezi, copilul meu, cât este de importantă perseverența? Înainte de-a muri, Iosua, perseverent și el, adună toate căpeteniile la Sihem. Acolo ținu o cuvântare a cărui răsunet fu mai puternic decât tunetul. Cuvintele lui apar și astăzi înrămate în casele credincioșilor, pe frontispiciul bisericilor, dar și pe mii de inimi care strigă-n cor: „Eu și casa mea vom sluji Domnului!"

Iosua văzuse că, în cei douăzeci de ani de pace, inima poporului fusese atrasă spre idoli. Fără prospețimea minunilor, Dumnezeu părea atât de șters. Tinerii trăiau din povestea bătrânilor, care era cum era. Atunci

Iosua luă hotărârea să stea în fața tuturor căpeteniilor. A început în forță strigând:

- Așa vorbește Domnul!

Adunarea a încremenit. Li se părea că sunt pe Sinai. Oamenii șușoteau între ei:

- Vezi că el era Șilo? E mai mare decât Moise. El a oprit soarele pe cer.

- Așa vorbește Domnul, răspundeau văile. Părinții voștri trăiau dincolo de râu și slujeau idolilor. Am luat pe tatăl vostru Avraam și L-am plimbat prin toată țara aceasta. Am promis că o voi da copiilor lui. Iată-vă, așadar, în țara care nu era a voastră. V-am dat cetăți pe care nu le-ați zidit, holde, vii și livezi pe care nu le-ați plantat. N-am vrut să-l ascult pe Balaam și am schimbat blestemul în binecuvântare. Voi ați văzut toate aceste lucruri. Cu toate acestea, încă mai aveți idoli din Egipt, din Mesopotamia și v-ați legat inima și de idolii de aici. Depărtați-vă de ei și slujiți Domnului! Dacă nu găsiți cu cale să slujiți Domnului, alegeți astăzi cui vreți să-i slujiți! Cât despre mine și casa mea, noi, vom sluji Domnului!

- Cum se poate asta? îi șopti cineva lui Fineas. Cine vorbește, Domnul sau Iosua? De ce zice „eu și casa mea vom sluji Domnului"? Cum se poate ca Domnul să slujească Domnului? Cine-i acolo?

- E Șilo, șopti Fineas, frapat de cuvinte. Șilo este Domnul.

- Dar cum poate El să slujească Domnului?

- Ascultă, dacă vrei să pricepi. Vorbește mai puțin și vei înțelege.

- Și noi vom sluji Domnului, striga în cor poporul.

- Nu puteți! Este un Dumnezeu gelos. Aveți aplecare spre zeii cei morți și El Se va mânia pe voi. Vă va părăsi și vă va face rău în loc de bine.

- Nuuu! se auziră prelung mii de glasuri și ecouri. Vom sluji Domnului!

Și Iosua ridică o piatră mare sub stejarul acela sub care Avram primise făgăduința că Sara va naște un copil. Era bătrân stejarul, dar și predicatorul care se rezema de el. Iosua strigă din răsputeri:

- Iau martoră această piatră împotriva voastră! A auzit că ați ales să slujiți Domnului. Și voi sunteți martori că ați ales pe Domnul.

- Suntem martori! se auzea de zeci de ori ecoul văilor.

Și lucrurile acestea au fost scrise în Carte, iar ție, copilul meu, îți este dată spre citire. Persevereză! Ne vedem mâine și mai povestim. Pa!

30 mai

Nu te grăbi să acuzi!

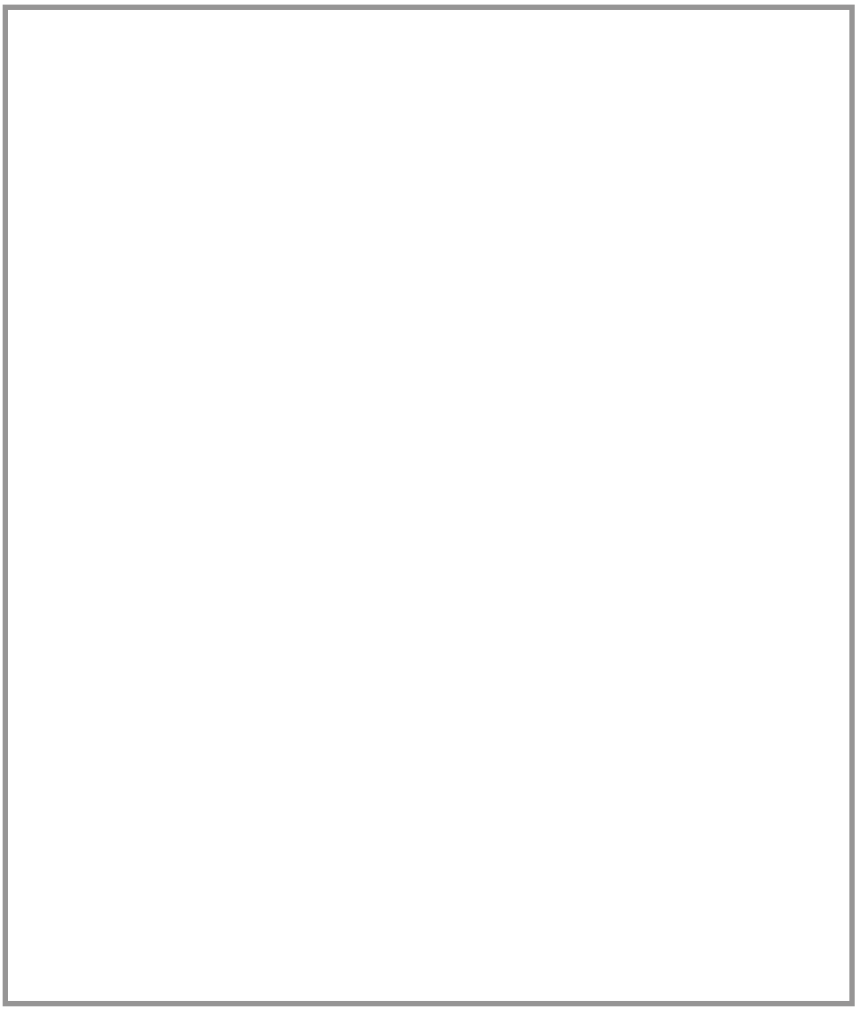

Știi de ce ți-am lăsat pagina goală, nu-i așa? E atelierul tău.
Aș dori să te am ucenic. Scrie-ți emoțiile, prin cuvinte sau culori,
în chenarul special oferit ție.

Iosua 22:1-34; Gen 18:20-21

Mare este între noi
Dumnezeul Dragoste!

Adesea, copilul meu, se întâmplă să ne acuzăm prietenul pe nedrept. Asta e foarte dăunător. Mulți și-au rănit astfel prietenii. Și ție ți se poate întâmpla să fii acuzat sau să acuzi pe nedrept. Unii își lasă inima mărșăluită de copitele și de carele de război ale mâniei, în astfel de împrejurări. Să nu faci așa. Tuturor ni se întâmplă să greșim. Un prieten bun iartă, și o face din toată inima. Pentru el, relația este mai importantă decât găsirea vinovatului. Nu se grăbește să condamne. Întâi comunică, întreabă, face cercetări pentru a nu se înșela singur, apoi face totul ca prietenia să devină mai solidă. Nu admite să piardă un prieten. Așa făcea Fineas. Ținea mult la prieteni. Haide să-l vezi în această poveste.

Iosua chemă cele două seminții și jumătate care primiseră pământul de partea cealaltă a Iordanului și le zise:

- Apreciez corectitudinea voastră. Ați fost alături de frații voștri până la capăt. Vă mulțumesc, fraților! Sunteți prieteni adevărați. Vă binecuvântez în numele Domnului. Acum puteți pleca. Duceți salutul nostru familiilor voastre.

- Fraților, a fost o mare plăcere să mergem alături de voi în luptele conduse de Domnul. Ce pagubă ar fi fost să nu fi trăit emoția căderii Ierihonului, a opririi soarelui pe cer, a războiului cailor! Vă mulțumim că ne-ați lăsat să mergem împreună cu voi la luptă. Noi suntem mai mult decât niște frați buni. Dumnezeul nostru ne-a făcut să fim și prieteni. Am reușit să împărțim în bună înțelegere nu numai pământurile moștenite, ci și bucuriile, emoțiile sufletești. Mare este între noi **Dumnezeul-Dragoste**.

Așa se despărțiră ei. Cele două seminții și jumătate se îndreptau spre moșiile lor. Totuși, ceva îi mai ținea încă de vorbă în mijlocul uliței.

- Fraților, nu e bine, strigă unul dintre ei și toți se întoarseră în locul de unde se desfăceau drumurile lor.

- Ce este, frate, ce s-a întâmplat? întrebară ei curioși dând semne că mai vor o porție de poveste împreună.

- Dragii mei, vedeți voi apele Iordanului? Ele sunt ca un hotar între noi și frații noștri. Când vor crește copiii noștri vor zice că nu este nimic între ei și cei de dincolo de Iordan. În felul ăsta, copiii noștri se vor despărți de Domnul și vor sluji altor dumnezei. Haideți să facem aici un altar ca cel de dincolo de Iordan, pe care l-am construit împreună cu frații noștri când a despicat Dumnezeu apele. Vor ști astfel copiii noștri că altarul din partea cealaltă nu este un semn de hotar, ci unul de înfrățire.

Toată adunarea fu de acord cu planul propus și începură zidirea. Îndată ce fu terminat altarul, se așezară toți pe iarba verde și priveau plini de satisfacție. Între cele două altare, aproape neobsevat, era un al treilea care nu avea timp să se bage în seamă. Era tare prins cu dirijatul apelor Iordanului, ca un polițist din mijlocul intersecției.

- Ce idee genială ai avut, frate! Parcă sunt cei trei bărbați care i s-au arătat lui Avraam când i s-au făgăduit țara și Isaac.

- Lipsește doar Stejarul de la Mamre și râsul Sarei, completă un altul imaginea și râseră una bună, lovindu-se reciproc peste umăr.

- Bună treabă! Bună treabă! repetau toți și-și mestecau cuvintele de parcă savurau o porție din Pomul Vieții. Erau acasă.

- Ce senzații puternice! Nu se poate descrie, zise un bătrânel.

- Și când te gândești că n-am ajuns acasă încă, zise altul.

- Cum să nu, frate!? Suntem acasă!

- Da, dar nu în grădina lui Adam. Acolo era de mii de ori mai frumos. Și râseră încă una bună, lovindu-și mai puternic umerii vânjoși.

De partea cealaltă, lucrurile nu erau plăcute. Vorbărețul strică totul.

- Fraților, cât de repede ne-au uitat frații noștri. Și-au zidit un altar pentru un alt dumnezeu. S-au separat de noi. Dacă nu-i măcelărim, mânia Domnului va veni peste toți. Mâna pe arme, fraților, și haideți la măcel!

Tabăra s-a tulburat și toți ca unul veniră în fața lui Iosua, gata de războinare. Fineas se apropie și zise:

- Vreau să merg cu ei. Ceva nu pare în regulă. Înainte de orice, vreau să mă conving că nu e altceva. Vorbărețul ăsta ne cam dă bătaie de cap și nu știu când vom reuși să-l învățăm să gândească înainte de-a vorbi. Acum tabăra e furioasă. N-o putem opri. Voi merge cu ei și până acolo voi face totul pentru a potoli această furtună de emoții negative. Și se porniră. Un război civil devastator bătea la ușă. Pe drum Fineas zise:

- Știți ce i-au zis cei trei bărbați lui Avraam sub stejarul de la Mamre? Ei mergeau să nimicească Sodoma. Unul dintre ei era Domnul. El a zis: „Vom face cercetări și, dacă lucrurile sunt așa cum am auzit, vom nimici cetatea." Și noi trebuie să facem cercetări, fraților. Vom vedea dacă altarul zidit de ei înseamnă răzvrătire. Acolo mai sunt două altare. Nu cumva să vărsăm sânge nevinovat. **Dumnezeul** nostru **iubitor** n-ar fi încântat de-o astfel de eroare.

Poporul asculta cu atenție. Fineas era unul dintre ei. Era căpetenia lor. Nu părea să le stea împotrivă. A lucrat cu înțelepciune și a reusit să facă lumină. În locul unei confruntări sângeroase, întâlnirea se încheie cu un dans evreiesc. Părea că dansau îngerii. Era cânt și veselie. Se îmbrățișau și ziceau: „Trăiască **Dumnezeul-Dragoste**!" Apoi, fiecare se duse în odaia unde visul te trece dincolo de hotarele desfătării umane, odaia unde mergem și noi acum.

31 mai

Nu fi supărat!

În fiecare seară se strângeau la poveste. Era Lacrima, mama ei Luminița și tata Emanuel, un iubitor al Scripturii. Bunicul era fascinant la fiecare poveste. Sta pe laviță lui și din când în când privea pe fereastră. Era greu să-ți dai seama dacă fereastra era partea casei din care priveau ei pădurea sau era partea pădurii prin care păsările sau căprioare priveau la focul din sobă. În licărul ochilor Lacrimei se scăldau scântei din soba caldă și cuvinte ce îmbrăcau în mireasă luna mai. Bunicul era frapat de splendoarea florilor aduse de primăvara abia mutată pe la noi. Privind el fereastra, își aminti de vremea copilăriei, de Ion Creangă și povestirile lui și hotărî brusc să scoată din desaga ruptă o poveste pentru Lacrima. Copila era ochi și urechi. Bunicul repeta din când în când unele lucruri, dar povestea asta era cu totul nouă. Vrând el să încheie cât mai palpitant, reuși s-o urce pe Lacrima până pe culmea povestirii. Ajunși acolo, bătrânelul rosti:

„Și-am încălecat pe-o șa
Și v-am spus povestea așa.
Am încălecat și pe-o căpșună
Și v-am spus o mare și gogonată minciună."

În câteva clipe, fata se rostogoli în valea durerii. Se prăbuși în plâns.

- Bunicule, strigă Lacrima, nu pot să cred! Povestirile tale despre Biblie sunt minciuni? De ce-mi faci asta? Am crezut că-mi spui adevărul.

Bunicul nu mai reuși s-o potolească. Fu nevoit să ceară ajutor.

- Vino, fiule, Emanuel, să mă ajuți, zise bunicul. Am făcut o mare gafă. I-am spus Lacrimei povestea lui Ion Creangă și acum zice că am mințit-o și cu povestea biblică. Te rog s-o liniștești. E important să-mi termin ideea.

Greu își potoli tatăl fiica. Bătrânelul o luă în brațe și zise iar:

- Draga mea copilă, ți-am spus această poveste pentru a te ajuta să accepți următoarea mea poveste de azi. N-am încălecat pe-o căpșună când ți-am scris aceste lucruri. Cu toate astea, copila mea, trebuie să știi că n-am putut să-ți scriu ca unor oameni mari. Copiii sunt diferiți. Ei nu au răbdare la analize sofisticate. Ei cer multă acțiune și dialog. Am fost nevoit să-ți îmbrac personajele și acțiunile biblice în costume de carnaval. Copilăria mea vibra la acest stil de poveste. Știi că nu am fost acolo când s-au întâmplat toate cele, dar cum era să răspund la provocările femeii care strigă împotriva lui Dumnezeu? Am vorbit cu personajele Bibliei și le-am rugat să ia explicațiile mele și să ți le dea ca din mâna lor. Mai știi povestea cu femeia bolnavă?

- Da, bunicule. Oare cum o chema? Nu-mi amintesc. Mă ajuți, te rog?

- Atunci am numit-o „Știință". Azi îi vom zice „Ateism".

- Avea mai multe nume, bunicule?

- Văd că-ți este greu să mă înțelegi. Pe acel personaj l-am construit eu. El reprezintă oamenii care nu cred în Dumnezeu. Putem să-i dăm orice

nume. Așa am procedat și cu personajele din povestea de azi. Nu le-am întâlnit nicăieri. Eu le-am construit.

- Deci tu ai construit-o pe mama Luminița și pe fiica ei, Lacrima? Eu sunt invenția ta? Nu exist în realitate?

- O, nu, copilul meu. Tu exiști, dar în altă realitate. Acum te-am adus în lumea păpușilor. Povestea mea te-a întrupat într-o păpușă de carnaval.

- De ce faci asta, bunicule?

- Să te ajut. Vreau să-L cunoști pe Dumnezeu. Ți-am spus doar, de la bun început că facem această călătorie cu scopul de-a te îndrăgosti de Dumnezeu. Am țesut povestea în așa fel ca erorile științei să nu te poată ataca. Știind că îți place senzaționalul, ți-am construit câteva personaje și acțiuni fictive. Nu este exclus să le fi nimerit. Despre Rahav și Salmon scrie foarte puțin în Biblie, dar sunt sigur că între ei a fost ceva palpitant. Doar așa au putut avea copii împreună. Dacă n-am nimerit întocmai discuțiile dintre ei, n-ar trebui să lepezi povestea mea. Esența am păstrat-o intactă, dar am așezat în ea și informații după nevoile tale, ca să te prindă. Am vrut să vorbești cu personajele mele, să le pui întrebări. Biblia prezintă lucrurile succint. Este ca un sirop foarte dulce pe care ți l-am diluat în puțină apă de izvor. Să nu te superi pe mine că nu ți-am dat siropul gol. Nu-l puteai bea.

- Da, înțeleg, bunicule. Ai făcut la fel și cu alte personaje, nu-i așa? Într-adevăr, femeia aceea îmi pune mereu întrebări care mă blochează. Ai dreptate. Ai făcut bine că m-ai avertizat și mi-ai dat atâtea răspunsuri gata preparate. O să-mi pun și eu mintea să muncească, dacă mai apar întrebări.

- Acum se pare că ai înțeles. În povestea mea găsești răspunsurile validate de mintea mea. De acum, e normal ca mintea ta să ceară mai mult. Fii foarte atentă. Pomul cade unde este înclinat, zice proverbul. Totuși dacă îl legăm cu funii și tăiem unde trebuie, la baza lui, îl putem conduce unde vrem noi. Aici se dă bătălia cea mare.

- Bunicule, în cartea ta mi se pare că mi-ai dat funiile necesare.

- Asta am vrut. Ți-am lăsat și o secure pentru rădăcina păcatului.

- Dar și lumea cu plăceri are funiile și securea ei?

- Da, așa este. Drogurile, sexul, senzațiile tari, puterea și alte dulciuri taie pofta pentru mâncarea sănătoasă.

- Înțeleg! Vin și mâine la poveste. Iartă-mă că te-am condamnat.

- Te iubesc, copilul meu. Fii liniștit, că și eu m-am liniștit. Mă speriasem puțin, dar acum te poți duce să te culci. Noapte bună!

1 iunie

La mulți ani!

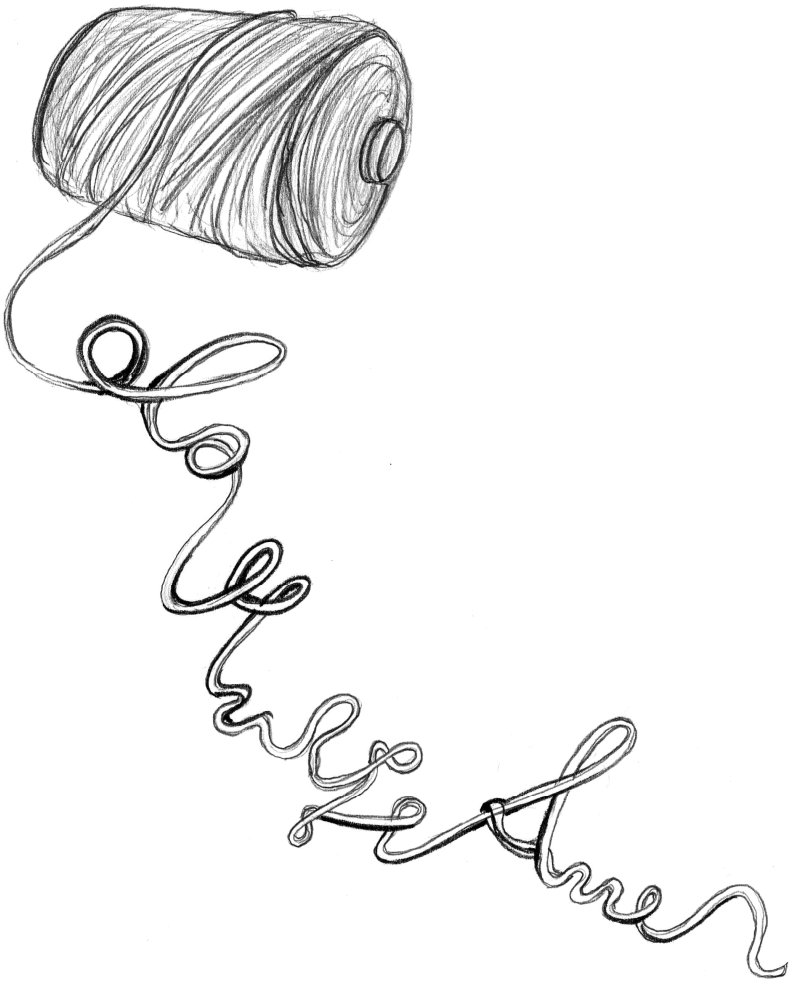

rov. 1:1-31; 1 Cor. 15:44

Am așteptat mult această zi specială pentru tine. E 1 iunie, ziua internațională a copilului. Aș vrea să te văd și mai plin de viață după povestea de azi. Am răscolit în vistieria cuvintelor, căci... vezi tu, ce altceva ți-aș putea dărui într-o carte? Vreau să vezi prin luneta cuvintelor până în adâncul sufletului meu și să înțelegi valoarea ta pentru noi, părinții. Ești comoara noastră cea mai mare. Îți savurăm fiecare rostire și fiecare pas pe care-l faci. Inima ta bate tot timpul și-n inima noastră. Fiecare centimetru adăugat la înălțimea ta ne împlinește. Nu pot cuprinde în cuvinte valoarea ta. Crede-mă că te iubim, dincolo de hotarele vorbirii. În toate povestirile ți-am zugrăvit frumusețea lui Dumnezeu, dar n-am reușit să-l dau superlativul meritat. Hai acum, de ziua ta, să mergem iar la momentele creației. Ce idee genială când a zis Dumnezeu: „Să facem om după chipul Nostru, după asemănarea Noastră." Toate ființele cerești se strânseseră atunci la marele tron, pentru a afla amănunte.

- E vorba de un pui de Dumnezeu? se întrebau între ele.

- În mod sigur. Priviți păsărelele. Vedeți cum împletesc păițe? Când le-a înscris această lege în comportament, Creatorul avea și ideea puiului de Dumnezeu, o ființă specială care să-l semene. Își dorea o ființă liberă ca El, ființa care să iubească iubirea într-atât de mult, încât să-i placă poteca opusă plăcerii care distruge. Își dorea ființa echilibrată, care alege corect când vine vorba de ciocolată și alte mâncări, ființa care să poată fi lăsată singură în fața calculatorului fără teama că va deveni victima internetului, alcoolului, țigărilor, drogurilor, sexului, puterii și câtor altele. Își dorea ființa despre care să se poată spune pe drept cuvânt că este coroana creației Sale. Încă înainte de-a fi făcută lumina mă jucam cu acest pui pe rotocolul pământului. Am lucrat la întocmirea planului. E ceva de vis, ceva superb! Nu va fi simplu. O parte grea în proiect Îmi revine. Se merită! Voi avea rolul de Salvator. Nu e ușor de făcut un pui de Dumnezeu. Trebuie să fie liber să devină demon, iar Eu va trebui ca prin iubire să-l fac să-și dorească să devină iubire, zise Cel destinat să poarte pe pământ numele „Isus".

- O! Trebuie să fie cu adevărat ceva înălțător, de vreme ce descrii cu atâta pasiune proiectul.

- Va fi un vis împlinit, un vis ce va putea fi atins cu mâna, un vis transformat în realitate. Imposibilul va putea fi pipăit.

- Haideți să vedeți, strigă una din ființele cerești! Maestrul este la muncă. Tot pământul e un șantier, o masă de lucru.

Când se strânseră toți pe lângă Artist, pe toată fața pământului erau o mulțime de țevi subțiri ca firele de păr. Pământul arăta precum camera ta de joacă în care desfaci în întregime o papiotă de ață de cusut, când a făcut Dumnezeu toate vinișoarele prin care urma să curgă sângele în corpul uman. Apoi împleti alte milioane de fire prin care urma să circule semnalele

electrice. Când o să am ocazia îți voi da un aparat radio defect să-i desfaci fiecare bobinuță și fiecare firicel de sârmă din el, pentru a înțelege cât de sofisticat este corpul omului față de care aparatul radio este o mică jucărie. Dumnezeu Se apucase de treabă și construia imposibilul. Voia neapărat un pui după asemănarea Lui. Nu putea fi născut cum se nasc oamenii sau animalele. Nu putea fi desprins ca unele plante. Dumnezeu era o formă superioară de viață, era viața însăși și era nevoie de o artă specială pentru a crea un puiuț. Pentru a avea un copil, a fost nevoie mai întâi de un cuib, Universul. Pământul devenise masa Lui de lucru. Nu pot pune totul în poveste. A fost multă muncă, multă emoție și pasiune. Țesu El toate firele și țevile acelea cu alte miliarde de fire elastice care să formeze mușchii și le agață pe niște pietre cioplite dintr-un material tare ca piatra și totuși maleabil, ca să poată fi modelat. A fost o lucrare complicată, nu o simplă modelare în lut. Într-un final, ca un tată, luă în brațe creatura, o măsură cu privirea înlăcrimată de iubire și Se întoarse spre ființele cerești care înmărmuriseră. Își puse buzele Lui pe buzele creaturii și suflă cu așa o forță în chipul de lut, încât ți se părea că toată Dumnezeirea se descompune și intră pe fereastra aceea tainică într-o altă lume. În sfârșit, motoarele se porniră și omul sări pe picioarele lui ca trezit dintr-un somn adânc, fără să știe că aceasta era ziua lui de naștere. Credea că vine din eternitate și așa era de fapt. Ce avea mai valoros în el era suflul care venea din Dumnezeul veșnic. Așa a apărut omul, dar el a trebuit apoi crescut pentru a deveni asemenea lui Dumnezeu. Era doar un pui. Despre tot procesul de îndumnezeire am început să-ți povestesc, dar mai am încă multe de spus. Am vrut acum, de ziua ta, să te ajut doar să înțelegi că ceva asemănător s-a petrecut și-n pântecul mamei tale când te pregăteai să vii în lumea noastră. De aceea te iubim atât de mult. De aceea suntem atenți până și la firele de păr din capul tău. Așa se comportă un părinte, dar mai ales Dumnezeu. La înviere El va reface fiecare fir de păr, e drept că într-o altă formă, dar nimic nu se va pierde. Firul acela are valoarea cutiei negre dintr-un avion pe care o caută experții și pe fundul oceanului când are loc un accident aviatic. Fiecare celulă moartă va fi reconstruită într-o structură nouă de mare slavă. Asta înseamnă înviere. Mâine, vom mai povesti, dar să nu uiți că tu ești o făptură minunată și noi, părinții tăi, alături de Bunul Dumnezeu îți dorim și îți urăm să trăiești minunat. La mulți ani!

2 iunie

Fiecare pe cont propriu?

Num. 13:30; 14:6-7; Jud. 1:1-36

Ei bine, copilul meu, am făcut două popasuri în traseul nostru. Mai întâi, ne-am liniștit inima ce lovea în forță pieptul. Ți-am explicat atunci genul meu de poveste. Ți-am spus că, pentru a te ține aproape, a trebuit să pun explicațiile mele în gura unor personaje pe care le-am îmbrăcat în păpuși de carnaval. Îți reamintesc, dragul meu copil, că tot ce ți-am povestit nu-i minciună, ci adevăr pe care să-l poți folosi când săgețile ateismului îți vor amenința reduta credinței. La al doilea popas ți-am transmis un călduros „La mulți ani!" din partea Bunului Dumnezeu și a noastră, ca părinți. Acum pornim din nou în căutarea lui Șilo.

Iosua dădu fiecărei semințiii câte o parte cucerită și o altă parte pentru care trebuia să lupte. Și Iosua, dar și Dumnezeu făcură un pas în spate, lăsându-i să se descurce singuri. Caleb fu primul împins în luptă. Avea nevoie de o lecție. De multă vreme nutrea sentimente negative. Își zicea mereu: „Împreună cu Iosua am iscodit țara. La întoarcere am fost primul care am vorbit pentru Domnul și pentru Moise. Iosua, el și-a rupt hainele. Era mai sentimental. I-am urmat exemplul pentru a nu-l umili, dar pentru mine era mult mai important să punem mâna, să facem ceva, nu să ne rupem hainele. Când ți se aprinde casa pui mâna, nu te apuci de plâns. Nu înțeleg de ce l-a numit Moise să ne fie comandant. Trebuia ca Iuda să fie în față, cum a zis și părintele nostru Iacov. Mie mi se cuvenea această poziție. Într-adevăr, Domnul a fost cu el și victoriile au fost spectaculoase, dar uite-l cum se îneacă la mal. Împarte țara până nu e cucerită de tot și se retrage să ce? Să scrie? Să memoreze legile lui Moise? Ce are de gând să facă? Nu-i vremea de îmbătrânit." Frustrat, dar încrezător în propriile-i forțe, îi zise lui Iosua:

- Eu sunt la fel de puternic și acum, ca atunci când am iscodit țara. Dă-mi, te rog, Hebronul, cum a promis Moise, robul Domnului.

Copil între copii! Devenise mândru și privea de sus. Domnul înțelegea tot ce se întâmplă, așa că așteptă momentul potrivit pentru lecție.

- Cine va începe lupta împotriva canaaniților? întrebă poporul.

- Iuda! I-am dat țara lui Iuda. Sunt cu el, zise Domnul.

Caleb, deveni mai încrezător în sine și le zise celor din Simeon:

- Haideți cu mine și voi merge și eu cu voi când vă veți lua partea.

Ceilalți așteptau zadarnic să fie chemați. Caleb socoti că este suficient de tare și porni atacul. A fost un război lung, așa cum ți-am mai povestit. Cetatea Horeb avea multe care de fier și Caleb n-a reușit o victorie definitivă. După moartea lui Iosua, nemaiavând cui să-i demonstreze ceva, mai renunță la orgolii și strigă după ajutor, oferindu-și fiica de nevastă celui ce va bate Debirul. Ți-am povestit astea altădată, nu-i așa? Ce diferență de caractere. Doi oameni credincioși care se așază în tabere diferite când vine

vorba de orgolii. Poate complexul de inferioritate l-a stârnit pe Caleb. Să nu te lași niciodată doborât de acest complex, copilul meu. N-a fost ușor pentru el să-l vadă pe Iosua în fața lui. Nu s-a lăsat cucerit de duhul lui Cain, dar nutrise aceste sentimente până la bătrânețe. Acum, Dumnezeu găsi cu cale să-l vindece. Iosua făcuse totul fără orgolii. Nu se simțise atacat de vorbele lui Caleb. Nici nu voia să ia în calcul varianta prin care Caleb ar fi vrut să-l umilească. A cerut Hebronul? I l-a dat fără rezerve. Dumnezeu însă veghea. Văzând resentimentele lui Caleb și ambiția de-a demonstra că alegerea lui Iosua n-a fost inspirată, îl lăsă pe Caleb să acționeze în baza propriilor puteri. Într-adevăr, Caleb era un viteaz greu de egalat. Totuși, războaiele Domnului nu aveau de-a face cu puterea mușchilor, ci cu credința, dar nu orice credință. Amândoi aveau credință, dar Iosua, neputându-se baza pe puterea lui, se ancorase în Domnul, pe când Caleb credea în puterea proprie. El nu chemă celelalte seminții alături de el și dădu startul la individualism.

- De aici încolo, fiecare pe cont propriu, zicea el. De ce să lupt pentru toți? Îmi ajunge Simeon. Nici de Beniamin nu am nevoie. Să se descurce.

Așa au început să apară jumătățile de victorii. „Iuda n-a putut izgoni pe Canaaniții din țară, deoarece aveau care de fier." „Beniamin n-a izgonit pe Iebusiții din Ierusalim" și ei au rămas acolo mult și bine. Niciunul n-a mai reușit. Dumnezeu cruța astfel popoarele la care mai existau speranțe de vindecare. Boala lor încă nu ajunsese la culme, iar boala evreilor nu era mai puțin gravă. Repede s-au dedat la idolatrie. Știi cum este, copilul meu? Când ai de ales între ciocolată și pâine, așa-i că alegi ciocolata? Ea te va distruge, pe când pâinea te va hrăni. Aici e diferența. Idolii canaaniți ofereau ciocolata plăcerilor în cantități enorme, iar pâinea o dădeau uitării. Așa deveni Adoni Bezec un monstru. Șaptezeci de împărați cu degetele cele mari de la mâini și de la picioare tăiate mâncau ce cădea sub masa lui. Găsea o plăcere nebună în folosirea torturii. Soldații lui Caleb, întâlnind oameni mutilați în felul acesta, începuseră să se distreze aplicând acest gen de tortură pe inventatorul ei, Adoni Bezec, fără să știe cu cine au de-a face. În loc să aducă în Canaan un **Dumnezeu milostiv**, s-au dedat la torturi practicate de păgâni. Și Dumnezeu a tăcut. Știa că se va întâmpla asta. Boala păcatului trebuia tratată, nu numai la popoarele păgâne, ci și în poporul Lui. Așa că începu o perioadă de „unul pe altul". Vom discuta despre astea. Nu uita când te culci să faci băiță. Și ține cont că e vremea să te speli bine și pe spate. Noapte bună, copilul meu!

3 iunie

DE VÂNZARE

Jud. 3:1-9

Cum să te gândești să ții un Dumnezeu viu într-o ramă sau pe un soclu de piatră? Doar morții rezistă la așa ceva. Ei nu se pot mișca, pe când cei vii, cum să stea? Tot neamul de oameni care văzuse lucrările minunate ale lui Dumnezeu murise. Rămăsese Otniel, nepotul lui Caleb și, ici colo, mai găseai câte-un nepot de-al nu știu cui, pierdut în mulțimea tinerilor plini de avânt și poftă de viață, tineri cărora nu le păsa de istorie sau de vreo carte.

- Să-L cunoști pe Dumnezeu din cărți? Dacă există, de ce nu vine să locuiască aici printre noi să-L vedem cu ochii noștri, cum sunt dumnezeii canaaniților. Să credem într-o iluzie? Avem printre noi atâția zei vizibili, se răstea un tinerel, în timp ce gesticula cu dispreț la adresa lui Otniel.

- Ești trecut deja, părinte, continuă altul ideea. Ce ne oferă Dumnezeul propovăduit de tine? Abstinență? Peste tot abstinență? Să nu poftești nimic din ce e bun? Ce viață mai e și asta? La ce să o mai trăiești?

- Hei, zise unul și mai obraznic, până acum unde ai fost? De ce ne tot acuzi? Dacă ai un **Dumnezeu** atât de **bun** și de **puternic**, de ce ai tăcut atâta timp? De ce ne-ai lăsat să ne îmbolnăvim de așa zisa ciocolată, cum descrii tu dieta noastră de plăceri? De ce nu ne-ai oferit pâinea cea sănătoasă? Ai tăcut? Înseamnă că nici tu nu crezi în ea. Mai lasă-ne în pace!

- Ai dreptate, tinere, zise Otniel. Aici ai dreptate. Sunt vinovat de tăcerea mea. Și întorcându-se către prietenul lui cel mai apropiat i se spovedi încet: Tatăl meu era așa, mai tăcut și i-am urmat pilda. Zicea că nu-i place de Caleb, fratele lui, că prea se bagă în față. Asta m-a făcut să stau mai ascuns. Credeam că e o calitate, dar am greșit. Dumnezeul nostru trebuia propovăduit cu pasiune. Într-adevăr, eu sunt mai vinovat decât ei.

Otniel se retrase într-o tăcere și mai vinovată. „Nu am dreptul să vorbesc. Tânărul are dreptate. M-am trezit prea târziu. Ce va fi de națiunea noastră? Țara asta ne va vărsa curând." Cădea adesea, doborât de vinovăție, în depresii lungi. Niște șoapte îl acuzau aspru. „În loc să te deschizi măcar acum în ultimul ceas, te-ai retras și mai mult în locul tău călduț: tăcerea. Ești un laș! Ai înlocuit păcatele lui Caleb cu altele mult mai mari. L-ai crezut pe tatăl tău care-l acuza de mândrie, orgolii, invidie și câte altele și ce-ai ajuns? Asta nu-i mândrie în care te complaci tu? Caleb lupta. Tu? Tu ce faci? Și tu ești plin de mândrie. Ai în tine o mândrie toxică, o mândrie puturoasă. Du-te între ei! Du-te și vorbește despre Dumnezeul tău! Ce-i dacă râd de tine? Smerește-te! Lasă mândria! Dumnezeu te vrea pe metereze, nu în sacul de jale al tăcerii. Ieși la muncă!" strigau mii de glasuri în inima lui Otniel.

Și iar ieșea Otniel în piață între oamenii cetății. De fiecare dată apărea plin de hotărâre, dar se întorcea mai amărât. „Nu mai fac asta niciodată", își zicea de câteva ori cu voce tare, de parcă voia să-și memoreze hotărârea.

Poporul se afunda în idolatrie. Dumnezeu îl lăsă în cele din urmă și îl lăsă și Otniel. Păcatul își făcu statuie în țara sfântă. Nu trecu mult și, cum era de așteptat, apăru și rodul. Dumnezeu i-a scos la vânzare. Pe piața de sclavi din lumea spirituală, la una din tarabe, cu eticheta pe el, aștepta poporul ales. Scria doar atât: „DE VÂNZARE". Veneau tot felul de cumpărători care-l încercau cum se încearcă animalul de corvoadă. Puneau pe el poveri pentru a vedea cât poate duce. Îi dădeau bici și apoi veneau să bată palma. Stăpânul cerea mult de tot. Nu voia să-l vândă. Spera doar că se va trezi văzându-se scos în piață. Poporul însă nu se întorcea decât la vechea lui „ciocolată". Într-un final, împăratul Mesopotamiei, țara unde Avraam și Lot poposiseră cândva, reuși să ofere prețul cerut. Stăpânul avea planurile Lui cu țara asta. Semințele de Cuvânt dumnezeiesc semănate în locurile acelea de către cei doi pribegi, Avraam și Lot, trebuiau udate. Așa începu greul pentru Israel, copilul lui Dumnezeu. Opt ani de zile au muncit din greu pentru Cușan-Rișeataim. Otniel uda și el, ca toți ceilalți, semințele lui Avraam și Lot. Privirile triste ale tinerilor se intersectau mereu cu privirile triste ale lui Otniel. La un moment dat, unul grăi:

- Nu zici nimic? Unde-i Dumnezeul tău? De ce nu ne scapă?

- Nu ți-e rușine? răspunse Otniel. Mergeți la idolii voștri vizibili! Sunt cuminți, acolo, pe soclurile lor. Mergeți să vă luați „ciocolata". Ce tupeu! Am sperat c-o să vă pocăiți și-o să ne ierte Dumnezeu, dar sunteți irecuperabili.

- Dacă ești mai bun, de ce ești împreună cu noi la munca asta grea?

- Pentru ca să aveți cui cere ajutor, omule. Dacă astăzi vă întoarceți la Domnul, vă asigur că mâine sunteți liberi.

- Arată-ne libertatea și te asigur că mâine ne pocăim.

Otniel puse capul în pământ. Văzu că nu-i cu cine. Nu era nicio șansă. Sta trist și nu înceta să-și miște capul, ba la stânga, ba la dreapta. După câteva ceasuri, își deschise ochii să privească pustiul. Pe vatra pietruită erau mii de genunchi plecați. Cei ce auziseră disputa dintre Otniel și tânărul înfumurat se rugau și alte mii de oameni veneau pluton după pluton. Chemarea trecea din gură-n gură ca un pârjol. Țara se pocăia. Repetau printre lacrimi doar atât: „Ne pocăim, Doamne! Iartă-ne, Doamne!

Mâine vom vedea ce a făcut Otniel. Știi ce urmează, nu-i așa? Ne rugăm Domnului să aibă milă de toți păcătoșii. Fiecare în odăița lui. Să nu uit cumva. Și eu sunt păcătos. Te rogi și pentru mine, da? Ne revedem mâine.

4 iunie

Judecați-i după legea lor!

Jud. 3:1-31; Hab.1:6-12

Otniel încremenise. I se părea că visează. Nu-i venea să creadă, dar în câteva clipe își reveni și, urcând pe un bolovan adus de confrații lui tocmai pentru acest eveniment, începu o rostire fermă, scurtă, clară și plină de duh:

- Fraților, mă bucur că ați înțeles. Numai Domnul ne poate salva. Să nu mai stăm pe gânduri. Luați topoarele și să trecem la muncă. Toate zeitățile astea moarte trebuie zdrobite fără nicio teamă. Pe cel ce vi se va împotrivi să-l priviți ca vrăjmaș. La treabă! Mâine vom fi liberi!

Și așa a fost. Dușmanii cădeau împreună cu zeitățile lor. Pe câmpul de luptă doi răniți dintre păgâni vorbeau între ei:

- Cum ne zicea bătrânul nostru? „Nu vă atingeți de fiii lui Avraam! Sunt mai scumpi decât lumina ochilor pentru Dumnezeul lor". Ce rău că nu l-am ascultat. Știa ceva omul. Nu îmbătrânise degeaba.

- Bietul bătrânel, continuă celălalt muribund. Plângea strigând că Dumnezeu nu-Și leapădă poporul.

- Da! Zicea că ni L-a vândut doar pentru pedeapsă, dar știa că vom întrece măsura. Ăsta Îi va fi un bun motiv să-l apere și să-l ia înapoi.

- Oare de unde știa el toate astea? întrebă mai fără viață muribundul.

- De unde! A făcut parte din echipa lui Balaam. A studiat tot ce se putea despre Dumneze. Săracu' de el! Gemea gândind la cum îl căutau evreii pe vrăjitor când au cucerit țara. Așa încheie omul ce se stingea.

Cei ce auziră povestea muribunzilor rămaseră mirați. Urmară apoi patruzeci de ani de pace și liniște. Domnul era slujit cu scumpătate.

Acestea, copilul meu, se petrecură doar în ținutul lui Iuda și al lui Simeon. Se legaseră între ei de parcă ar fi fost o singură semințe. Nu la fel se petrecură lucrurile și cu Beniamin. Deși era vecin apropiat cu Iuda, nu fusese chemat nici de Caleb să lupte împotriva Hebronului și nici acum, de Otniel. Și semința lui Beniamin fusese vândută din pricina păcatelor ei. Eglon, împăratul Moabului, țara fiilor lui Lot, l-a asuprit optsprezece ani. Era a doua oară când moabiții loviră în copiii Domnului. Scăpaseră ca prin urechile acului atunci când se uniseră cu Madian în planul lui Balaam. Totuși, Dumnezeu încă respecta proprietatea lui Lot, din care îi zisese lui Moise că nu-i va da nicio palmă de pământ. Acum Moab se duse la fratele său Amon și-i convinse și pe amaleciții din zonă să atace împreună pe Israel. Au luat astfel cetatea Finicilor, adică Ierihonul, un simbol al vremii respective. Văzând însă cele petrecute în Iuda, Beniamin prinse curaj.

- Haideți să ne pocăim, striga Ehud, un om de altfel privit cu dispreț printre semenii lui, din pricină că nu-și putea folosi mâna dreaptă. Era marcat încă de vorba unui coleg de joacă din copilărie care-i zisese: „Nici altarul nu te vrea cu handicapul tău!" Visând să se răzbune cândva, începu să se antreneze în secret. Acum însă, îl măcina alt gând. Avea un plan și nu

putea renunța la el. Disprețul oamenilor, nu-l mai afecta. Chema poporul la pocăință:

- Priviți cum a fost izbăvit Iuda. Să facem și noi la fel, fraților. Dumnezeu ne iartă și ne dă izbândă, dacă ne întoarcem la El, zicea Ehud.

- Ce știi tu de Dumnezeu? Cum vrei să te întorci? Cunoști legea? Ești departe de lege ca cerul de pământ. Vrei să faci pe judecătorul între noi? Nu vezi că ești neputincios? Dumnezeu nu acceptă handicapul. El vrea perfecțiune. Sau te crezi cumva chiar Șilo? strigă răutăcios un țânc de om.

- Tinere! Nu sunt Șilo. Nici Otniel nu era. Ce cusur avea și sufletul lui! Un individualist ca unchiul lui, Caleb. De unde această dezbinare dintre noi? Oare nu de la ei a pornit? De ce nu ne-a chemat Otniel să luptăm împreună? E pe cont propriu, ca unchiul lui. Dacă s-ar uita Dumnezeu la toate handicapurile noastre, n-ar mai face nimic pentru noi, dar **El e Tată**, înțelegi? Nu mă tem să fac greșeli. Nu știu dacă planul meu este conform cu Legea. Așa este cum spui; nu o cunosc. Poate sunt inspirat, mai degrabă, din metodele sadice ale idolilor lor, dar mi se pare drept ca Dumnezeu să-i judece după legile lor. Poate mă cheamă să judece prin mine aceste zeități.

- Ce ai de gând să faci?

- Haide să-ți explic! Vreau să merg cu un cadou din partea fiilor lui Beniamin, un tribut în plus. În schimb îi voi cere să ne lase să slujim Dumnezeului nostru și să demolăm zeitățile lui. Voi spune că, după cele petrecute în Iuda, poporul fierbe și e greu de stăpânit. Dorim schimbări pașnice, nu vărsare de sânge. Vom plăti pentru asta un tribut mai mare. După ce-i voi câștiga încrederea, voi da să plec, dar mă voi întoarce pentru a-i spune ceva strict secret. Așa va alege să rămână singur cu mine. Va bănui că vreau să-mi vând poporul. În timp ce mă voi apleca să-i șoptesc ceva din partea Domnului, stânga mea îi va străpunge măruntaiele cu o sabie ascunsă. Apoi nimic nu va mai putea opri confruntarea. Beniamin va fi silit să pună mâna pe arme. Va ști că urmează măcelul, așa că va prefera să atace primul. Nu contează dacă voi muri. Oricum, sunt sătul de viață, din pricina disprețului pe care mi-l aduce această mână uscată.

- E un plan bun, omule. Sunt alături de tine. Cu ce te pot ajuta?

Și se retraseră ei, pentru a pune toate lucrurile în ordine. Aveau de gând să facă asta cât mai repede. Nu uita, copilul meu, să fii prezent și mâine aici unde povestea ne cheamă seară de seară. Vom afla amănunte. Doamne, ajută copilului meu să poată înțelege profunzimile Cărții Tale minunate!

5 iunie

De ne-nțeles

Jud. 3:16-4:5

Sper că am reușit să te ajut să înțelegi că n-a fost simplu pentru Dumnezeu când a decis să-l înfieze pe Israel. Creșterea și modelarea acestui copil era mai complicată decât toată creația. Când s-a dedat la idolatrie, poporul a părăsit Cartea, așa că nu mai cunoștea Legea. Ehud, evreul acela din Beniamin, mai știa câte ceva din povestirile părinților. Aș dori mult ca tu să iubești Biblia, să o citești. Să știi că nu toate cele făcute de acești salvatori sunt lucruri demne de urmat. Totuși, Dumnezeu, fiindcă îl iubea pe Israel, i-a ascultat rugăciunea și l-a ajutat. Evreii erau ca niște copii mici, mici. Nu pricepeau limbajul iubirii și Dumnezeu fu nevoit să le vorbească pe limba lor și să aibă răbdare întocmai ca o mamă cu pruncii ei.

Ehud se duse la atac întocmai cum plănuise. Un lucru însă nu-l calculase. Când îl străpunse pe Eglon, împăratul Moabului, cu sabia din stânga lui, lovi cu așa o forță încât i-a intrat și mânerul în pântec și nu și-a mai putut scoate sabia pentru lupta ce urma. Văzând asta, își lăsă sabia în trupul lui Eglon, zăvorî ușa pe dinăuntru, ieși pe altă parte și fugi în muntele lui Efraim, de unde făcu strigarea la luptă. De aici, totul a fost simplu. Când descoperiră moabiții că împăratul lor este mort, își pierdură orientarea și puterea de luptă. Optzeci de ani nimeni nu mai îndrăzni să se ridice împotriva lui Beniamin. Văzând lucrul acesta, și celelalte seminții ale lui Israel începură a se gândi la eliberare. Un oarecare om, Șamgar, într-un moment de furie, pe când lucra cu unealta de curățat plugul, fu necăjit de niște filisteni. Apucând acea lopățică, puse cu ea la pământ șase sute de filisteni. Așa ajunse el de temut în zona lui și nimeni nu îndrăznea să treacă peste cuvântul său. Tu să nu faci așa ceva! Nu-i bine ca fiecare să-și facă dreptate singur, dar oamenii părăsiseră drumurile bune, calea Domnului. Slujeau idolilor. Le plăcea păcatul și nu voiau să se schimbe. Idolatria le oferea plăceri în spatele cărora venea boala cea grea.

În Beniamin, la granița cu Efraim, mai era și o femeie credincioasă. Se numea Debora. Mereu, mereu, la poarta ei veneau oameni de peste tot cu probleme grave de pe urma păcatului. Era prorociță și mulți își găseau acolo rezolvarea problemelor. Adesea intra în vorbă cu oamenii și încerca din răsputeri să-i convingă de nevoia de pocăință a națiunii.

- Ce părere aveți despre Otniel? îl întrebă ea pe unul dintre vizitatori.

- O, e prea de tot. E fanatic. Ce-a avut cu zeițățile? Ce vină aveau ele? Nu putea să slujească lui Dumnezeu fără să se atingă de Baal-Peor? Tinerii aveau nevoie de locuri unde să-și descarce energia. Mi se pare exagerat să stai toată ziua doar la muncă și la citirea Legii, răspunse el.

- Sărbătorile noastre sunt nespus de frumoase. Ele chiar încurajează distracția. Patru săptămâni din an sunt pentru sărbătoare. Se fac drumeții, călătorii spre locul unde este așezat cortul. Pentru tineri și pentru copii e o mare plăcere. Ce lipsește? întrebă Debora.

- Ei bine, ce lipsește? Știți prea bine, aleasă doamnă, că zeitățile canaaniților oferă plăceri pe care Legea lui Moise le interzice. Asta lipsește.

- Păcatul? Dezmățul? Femeile ușoare? De asta are nevoie țara? Mii de familii despărțite, copii distruși din cauza cărților de despărțire, bărbați care s-au sălbăticit? Tineri care nu se mai căsătoresc, ci preferă viața din cluburile lui Baal-Peor și, după ce se îmbolnăvesc irecuperabil, își trimit părinții disperați la mine să găsesc soluții pentru ei? Crede-mă că sunt epuizată. Nu mai am odihnă. Toată țara e bolnavă. Căpeteniile s-au stricat. Nu te mai poți baza pe nimeni. Sisera, împăratul Canaanului, crește taxele până la insuportabil, iar ei nu au putere să stea pe picioare. Toți se clatină de beție. Nu vor să audă de pocăință. Sunt mulțumiți că pot să stea toată ziua în birt cu femeile stricate. Nu le pasă de copiii lor care umblă desculți, flămânzi și dezbrăcați. Asta ne-a adus idolatria. De ce-l numiți fanatic pe Otniel?

- Vai, doamnă! Vă rog să mă scuzați. Îmi dau seama că v-am jignit. Dumneavoastră chiar îl iubiți pe Yahwe. Se vede din patosul vorbirii. Eu nu înțeleg prea bine aceste rânduieli. Nu cred că Ehud a fost corect.

- Ce anume? Ce vedeți că a făcut rău?

- Nu e cinstit să lovești pe la spate. Dumnezeu S-a mâniat pe amaleciți când ne-au atacat pe la spate, nu-i așa? A jurat că le va șterge pomenirea de sub soare. Ce-a făcut Ehud? Același lucru. Da, e pace în Beniamin, dar nouă, celorlalte seminții ne-a agravat situația. Pentru canaaniți am ajuns niște înșelători, niște sălbatici precum Levi și Simeon de odinioară. Și-au amintit de genocidul lor și sunt cu ochii pe noi toți. Așa că o ducem tot mai rău. Nu e bine ce-a făcut Ehud. Dacă s-a crezut puternic, nu trebuia să umble cu șmecherii, ca părintele nostru Iacov. Șamgar, da! El a dat dovadă de vitejie. Filistenii aceia nu și-au văzut de treabă și omul, pe bună dreptate, i-a doborât la pământ. Tot respectul pentru Șamgar. Cu unealta aceea de curățat plugul a reușit să țină piept celor șase sute de bătăuși. Totuși, ceva îi reproșez și lui. Era mai bine să nu se fi lăsat condus de emoțiile de moment. Putea să iasă rău de tot. A acționat la nervi. Nu așa trebuie să fie un lider!

Debora era uluită. Omul avea probleme grave cu adolescenții lui violenți. Ceruse ajutorul proorociței, dar condamna orice reformă. Nu-l putea înțelege. Cerea îngăduință față de păcatele care îi îmbolnăviseră propriii copii. Era fără cuvinte, ca mine. Și eu trebuie să-mi revin. E prea de tot.

06 iunie

Sub finic

Jud. 4:1-7

Cum ai dormit în noaptea trecută, copilul meu? Nu vreau, nicidecum, să-ți stric somnul cu povestirile mele, dar țin mult să-ți întipăresc în minte lucrurile care te feresc de capcanele păcatului și care te urcă pe culmile victoriei. Dacă n-ar exista răul de care trebuie să te ferești, nu aș fi atât de insistent cu aceste lucruri. Vezi tu? Nu-i așa că atunci când mergi cu bicicleta trebuie să-ți pui casca și când mergem cu mașina este obligatorie centura de siguranță sau scăunelul pentru copii? Știi de ce, nu-i așa? Pe șantiere muncitorii poartă și ei o cască. Toate astea sunt pentru a ne feri de accidente. Așa vreau să fie și povestirile mele.

Debora nu se putea aduna. Auzind cum gândește omul care-i ceruse ajutorul în rezolvarea problemelor cu adolescenții lui violenți, nu știa dacă să mai zică ceva, sau nu. I se părea fără rost. Încheie prin a-i pune o întrebare:

- Stimate domn, să zicem că ați ajunge să fiți sigur că boala copiilor dumneavoastră este dobândită din cultura promovată de Baal-Peor...

- Să zicem...

- Și tot așa, să presupunem că v-ar apărea un Otniel prin preajmă.

- Să presupunem... Dar nu văd unde vreți să ajungeți?!

- Și dacă ați ști că înrolându-vă în oastea lui, vi s-ar vindeca pruncii, pentru care ați venit până la mine, ați fi gata să vă înrolați?

Omul se gândi câteva clipe, apoi se depărtă zicând:

- Înțeleg ce vreți să ziceți. Știți? Cred că eu am o problemă mult mai mare decât adolescenții mei. O rugăminte, totuși. Am venit să cer să vă rugați pentru ei, dar acum cred că pentru mine trebuie să mijlociți. Trebuie să plec, deoarece cuvintele pe care le-ați rostit sunt prea pline de forță. Sunt copleșit de vinovăție. Nu știu ce voi face. Cred că mi-am distrus singur copiii.

Și omul a plecat. Sub finicul de care era legată inima Deborei ca de-o poezie, ochii femeii se închiseseră, obosiți de povara cuvintelor și, fără să-și dea seama, se treziră în lumea visului. Îi apăru în față un bărbat pe care-l știa dintr-o altă discuție împovărătoare. Era un om venit din celălalt capăt de lume, din seminția lui Neftali, o seminție aruncată undeva în nordul țării sfinte. Își reaminti parte din dialogul pe care-l avusese cu omul acela, care aducea și el acuze la adresa lui Otniel, Ehud și Șamgar.

- De ce nu ne-au chemat acești oameni și pe noi la luptă și la reformă. De ce suntem atât de dezbinați? Fără unitate nu vom reuși. Iosua ne-a împărțit țara, dar nu cred că el a vrut să ne împărțim și inima. De ce nu mai simțim nimic unii pentru alții? Suntem ca douăsprezece cetăți mici. Altarele de la râul Iordan nu mai înseamnă nimic pentru noi. Avem fiecare dumnezeii și asupritorii noștri. Suntem atât de vulnerabili. Oricine ne poate

ataca. Am ajuns idolatri. Înstrăinarea ne-a îmbolnăvit. Parcă n-am mai fi frați.

- Cred că ai dreptate, zisese Debora la acea dată. Am să mă rog pentru această unitate în țară.

Acum ea își aminti că nu făcuse lucrul acesta. Uitase. Un sentiment cumplit de vină, ceva ca o osândire întoarsă din viitor o cuprinse și izbucni în visul ei într-o rugăciune, care nu părea să mai aibă capăt.

- Sunt vinovată, Doamne! Nu pot să-mi iert asta. Din cauza mea se îmbolnăvesc adolescenții din țară. N-am făcut ce trebuia să fac. Am promis, dar n-am făcut. Iartă-mă, Doamne. Dacă mă țineam de cuvânt nu s-ar fi ajuns la așa o degradare. Omul cu adolescenții bolnavi a plecat de la mine mai bolnav. N-am avut pentru el decât o condamnare răutăcioasă. Vreau vindecarea națiunii mele, Doamne! Nu sunt mulțumită să fiu doar o femeie respectată. Vreau o țară pentru copiii copiilor noștri, o singură țară, o singură credință, un singur altar. Nu știu ce am de făcut, dar, aici sub finicul acesta, Te invit să vii să vorbim despre țara mea așa cum ai vorbit cu Avraam despre Sodoma. Fă acest finic un loc sfânt, cum ai făcut și la stejarii de la Mamre. Nu vreau ca țara mea să ajungă o „Mare Moartă". Vino să povestim, Doamne! Vino să povestim, Doamne! Vino să povestim, Doamne!

Și chemarea dură minute în șir. Debora insista. Deodată auzi o voce:

- Ia și scrie! Trimete-i lui Barac, fiul lui Abinoam, din Chedeş-Neftali, această scrisoare: „Așa vorbește Domnul! Ia cu tine zece mii de oameni din Neftali și din Zabulon și vino la pârâul Chison, în țara lui Manase, fratele lui Efraim, la Meghido. Acolo voi da în mâinile tale pe Sisera."

Și Debora se trezi speriată. Domnul fusese sub finicul ei. „Trebuie să fac ceva. E un plan superb. Dumnezeu îl cheamă pe Barac din Neftali să ia oameni din Zabulon și să ne întâlnim în Manase, fratele lui Efraim. Dacă luăm la socoteală și aportul meu, care sunt din Beniamin, înseamnă că Dumnezeu ne cheamă la unitatea despre care vorbea Barac. Trebuie să fie ceva foarte palpitant. Voi încerca să-i unesc pe toți și să scuturăm orice jug străin." Se ridică Debora și luă pana pentru versuri, întocmi o scrisoare, o chemare ca o poezie și i-o trimise lui Barac, în țara lui Neftali. Era o „horă a Unirii". Evreii erau chemați să lupte împreună. Care au fost efectele scrisorii este greu de pus în câteva cuvinte, dar mâine ne vom întâlni iar sub finicul Deborei, pentru a continua povestea care face inima să palpite. Se va realiza oare unirea? Cinci seminții unite e mai mult decât nimic, dar să vedem ce va răspunde Barac, un om dintr-o bucată, care nu acceptă jumătățile de măsură, omul lui „totul sau nimic".

07 iunie

La pâraiele lui Ruben

Jud. 4:1-12; 5:12-18

- Aici e casa lui Barac? întrebă călărețul ce ținea o scrisoare în mână.

- Da, eu sunt, răspunse el nedumerit și întrebător în același timp.

- Fiul lui Abinoam?

- Da! De ce ai nevoie de amănunte?

- Nu-mi pot permite să dau scrisoarea unui străin. E ceva strict pentru Barac, fiul lui Abinoam. Vin tocmai din Beniamin, din muntele lui Efraim, dintre Rama și Betel. Am un cuvânt din partea Domnului.

- A, da, înțeleg. E vorba de Debora, nu-i așa?

- Da, căpetenie.

Barac se așează pe unul dintre butucii netrecuți încă prin tăișul securii și începu a citi scrisoarea. Dându-și seama că nu fusese politicos cu trimisul Deborei, se ridică fâstâcindu-se pentru a îndeplini tot ritualul de om educat și ospitalier. Citi scrisoarea îngânând mereu câte un „nu" ca un mârâit. O împătură și o puse sub manta, acolo unde și inima obișnuiește să citească. Se ridică apoi milităreşte provocându-și musafirul să facă la fel și zise:

- Spune-i Deborei că nu mă convinge. Apreciez modul ei de-a face poezie, dar ea știe că nu accept jumătățile de măsură. Vreau întregul. Totul sau nimic. O invit la Pâraiele lui Ruben. Acolo ne vom vedea și vom discuta.

Barac luă scrisoarea și îi mai adăugă câteva cuvinte după care o trimise tuturor căpeteniilor lui Israel. Iată ce scrisese el:

- Către toate căpeteniile lui Israel, sănătate! Prorociţa Debora, pe a cărei reputație o cunoașteți cu toții, mi-a trimis această scrisoare. Vă rog să o citiți cu mare atenție și vă învit să ne coborâm toți la Pâraiele lui Ruben cu ocazia primului praznic, pentru a nu da de bănuit. Acolo se vor lua mari hotărâri. Dacă Domnul va voi, dorim să proclamăm marea unire. Ajunge! Dezbinarea ne-a distrus. Unde-i unul, nu-i putere! Trebuie să scuturăm orice jug străin de peste noi. Vă chem să discutăm. Va fi acolo și Debora. Pace vouă, tuturor!

Praznicul nu zăbovi să vină. Se adunară căpeteniile, dar nu cum se gândise Barac. Deși erau pe teritoriul lui Ruben, căpetenia lui nu veni la întâlnire. Se scuză că este la tunsul oilor. Așer a trimis răspuns că avusese un an greu și simțea nevoia de concediu de odihnă. Din Dan nu venise nimeni. Erau ocupați cu negoțul. Au trimis doar o scrisoare cu următorul conținut: „Către căpetenia din Neftali, Barac, sănătate! Cu referire la scrisoarea pe care ne-ați trimis-o vă răspundem următoarele: „Noi ne simțim bine așa cum suntem. Trebuie să fim mulțumiți. Zeitățile canaaniților sunt înțelegătoare cu noi. Nu-i numai muncă. Avem parte și de plăceri. E bine așa cum e. Dacă la voi jugul este aspru, aveți tot dreptul să cântăriți și să decideți. Fiecare în dreptul lui. Noi aici nu o ducem rău, iar cât despre reforme religioase, nu credem că este vremea lor. Încă ceva, fraților;

se pare că ați uitat de carele de fier ale lui Iabin. Niciodată nu s-a putut ține piept acestei mașinării de război. Cu bine, fraților!"

Barac era nemulțumit. Nu se aștepta la un eșec în ce privește marea unire. Acum se gândea să renunțe. Carele de fier erau un argument puternic. Însă Debora insistă și reuși să-l convingă.

- Barac, așteptările tale sunt prea mari. E bine că i-ai chemat pe toți, dar era de așteptat că nu vor veni. Ei sunt abia la început cu jugul în spinare. Nu știu ce-i așteaptă. Și ai noștri gândeau așa în urmă cu ceva ani.

Căpetenia din Zabulon intră și el în vorbă și zise:

- Barac, eu mă simt onorat să mă cheme Dumnezeu. Tu poți zice „nu"? Eu aduc cinci mii de luptători. Sunt sigur că vor veni alături de noi până și unii dintre păgânii care trăiesc printre noi. Fiii lui Amalec din Efraim abia așteaptă să ni se alăture. Am informații. Sisera i-a adus la capătul răbdărilor. I-am auzit plângând și pomenind Sabatele evreiești.

- Nu poți zice „nu", Barac. Înțelegi? continuă femeia.

- Debora, tu mă știi. Eu sunt un om dintr-o bucată. Ori toți, ori niciunul.

- Barac, ești sigur că nu-i mândrie la mijloc? Sunt de acord că a fi dintr-o bucată este o calitate, de cele mai multe ori, dar nu crezi că aici și acum această calitate ți-a devenit un defect? Nu te acuz. Eu doar te întreb.

- Ai dreptate, Debora. Niciodată nu mi-am călcat vorba.

- Simți că ești vulnerabil în fața mândriei? Domnul vrea să te eliberezi. Barac, nu eu îți cer să-ți calci pe orgoliu, ci Dumnezeu. Ți-am spus doar că a fost o vedenie. Toți de aici au înțeles și vor să meargă la luptă.

- Să meargă? Debora! Să meargă? Adică ne trimiți pe noi și tu stai să scrii poezie, privindu-ne cum murim? Dacă vrei ceva, trebuie să stai în frunte. Dacă vii cu noi, merg și eu. Cum voi ști că într-adevăr ți-a vorbit Domnul?

Debora privi înmărmurită. Era pentru prima dată când i se punea profeția sub semnul întrebării. Îl măsură cu privirea pe Barac și-i zise:

- Bine! Voi merge cu voi. O femeie în fruntea oștirii tale. Dar să ții minte un lucru: cinstea victoriei îți va fi luată și va fi dată unei femei.

Apoi se întoarse spre căpetenii și zise apăsat:

- Ne vedem mâine, în Muntele Carmel, la Meghido. Să fiți gata de luptă împreună cu oștenii voștri. Voi vedea de ce sunteți în stare. Pe mâine, fraților!

08 iunie

La Meghido

Jud. 4:10-17; 5:4-5; 5:20-21; Apoc. 16:16

În ziua următoare, mulțimile se revărsau cu zorile deodată înspre Muntele Carmel, având ca țintă finală valea pârâului Chison, Meghido. Un munte și un pârâu ale căror nume aveau să devină simboluri pentru poporul evreu. Acolo promisese Domnul că va da în mâinile lui Barac toată oastea trimisă de Iabin, împăratul Canaanului de la Hațor. Nimeni nu se aștepta la un fel de Armaghedon. Acest împărat cred că era fiul celuilalt Iabin, cel pe care îl învinsese Iosua atunci când tăiaseră tendoanele cailor și aprinseseră carele de luptă, strategie care a provocat autodistrugerea armatei canaanite. Totuși fuseseră soldați care au scăpat și din acea luptă. Carele de fier se dovediseră atunci salvatoare pentru ei. În Cartea Sfântă se precizează de câteva ori că această mașinărie de război îi îngenunchease adesea pe evrei. Ei nu i-au putut izgoni pe canaaniții care aveau care de fier, deoarece acestea nu erau vulnerabile la foc. Iar Iabin cel tânăr, văzând eficiența acestor care, își echipă toată armata cu ele. Carele de lemn ardeau ca torțele când li se punea foc. Speriați, caii o luau la fugă și focul, intrând sub aripa vântului, se dezlănțuia într-o veselie. Acum, la pârâul Chison se așezaseră în linii de bătaie nouă sute de care de fier. Sisera, căpetenia oștirii canaanite, le citi soldaților scrisoarea trimisă de Iabin: „Să fiți atenți la cai! Să nu cumva să adormiți când stați de pază. Evreii speculează orice moment de neatenție. Așa câștigă ei războaiele. Au obiceiul să taie tendoanele cailor, aruncând groaza peste tot. Păziți-vă caii! Fiți oameni! Să nu vă temeți. Carele voastre pot trece și prin foc. Nu mai au ce diversiune să facă. Au mai încercat de multe ori, dar în fața acestei mașinării de război n-au putut face nimic. Sunteți invincibili! Nu vă bazați însă pe asta. Războiul nu se face singur. Numai luptând rămâneți invincibili!"

De partea celaltă a frontului era Barac în fruntea a zece mii de pedeștri. Aveau de luptat cu cele nouă sute de care; unsprezece oameni pentru fiecare car. Barac stăpânea cu greu euforia soldaților lui, care așteptau sunetul șofarului, trâmbiță ce arunca întotdeauna groaza în inamici. Priveau de pe munte caii nechezând și își planificau fiecare lovitură. Cei din Beniamin erau soldați care tocmai avuseseră parte recent de o mare victorie, sub comanda lui Ehud. Aceștia strigau cu nerăbdare:

- De ce nu sună trâmbița, Barac? Ce așteptăm? Nu-i de bine dacă-i lăsăm pe ei să atace primii. Ce sunt unsprezece pedeștri la un car de fier? Se învârte o dată printre noi și ne face ferfeniță.

- Ce strategie de război e asta? Pe cine așteptați? strigă un alt soldat, iar de sus, de la dreapta lui Barac se auzea stins o voce de femeie:

- Oameni buni, liniștiți-vă. Acest război nu este al vostru. Este războiul lui Yahwe. Vom acționa doar la porunca Lui.

- Noi am venit să luptăm, nu să așteptăm miracole, Barac.

- Nu credem în Yahwe, strigă obraznic o voce țuguiată din altă semințe. Se stârni un râs batjocoritor printre câțiva soldați. Noi suntem idolatri, continuă aceeași voce. Credem în Baal-Peor.

Barac se umplu de groază. Întorcându-se către Debora îi zise trist:

- Tu mai crezi încă în victorie? Dumnezeu ne-a adus aici să ne judece. Ai auzit? Mi-au venit la război niște idolatri.

- Fii liniștit, Barac! Tocmai asta a urmărit Dumnezeu. A vrut să știi. A lăsat lucrurile să se tensioneze la maximum, pentru ca păcatul să iasă deasupra și să-l vezi. Victoria va fi a Domnului, nu a lor. Ei vor privi doar marea judecată. Va fi un Armaghedon, un război al Domnului, cum a fost acela împotriva zeilor Egiptului. Pregătește trâmbițașii! Domnul a venit! Este în fruntea noastră. Doar o vorbă lasă-mă să mai spun poporului. Și Barac făcu un semn cu mâna, așternându-se tăcerea. Debora vorbea:

- Domnul a auzit cuvintele voastre. Dacă ar fi să facă după rostirea voastră v-ar nimici cu o suflare, dar El vă iubește. Vrea altceva. Ați fost lăsați până v-ați auzit inima vorbind. Acum S-a așezat în fruntea noastră. Este războiul Lui. Priviți cerul! Sunați din trâmbițe!

Când își întoarseră ei privirile în direcția arătată de degetul Deborei văzură niște nori care prevesteau o furtună îngrozitoare. Șofarul începu să sune, iar ecoul îi răspunse fără întârziere. Era ca un dialog al munților. O dată cu șofarul începu și trăsnetul să biciuiască valea. Tunetele se țineau de mână. Vuiau ca sunetul a mii de care de război. Puhoaie de apă coborau grăbite în albia pârâului Chison.

- Fugiiiți! Fugiiiți! răsuna valea printre tunete. Sisera dădu ordin de retragere. Caii erau biciuiți să o ia la goană, dar zadarnic. Carele de fier erau prea grele și se afundau în noroiul văii. Apele ieșeau din matca lor. Fugiiiți! se auzi iar strigătul lui Sisera. Soldații își părăseau carele și o luau la goană pe jos. Raportul puterilor se schimbase într-o clipă. Erau unsprezece pedeștri împotriva unuia singur, dar și acesta obosit de atâta noroi frământat. Sisera fugea de unul singur. Spera să scape. Mama lui acasă îl aștepta îngrijorată. Văzuse cerul înnegrit de furtună și bănuia că nu-i a bine.

- Fiule, oare de ce? De ce vin carele tale așa de încet? Trebuia să ajungi acasă de mult. Pe unde, oare, se odihnesc obositele tale oase? Nu-i nimeni prin preajmă să meargă să-mi caute fiul? Pleacă noapte mai repede! Oameni buni, chemați, chemați zorile! Vreau să mi se aducă vești mai bune.

09 iunie

Străina

Jud. 4:17-23; 5:24-31; Num. 10:30-33

Copilul meu drag, azi încheiem povestirea cu Debora și Barac. E important să-ți reamintesc faptul că Debora era din Beniamin, de lângă hotarul cu Efraim, iar Barac era din Neftali, care se întindea de la celălalt capăt al lui Efraim până acolo unde se agață harta în cui, adică în nordul lui Israel. Doar Așer se furișase puțin mai în miază-noapte decât Neftali. Altfel spus, dintre semințiile care trecuseră Iordanul, doar Dan și Așer refuzaseră să facă reforme în urma celor patru războaie conduse de Otniel, Ehud, Șamgar și Debora cu Barac. Aceste două seminții preferaseră plaja mării sau negoțul pe corăbiile din port, în detrimentul chemării Deborei. Cele două seminții și jumătate de dincolo de Iordan uitaseră de altarul zidit cu scopul de a-și ține copiii lângă Domnul. Nu-și făcuseră timp să-l viziteze împreună cu familia și devenise pentru ei doar o grămadă de pietre fără sens. Așa se întâmplă și azi cu atâtea muzee nevizitate de copii. Istoria se uită și se repetă. Dacă nu vizitează părinții împreună cu pruncii lor muzeul Holocaustului, riscăm să repetăm marile greșeli. Evreii rămași de partea cealaltă a Iordanului erau privilegiați. Ei primiseră de la Moise pământurile gata cucerite, nu ca frații lor. Acum socoteau că luptaseră suficient alături de Iosua pentru a-și ajuta frații de dincolo de Iordan. Preferau să-și trăiască viața alături de idolii lor.

Spre deosebire de ei, dincolo de granița de nord a lui Așer se așezase o frântură de națiune ruptă parcă din „olandezul zburător", jocul acela al copiilor în care, datorită forței centrifuge, copilul din coada lanțului alergător este aruncat cât colo. Ce vreau să zic? Ți-am povestit nu de mult despre cumnatul lui Moise, Hobab, care refuzase chemarea profetului de-a-l însoți în călătoria lui plină de prezența lui Dumnezeu. Se întorsese în țara Madianului, care, acum se unise cu Moab, ca să blesteme pe Israel prin gura lui Balaam. Dumnezeu promisese atunci că va șterge pomenirea lui Madian de sub soare. Ei bine, din aceste motive, între fiii lui Hobab apărură conflicte.

- Ne temem de Dumnezeu. Cum să-l blestemăm pe Moise? Rămânând aici, suntem târâți să păcătuim împotriva fraților noștri. Vom pleca. Veniți cu noi! le ziceau ei fraților lor, dar...

- Nici nu ne gândim. Să ne părăsim munca de-o viață și să umblăm după năluci? Nu vom face asta. Cum să ne lăsăm averile? Asta e nebunie.

- Fraților, Moise a insistat mult ca tatăl nostru, Hobab, să-l însoțească. Poate că știa ce curs va avea poporul nostru. Noi i-am respins pe toți misionarii trimiși de Dumnezeu să ne smulgă din idolatrie. Amintiți-vă de Ietro și de patosul povestirilor lui despre Iosif. Cât insista el să ne schimbăm gândirea, dar degeaba. Viitorul nostru este sumbru. Noi plecăm!

- Fraților, nu! Nu faceți asta! insistau cei ai casei.

Dar degeaba; Heber își luă tot ce avea și porni pe urmele lui Moise. Nu știu cum, dar corturile lui ajunseră să fie întinse tocmai dincolo de hotarele lui Așer. Sisera o luase la goană pe jos. Străbătuse toată țara lui Neftali până la corturile lui Heber, chenitul, știind că acesta era prieten cu Iabin, împăratul Canaanului. Era sigur că acolo va putea scăpa de umbra lui Barac. Intră în cortul lui Heber. Era acasă numai soția acestuia, Iael.

- Puțină apă, aleasă doamnă! Știu că soțul tău este prieten cu stăpânul meu, Iabin!

- Da, intră! Îndrăznește, domnul meu! Nu te teme! Mă duc să-ți aduc puțin lapte. Trebuie că ți s-au sleit puterile.

Iael aduse burduful cu lapte și-l ajută să-și stâmpere atât setea, cât și foamea. Apoi, cum se întâmplă de obicei că, după o foame potolită, somnul te ia la trântă, Sisera se lăsă învins. Îi spuse Iaelei doar atât:

- Oricui te va întreba să-i spui că nu ai pe nimeni înăuntru.

- Bine, stăpâne! Fii fără frică!

Și adormi marele comandant de oști. Iael nu stătu prea mult pe gânduri. Știa că soțul ei era în relații bune cu Iabin, dar de la asta până la prietenie, distanța era mare de tot. Știa și de ce locuiește ea în corturi. Fugiseră tocmai pentru a nu-i face vreun rău lui Israel. Era abia sosită prin zona aceea, așa că nu apucase să-și facă o căsuță și locuia cu toți ai ei în corturi. Nu putea să apere un dușman de-al poporului ales. Tocmai acesta fusese motivul înstrăinării ei de frații și de rudele de-acasă. Era înstrăinată de Moise și de ai lui, dar și de casa socrului ei, Hobab. Se gândi o clipă la Moise, la Iosif și la Hobab, apoi luă unul dintre țărușii care țineau cortul și un ciocan și se apropie hotărâtă de țeasta comandantului, pe care o fixă bine de pământul ce-i slujea ca așternut. Apoi ieși să-l întâmpine pe Barac.

- Vino să ți-l arăt pe cel pe care-l cauți! zise femeia.

Barac era nerăbdător să se îmbrace cu laurii victoriei. Abia aștepta să-l ia pe Sisera și să-l aducă la judecata poporului. Nu-i fu dat acest har. Când intră în cort cu tot alaiul după el și îl văzu pe Sisera cusut în pânza pământului, își adună cuvintele împrăștiate prin cenușa amintirilor și zise:

- Debora, Debora! Mare ești tu între femei. Nu mi-ai spus tu că slava va fi dată unei femei? Mă uimise cât de ușor părăsești modestia, dar nu vorbeai despre tine. Alta era femeia. Și, privind în ochii Iaelei, încheie povestea zicând: „Binecuvântată să fie între femei Iael, nevasta lui Heber, chenitul! Binecuvântată să fie ea între femeile care locuiesc în corturi!"

10 iunie

Jumătăți de măsură

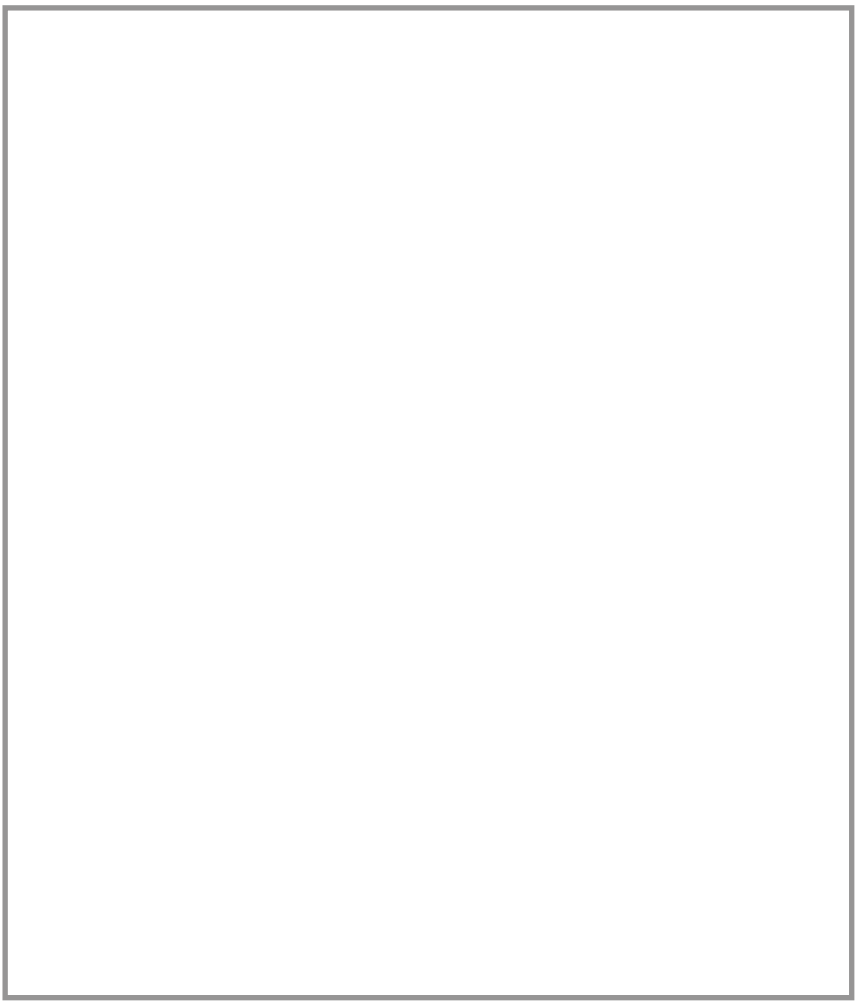

Cred că ești obișnuit deja cu ale scrisului.
Mulțumesc pentru grija ta pentru această pagină. La urmă îți va zâmbi dacă o vei face fericită cu pensula sau condeiul tău.

Jud. 6:1-12

Seminția lui Manase avea o mare dificultate. Din pricină că era împărțită în două îi era foarte greu să rămână stabilă în hotărârile ei. Jumătate din ea participase la războiul Deborei și începuse reformele, dar aveau rudenii dincolo de Iordan și, cum sângele apă nu se face, stăteau cu fundul în două bărci. Ar fi vrut și cu Dumnezeu, dar și cu idolii, deoarece se temeau de ei ca de moarte. Erau foarte superstițioși. Frații lor de dincolo de Iordan slujeau idolilor și povesteau o mulțime de miracole făcute de zeitățile lor.

- Să vezi, zicea unul dintre ei. Am postit și m-am rugat mult lui Yahwe să trimită ploaie, dar cerul era închis. Într-o zi am zis: „Hai să-l rog și pe Baal". I-am adus jertfe o lună de zile și a venit ploaia. Nu cred că e doar o coincidență.

- Dar ți-ai propus să te închini exact o lună întreagă? întrebă Ghedeon, un om așa mai ne-nsemnat, etichetat mereu ca fiind ateul satului.

- Da, așa m-am gândit când am adus jertfa.

- Cum așa? întrebă Ghedeon. I-ai dat timp lui Baal o lună întreagă? Înseamnă că ploaia nu era chiar o necesitate. Se putea aștepta. Ce zici?

- Da, dar știi, nu era rău nici dacă ploua mai repede. L-am rugat pe Yahwe, dar nu mi-a răspuns.

- Ce L-ai rugat? Ai vrut ca Yahwe să funcționeze ca un aparat pe care-l comanzi cum vrei, în timp ce lui Baal i-ai dat timp să se gândească?

- Da, așa este, dar vezi? Am avut o recoltă foarte bogată după ploaia trimisă de Baal.

- De unde știi că a trimis-o Baal? Ea a venit la timpul ei. Te așteptai cumva că, dacă nu te rogi lui Baal, nu va mai ploua niciodată?

- Da, să știi că într-un an așa s-a întâmplat. Toate recoltele s-au uscat.

- Atunci nu i-ai adus jertfă lui Baal?

- Chiar că nu!

- Și nu i-a adus nimeni jertfă?

- Ba da! Ceilalți i-au adus.

- Și nu i-a ascultat? Doar pe tine te ascultă Baal? Aveți ceva afinități unul pentru altul?

- Știi ceva? Văd că râzi de mine. Cu tine nu are rost să discut. Tu nu crezi nimic. La toate găsești răspunsuri sau întrebări. Faci orice numai să nu crezi. Ești un ateu insuportabil. Te știi descurca și crezi că nu ai nevoie de Dumnezeu, dar are să ți se înfunde odată. Crezi că-ți merge mult șmecheria cu teascul acela?

- Care? Ce șmecherie?

- Hai las-o baltă. Crezi că nu se știe? Toată lumea vorbește cum îl fentezi tu pe Madian. Îți ascunzi grâul în teasc știind că el nu caută acolo la

seceriș? Apoi când storci strugurii te duci cu ei în locul în care se treieră grâul? Ține și asta un an sau doi, dar se termină. Ulciorul nu merge de multe ori la apă. Când o să te prindă Madian nu cred că-ți va fi ușor. Mă tem să nu plătești cu viața.

- Știi ceva? De șapte ani fac asta. Sper să nu mă prindă niciodată, dar dacă zici că se știe peste tot, mă voi gândi la altă strategie. Am noroc și cu faptul că nu sunt dintr-un neam mare. Cine se obosește să-l ia la puricat pe Ghedeon, fiul lui Ioas din Ofra. Sunt un nimeni pentru ei și asta mă ajută.

Pe când vorbeau astfel, se auzi trosnetul de cuvinte rostite de un proroc. Umblând din loc în loc, îi mustra aspru pentru frica pe care o aveau față de idoli. Ghedeon, auzindu-l, îi zise prietenului său:

- Ascultă ce zice omul ăsta. Cred că are dreptate. Auzi?

Se traseră amândoi mai aproape și ascultară rostirea profetului.

- Așa vorbește Domnul Dumnezeul lui Israel: „Eu v-am scos din Egipt, Eu v-am scos din casa robiei.V-am scăpat din mâna egiptenilor şi din mâna tuturor celor ce vă apăsau; i-am izgonit dinaintea voastră şi v-am dat vouă țara lor.V-am zis: Eu sunt Domnul Dumnezeul vostru; să nu vă temeți de dumnezeii amoriților, în a căror țară locuiți. Dar voi n-ați ascultat glasul Meu."

Rămaseră fără grai amândoi. În mintea lor se îngrămădiră întrebările, dar nu îndrăzneau să le pună în libertate. Se despărțiră zicând doar atât:

- Poate n-ar fi rău să ne pocăim.

Ajuns acasă, Ghedeon se apucă de lucrul lui. Bătea grâul într-un teasc special construit ca să-i poată trișa pe madianiții care veneau ca lăcustele cu ocazia fiecărui secerat. Era ospitalier cu ei și se comporta cel mai adesea ca un cerșetor, reușind să mai obțină puțină mâncare de la ei. Acum, pe când ascundea el grâul, în față îi apăru o persoană. Trăia emoția omului prins, dar auzind glasul bărbatului reuși să-și revină.

- Domnul este cu tine, viteazule!

Timpul părea că s-a oprit în loc. După o clipă de răgaz, Ghedeon, ateul din seminția lui Manase, răbufni cu întrebări, dar pe acestea le lăsăm pentru mâine. Ne ducem să punem capul pe o pernă de meditații profunde. Aș vrea să te gândești la ravagiile pe care le face frica. Profetul nu i-a mustrat pe cei din Manase pentru păcatele lor. Nu i-a mustrat nici pentru că s-au închinat la idoli. Singura acuzație pe care le-a făcut-o a fost aceea că le-a fost frică de idoli. Gândește-te la asta și mâine vom mai povesti.

11 iunie

Războiul cu frica

Jud. 6:1-29

Ghedeon părea un om hotărât. Își combătuse prietenul care se închina Baalilor, dar nu găsea credibile nici cuvintele profetului pe care-l auzise vorbind din partea Domnului. Medita totuși, dar se întărâta înăuntrul lui. „Eu sunt Domnul care te-am scos din țara Egiptului", ce cuvinte pretențioase! se gândi Ghedeon. Nu îndrăzni să comenteze, dar era cu nervii încordați. Dacă n-ar fi fost istoria, care părea cât de cât reală, dacă n-ar fi fost împânzită țara de monumente, dovezi arheologice, i-ar fi făcut și profetului așa cum îi făcuse idolatrului. Deodată însă, îi apăru în față un om care-i zise:

- Domnul este cu tine, viteazule!

Vorbele astea îl întărâtară la maxim și nu se mai putu stăpâni.

- Ascultă, omule! Cum spui că Domnul e cu mine? Nu vezi ce fac? Dacă este Domnul cu mine, dacă sunt adevărate minunile povestite de părinții noștri, atunci... Se opri o clipă străfulgerat de teamă. Discursul lui atingea reputația lui Dumnezeu. Vru să renunțe, dar atenția străinului smulse tot amarul din sufletul lui: „De ce ni se întâmplă toate astea? De ce trebuie să ascund grâul de Madian? De ce să-mi fur propria muncă? De ce ne vinde Dumnezeu? De ce? Omule, spune-mi, de ce?! Unde sunt minunile povestite de părinți? Sunt reale? Sunt povești pentru copii? Sunt file de istorie falsă pentru a alimenta spiritul nostru național?"

- Du-te cu puterea asta pe care o ai și salvează-l pe Israel!

- Puterea pe care o am? Ce putere am eu? Sunt cel mai sărac din zonă. Nu știi nimic despre mine. Tatăl meu e om ne-nsemnat.

- Eu voi fi cu tine. Vei bate pe Madian ca pe un singur om.

- Tu vei fi cu mine?! Ce înseamnă asta? Cine ești? Ce puteri ai tu? A, da, bănuiesc ceva. Așteaptă puțin aici. Vreau să testez.

Și Ghedeon se duse în casă. Pregăti un dar, o jertfă, un ied și câteva azimi, cum se proceda pe la evrei. Ieși cu ele fără să zică ceva. Studia atent toate reacțiile străinului, să vadă dacă îi era cunoscut ritualul.

- Pune carnea și azimile pe stanca aceea, zise oaspetele.

Lucrurile se complicau pentru Ghedeon. Omul știa regulile! Nu-i erau străine! Părea acasă la el, când venea vorba de altar și de jertfă. Ghedeon puse iedul pe stâncă și se retrase tăcut. Nu mai avea întrebări. Străinul ridică toiagul, iar Ghedeon se făcu mic de tot. Când fură atinse cu toiagul carnea și azimile, stânca luă foc, iar străinul dispăru. Ghedeon privea uimit.

- Vai, strigă el, l-am văzut pe îngerul Domnului față-n față!

- Nu te teme, zise Domnul. Nu vei muri! Du-te în casa tatălui tău...

- Doamne, nu! Ce să fac eu acolo? Tatăl meu este un idolatru. Se întreține doar din venitul de pe urma altarului lui Baal și a stâlpului închinat Astarteii. Dacă mă ating de ele mi-am dat foc singur. Știu că tatăl meu este un om dublu. Râde de prostia oamenilor care aduc daruri lui Baal și

Astarteii, dar pentru nimic în lume nu va renunța la venitul din care se întreține chiar ușor. Nici Madian nu are treaba lui, deoarece pe el îl interesează hambarele. Altarul din casa lui îi asigură toată hrana. Dacă îi iau pâinea de pe masă, mă va ucide.

- Ghedeon, tu ești un om fricos!

- Da, Doamne, recunosc. Sunt foarte fricos.

- Ei bine. Eu îți voi dovedi că ești un mare viteaz. Ai o problemă, frica. Te voi ajuta să scapi de ea. Fă întocmai ce-ți spun. Bine?

- Bbbbbinnne, Ddddoamne!

- Du-te și dărâmă altarul lui Baal din casa tatălui tău și stâlpul închinat Astarteii! Ăsta este primul pas. Și Dumnezeu Se retrase din nou în tăcere.

- Doamne, dar... Doamne, mă auzi? Hei, unde ai plecat? Am vrut să mai întreb ceva.

Dar Domnul nu mai vorbea. El aștepta ascultare. Ghedeon trebuia să facă ce i se ceruse, dacă voia să mai afle ceva. Văzând că nu-i cale-ntoarsă, luă zece dintre slujitorii lui și puseră la cale atacul. De frica oamenilor, făcu lucrul acesta noaptea. Apoi zidi un al doilea altar închinat Domnului, pe care așeză un taur. Dimineața, oamenii se adunară ca la minune.

- Ia te uită, un altar închinat lui Iahwe și un taur pe el. Incredibil, oameni buni, veniți de vedeți! Stâlpul închinat zeiței arde sub boul de jertfă. Cine a făcut așa ceva trebuie să moară! Asta e prea de tot!

Spiritele se agitau din ce în ce mai tare în jurul altarului. Aflară că autorul era Ghedeon și acum scandau furioși la poarta lui Ioas, tatăl lui.

- La moarte! La moarte! Scoate-l pe Ghedeon să-l omorâm! A batjocorit altarul lui Baal. Nu putem admite asta. Trebuie să moară!

Ghedeon avea o pace lăuntrică, dar îl treceau adesea sudori reci. Știa că i-a vorbit un înger și asta îi dădea liniște, dar se gândea la modul lesne prin care erau amăgiți închinătorii lui Baal. „Am râs de oamenii naivi care se pleacă în fața idolului. Dacă se întâmplă și cu mine la fel! Eu cred că mi-a vorbit un înger, dar dacă e amăgire?" Gândurile i se zbăteau în minte, așteptând verdictul tatălui său, ale cărui reputație și venit erau sub semnul întrebării. Dacă-și va proteja fiul, toți vor ști că Ioas fusese un înșelător.

Oare va muri Ghedeon? Mâine vom poposi iarăși aici. Să nu uiți să te întorci. Povestea vrea să se joace iar cu tine. Pa! Noapte bună!

12 iunie

De-a trânta

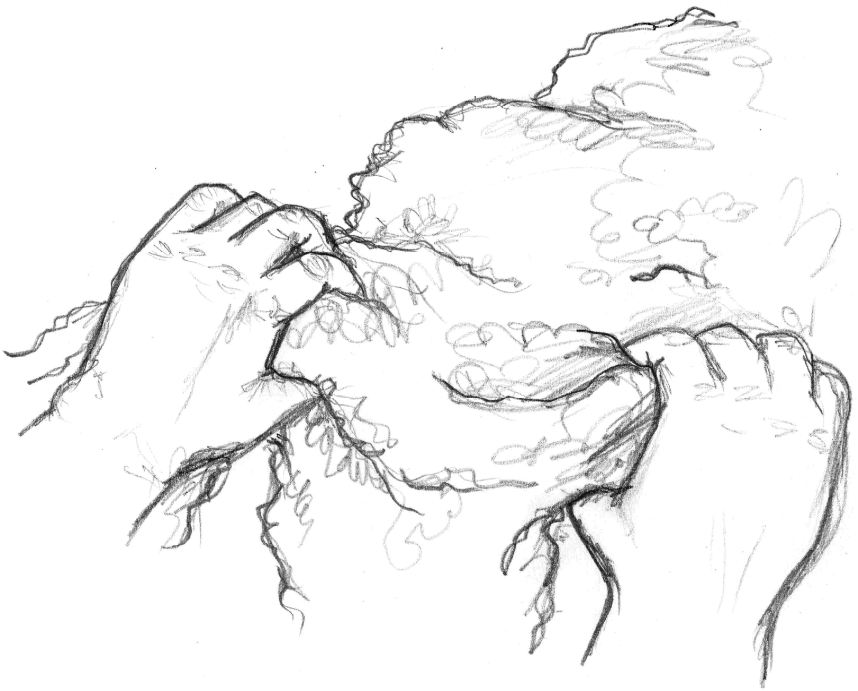

Jud. 6:30-40

Ioas era fără cuvinte. Nu-i venea să creadă. Să-i fi făcut așa ceva fiul lui? „Imposibil! Știa bine că se atinge de pâinea mea de toate zilele. Nu-l cred în stare de așa o crimă!" Intră înapoi în casă. Ghedeon stătea chircit într-un colț ca un vinovat. Ioas pricepu. Ieși la ușa casei și rosti:

- Credeți că Baal este Dumnezeu?

- Da, credem! strigară oamenii.

- Și voi sunteți mai tari decât el? Are nevoie de ajutor?

- Nu! El e Dumnezeu! Noi suntem doar oameni.

- Atunci lăsați-l să se apere singur. Sau credeți că-i bolnav? Aveți grijă ce faceți! Nu-mi jigniți dumnezeul! Apere-se Baal singur! Cine va îndrăzni să-mi jignească dumnezeul, apărându-l, să moară până dimineață! Dați-i timp doar și se va apăra singur.

Se gândea Ioas: „lămuresc eu lucrurile cu Ghedeon. În câteva zile voi face afacerea mea mult mai solidă." Oamenii începură să se împrăștie, mestecând între dinți expresia lui Ioas devenită celebră: „Ierubaal" adică „apere-se Baal". Ioas intră în casă pentru a vorbi cu Ghedeon.

- Te-ai descurcat bine, tată, dar să nu crezi că mă vei convinge. Nu voi rezidi ce-am dărâmat, se grăbi Ghedeon să vorbească.

- Fiule, zise Ioas, ce s-a întâmplat cu tine? Înțeleg să nu te închini, dar să-mi distrugi mie viitorul? Să-mi iei pâinea de pe masă, asta nu o mai pricep. Hai, spune-mi ce s-a întâmplat?

- Tată, răspunse Ghedeon, un înger a vorbit cu mine.

- Fiule, e grav de tot. Asta este o boală. Vezi cât de convinși sunt oamenii ăștia de pe urma cărora fac eu bani? Tu știi că totul este fals, doar ești cu mine în casă și le vezi pe toate, dar ei sunt gata să moară pentru lemnul acela pe care l-ai ars. Nu vor uita ușor ce-ai făcut. Nu-i foarte grav, că știu cum să-i amăgesc. Le cunosc punctele slabe. Ce mă fac însă cu tine? Și tu ai ajuns ca ei, numai că tu te-ai atașat de o iluzie pentru care ești gata să mori. Dă-mi un pic de timp și îți voi dovedi că a fost doar un vis urât.

- Tată, visul a fost chiar frumos și mai este ceva. Eu am verificat înainte de-a acționa. Am tăiat un ied. Știi ce s-a întâmplat? Îngerul a atins cu toiagul stânca și deodată au ieșit flăcări din ea, mistuind iedul.

- Vezi, fiule? Ți-am spus că a fost doar un vis. Mai știi câți iezi ai avut?

- Bineînțeles că știu.

- E bine. Haide să-i numărăm!

Ioas îi șopti unuia dintre oamenii lui ceva la ureche și porni cu Ghedeon să numere iezii. Surpriza fu năucitoare pentru Ghedeon. Nu lipsea niciun ied. Omul lui Ioas rezolvase problema. Ghedeon se simți trântit la pământ. Toată povestea lui intra sub semnul întrebării. Se duse supărat la rugăciune.

- Doamne, Dumnezeule, recunosc. Tatăl meu m-a zăpăcit. Nu mai sunt sigur pe nimic. Te rog, nu Te supăra pe mine! Voi pune la noapte lâna asta afară. Aș vrea ca dimineață numai lâna să fie acoperită de rouă și tot pământul uscat. Așa voi reuși să alung din mintea mea gândurile aiurea.

Dimineața, Ghedeon jubila. Găsi întocmai cum ceruse. Stoarse un pahar plin cu apă din lâna lui. Ioas, văzându-i fața senină, bănui că se întâmplase ceva, așă că se apropie de el și-l întrebă:

- Ce este, fiule? Te văd jubilând.

- Îți dai seama, tată? Ai văzut lâna aceea? M-am rugat Domnului. Am cerut un semn pentru a fi sigur că întâlnirea mea cu îngerul n-a fost un vis urât, cum zici tu. I-am cerut ca numai lâna să fie atinsă de rouă și tot pământul uscat. Îți dai seama? Am stors un pahar de apă, iar pământul...

- Ai stors și pământul și n-a dat apă?

- De ce-ți bați joc de mine, tată?

- Fiule, lâna atrage apa din aer. N-a fost miracol. Vezi vasul acela? Era cu apă. Mama ta l-a pus acolo. Vezi capătul lânii în vas? Așa se explică totul.

Ghedeon nu observă momentul în care unul dintre oamenii lui Ioas așezase acolo vasul cu apă. Abătut, se retrase iar în locul lui de rugăciune.

- Doamne, zise Ghedeon. Te rog să nu Te superi pe mine. Iar m-a trântit tatăl meu. E un mare specialist când își propune să trișeze. Nu știu ce a făcut, dar îmi dau seama că iar am îndoieli. Aș vrea ca mâine dimineață să fie ud tot pământul, dar lâna să fie uscată.

În dimineața următoare, Ghedeon fugi grăbit în fața lui Ioas.

- Vino să vezi, tată! Mai ai ceva de zis? Tot pământul e ud, iar lâna e uscată. La asta ce mai zici?

- Fiule, nu fi naiv. De unde să știu ce semne pui tu? I-am cerut mamei tale să pună lâna lângă sobă. Avea deja iz de mucegai. A suferit și ea că ai lăsat afară lâna. Când a ieșit soarele, a pus-o la locul ei. N-a vrut să te necăjească. Fiule, renunță! Sunt coincidențe. Ce să fac, oare, ca să-ți revii?

Între timp, treizeci de mii de oameni din Israel se adunaseră gata pentru luptă. Așteptau comanda lui Ghedeon, dar el zăcea pe pământ. Pentru prima dată erau prezenți și cei din Așer. Marea unire era mai aproape de-a se realiza, dar el era bătut măr de îndoieli. Tatăl său îl doborâse.

Mâine, vom vedea dacă se dă bătut sau nu. Să vii la timp. Povestea vrea să te țină iar în brațe. Acum ne cheamă plapuma cu vise plăcute.

13 iunie

În fruntea oștirii

Jud. 7:1-15

În ziua următoare Ghedeon se trezi mai hotărât ca oricând.

- Nu mă pot împotrivi chemării lui Dumnezeu, tată. Apreciez logica ta și grija pe care mi-o porți. Ești foarte iscusit în argumente, dar degeaba. Marea mea problemă este că te cunosc. Îți cunosc dibăcia cu care reușești să amăgești lumea ca să se închine chipurilor din casa ta. Nu știu cum ai făcut ca să-mi apară iedul înapoi în turmă, nici cum a apărut vasul cu apă lângă lână, dar sunt sigur că ai făcut ceva trucuri. Ai lucrat aproape ca Dumnezeu. Dacă n-aș cunoaște modul în care înșeli oamenii cetății, n-aș ezita o clipă să-ți urmez sfaturile. Merg pe mâna lui Dumnezeu, tată! zise Ghedeon, în timp ce închidea ușa pe partea dinafară a casei lui Ioas.

- Fiule, nuuu! strigă disperat bietul părinte. Întoarce-te! Vei ajunge rău de tot! E o boală cunoscută. Dă-mi timp și-ți voi dovedi. Rămâi!

Zadarnic. Dându-și seama Ioas că vorbește singur, se ridică disperat și alergă într-un suflet pe urmele fiului său. Când îl ajunse în sfârșit, era deja în fruntea oștirii. Niciunul dintre judecătorii ridicați în Israel nu mai reușise să adune așa puhoi de oameni. Se temu să-și dea drumul la cuvinte în auzul tuturor, dar se apropie de Ghedeon și-i șopti peste umăr.

- Fiule, e boală! O boală a spiritului, care poate afecta mulțimile. Să nu te amăgească această mare de oameni. Mâine, veți trăi dezamăgirea. Știu ce vorbesc. Oprește-te!

- Bine, tată! O să reflectez la ce-ai zis. Acum sunt nevoit să stau de vorbă cu Dumnezeu. Mă cheamă! Vom discuta strategia de luptă.

- Ghedeon! auzi viteazul vocea venită din zenitul cuibărit în mintea lui. Ghedeon! Sunt prea mulți. Spune-le fricoșilor să plece acasă!

Ezită câteva clipe, dar realiză repede că acel glas avea dreptate: ce poți face cu fricoșii în război? Se ridică în fața lor și le zise cu un calm pe care nici el nu și-l putea explica.

- Cine simte fiori de frică este rugat să se retragă. Războiul este al Domnului. El îl poate înfrânge pe Madian și cu un număr mic de oameni. Frica este un dușman feroce. Vă rog să mergeți la casele voastre.

Nu termină Ghedeon vorba de zis, că plutoane întregi de soldați părăseau valea deasupra căreia stejarul lui Avraam, ștejarul de la More, se legăna în bătaia vântului. Nici măcar jumătate din mulțimea aceea nu era gata de luptă. Din fiecare trei oameni, doi plecaseră acasă. Mai rămăseseră cu Ghedeon doar zece mii de soldați. Ghedeon tremura. Se gândea tot mai serios că el ar fi trebuit să plece primul. Se întoarse o clipă, dar zărindu-l pe tatăl său, duhul i se întărâtă și rămase hotărât să meargă până la capăt. Auzi din nou vocea Domnului:

- Ghedeon! Sunt prea mulți. Vor zice că victoria li se datorează. După terminarea luptei, se vor întoarce la idolii lor. Vreau să le fie clar că Eu am luptat, nu ei. Coboară-i la izvorul Harod! Acolo îți voi alege soldații. Cei ce-și

vor face vas din căuşul palmelor să fie despărţiţi de cei ce vor îngenunchea să bea direct din izvor.

Şi Ghedeon îşi coborî oştenii la apă. Îl puse pe fiecare să bea şi îl trimise, fie la stânga, fie la dreapta lui. Majoritatea erau deprinşi să bea apă din râu, cum se şi cade unor viteji, dar trei sute dintre ei se chinuiau să-şi potolească setea bând apă din păhărelele sparte făcute din propriile lor palme. În ochii lui Ghedeon, aceşti trei sute treceau ca fiind incapabili pentru război. Pe când se pregătea să-i trimită acasă, auzi glasul Domnului:

- Cu aceşti trei sute de oameni îl vei învinge pe Madian. Vezi palmele lor? În fiecare căuş e un izvor. Vezi asta?

- Nnnu, Doamne, eu nnnu văd nimic...

Ioas se apropie să-i şoptească ceva peste umăr, dar Ghedeon îi refuză categoric orice sfat. Inima, însă, începea să-i dea dreptate tatălui său. Îi era frică. „Oare în ce am intrat? Poate, chiar e vorba de o boală."

- Ghedeon, ţi-e frică?

- Da, Doamne. Mi-e tare frică.

- Ia-l pe slujitorul tău, Pura, du-te la corturile lui Madian şi ascultă!

Tabăra lui Madian părea relaxată. Văzând ei miile de oameni care-l părăsiseră pe Ghedeon, nu mai considerau necesară paza, aşa că cei doi îşi făcură uşor loc printre corturi. La un moment dat auziră o poveste ciudată:

- Hei, dormi?

- Ce ai, omule? Ce s-a întâmplat?

- Am avut un vis ciudat. Se făcea că o turtă de orz se rostogolea la vale şi, cum venea ea, deodată s-a izbit de cortul lui Madian răsturnându-l cu susu-n jos şi m-am trezit. Să însemne ceva visul acesta?

- Mă tem, zise celălalt soldat. Asta este mâna lui Ghedeon. Dumnezeu ne dă în mâinile lor.

Auzind Ghedeon aceste cuvinte, se întoarse la ai lui fără nicio ezitare. Îi trezi din somn şi le zise:

- Veniţi! Domnul a dat în mâinile noastre pe Madian.

În noaptea aceea au pornit la luptă, dar noi nu putem să mergem cu ei, deoarece mintea cere un pic de odihnă pentru a putea înţelege metodele de luptă ale lui Dumnezeu. Ne vedem mâine şi continuăm. Pa! Noapte bună!

14 iunie

Regele

Jud. 7:15-8:23; Rut 1:1,2

Ghedeon își luă cei trei sute de soldați și le spuse:

- Pe voi v-a onorat Domnul să-l bateți pe Madian.

- Ghedeon, eu m-am înscris pentru luptă, dar crede-mă, nu știu să mânuiesc sabia. Nu mă dau înapoi, dar nu înțeleg. Am pornit de acasă împreună cu frații mei, care erau experți în mânuirea armelor. Nu înțeleg nimic. Așa alege Domnul? Nu mi se pare normal.

- Fii liniștit, tinere! De tine are nevoie Domnul. Dacă veneau frații tăi le era greu să nu-și folosească sabia. Haide să-ți explic. Și întorcându-se către ceilalți soldați, mai făcu o dată chemarea, așa încât să-i prindă pe toți. Haideți să vă explic, dragilor. Nu veți avea de mânuit săbii. Fiecare dintre voi va purta la el o trâmbiță, o oală de lut și o făclie. Acesta va fi tot armamentul pe care-l veți avea. Nimeni să nu facă nimic mai mult decât i se cere. Vă veți așeza în așa fel ca toată tabăra lui Madian să fie înconjurată de voi. Veți face doar ce mă veți vedea pe mine făcând.

La miezul nopții, toți soldații lui Ghedeon erau la posturi, de jur-împrejurul taberei lui Madian. Când răsună prima trâmbiță porni vacarmul. Trei sute de trâmbițe se uniră într-un zgomot ciudat de oale sparte. Trei sute de oale de lut, aruncate la pământ deodată, creară un zgomot ca al unei bombe venite din cer. Madianiții se treziră plini de groază. Un cor de trei sute de oameni strigau în același ritm: „Sabia Domnului și sabia lui Ghedeon". Făcliile aprinse erau ca un zid înspăimântător. Madianiții o luară la fugă în direcția inversă perdelei de foc. Soldații lui Ghedeon stăteau nemișcați și continuau să strige. Toată tabăra Madianită se înghesui spre mijloc. Se călcau în picioare unul pe altul și începură o luptă pe viață și pe moarte, ei între ei. Fiecare căuta cum să scape și nu-i mai păsa de fratele lui. Spre final, cercul deveni neîncăpător și abia atunci soldații lui Madian începură să sfideze făcliile. O luară la goană care pe unde. Ghedeon sună iar din trâmbiță și cei treizeci și două de mii de soldați trimiși acasă ieșiră ca din bârlogurile lor și tăiară calea dușmanilor. Victoria lui Ghedeon era indiscutabilă. Retragerea madianiților necesita trecerea Iordanului. Așa că, viteazul din muntele lui Efraim, din ținutul lui Manase, încercă să-i prindă pe madianiți în punctele de trecere a Iordanului. Deoarece mulți reușiseră să scape trecând Iordanul, Ghedeon trecu și el râul. Sub drapelul unirii trecea acum și Galaadul, care nu se arătase dispus pentru reforme. Cei din Sucot și din Peniel n-au avut încredere în Ghedeon și l-au luat în râs când acesta le ceru pâine pentru soldații lui. Ghedeon nu se lăsă până nu aduse trofeele celor doi împărați ai Madianului. Ei reușiseră să fugă cu aproape cincisprezece mii de oameni, din cei o sută douăzeci de mii existenți la început. Ghedeon izbutise să atragă în acest război cel puțin două dintre semințiile de dincolo de Iordan, pe Gad și pe Manase. Dărâmase și acolo, ca în casa tatălui său, idolii la care se închinau ei.

Mai rămăseseră împotrivitoare la schimbările din vremea judecătorilor doar seminția lui Dan și cea a lui Ruben. La finele războiului, Ghedeon fu recunoscut aproape de toți ca fiind marele izbăvitor. Așa se face că veniră mai toate căpeteniile la el și îi făcură propunerea să devină regele lor. Asta însemna ca toată țara să treacă sub stăpânirea lui și a copiilor copiilor lui pentru totdeauna. Ghedeon refuză oferta.

- Nu pot accepta așa ceva, le zise el. Victoria nu a fost a mea. Cum credeți voi că aș fi putut să fac eu asta? Voi nu înțelegeți că a fost un război al Domnului? El trebuie să fie regele vostru, nu eu.

- Noi avem nevoie de un rege vizibil, un rege dintre noi, insistară ei.

- Voi trebuie să renunțați la ce se vede. Trebuie să scoateți idolii dintre voi. Altfel nu veți avea pace. Câtă vreme vă temeți de ce se vede, nu puteți sta în picioare. Cine a putut crede că o armată de peste 120 000 de soldați poate fi distrusă de trei sute de oameni? Când s-a mai consemnat așa ceva în istorie? Voi nu înțelegeți că nu un om a făcut asta? Dumnezeul meu este rege. El Să împărățească peste voi.

Salmon și Rahav ascultau și ei discursul lui Ghedeon și se tot minunau de fermitatea lui. Nu ți-am spus, dragul meu copil, că cei doi se căsătoriseră până la urmă, dar nu știu cum și în ce condiții. Acum Rahav era însărcinată. Atât de impresionată fu ea de discursul lui Ghedeon, încât îi puse copilului numele Elimelec, adică „**Dumnezeul meu este Rege**". Vom mai povesti noi despre asta, dar acum aș vrea să te invit la rugăciune. N-am mai făcut asta de multă vreme, nu-i așa? Nu-mi doresc să faci asta mecanic. Aș vrea să ai în tine acea flacără vie care arde, dorința de-a umbla cu Dumnezeu cum umbla odinioară Enoh. Vreau să mă rog pentru tine:

„Dragă Dumnezeu, Te rog frumos să ai grijă de copilul meu. Ascultă-l ori de câte ori Te va căuta în odăița lui cu rugăciuni. Eu nu pot să-l păzesc de toate câte vor veni peste el. Nu sunt stăpân nici peste bolile care bântuie lumea, nici peste accidente, nici peste oamenii cu răutăți... Eu nu pot fi regele lui. Te rog foarte frumos să-i fii Tu Rege. Nu este nimic mai frumos decât ca el să Te iubească pe Tine. Îți mulțumesc Ție că eu Te iubesc. Numai datorită frumuseții Tale s-a putut petrece acest miracol în viața mea. Te rog să-l ajuți pe copilul meu să poată și el iubi. Asta înseamnă să-i fii Rege. Amin!"

15 iunie

Oportunistul

Jud. 8:24-10:5

Ghedeon îi rămase dedicat Domnului până la moarte. O ținea pe-a lui, una și bună: „**Dumnezeu este Rege**!" Copiii lui crescură cu aceeași mentalitate, dar poporul, înțelegând forța unirii, își dorea mult să rămână închegat. Pe de altă parte, Ghedeon n-a fost omul perfect. Casa tatălui său nu-i ieșise din inimă. Nu avea un altar pentru Baal, care să-i aducă venituri, dar își făcuse un efod. Îi dăduse acestei părți din îmbrăcămintea preoțească o valoare foarte mare. Nimeni nu mai pomenea de cortul lui Dumnezeu și de chivot. Toată lumea se ducea să vadă efodul și, când trebuiau judecate situații dificile, Ghedeon îl îmbrăca. Pe umerii lui purta numele tuturor semințiilor lui Israel. Devenise un simbol al marii uniri. Poporul era încântat. Se simțea mult mai sigur. Cu timpul, acest efod ajunse afacere. Aducea venituri substanțiale. Și având suficiente venituri, Ghedeon își luă multe soții, cum era obiceiul vremii respective. Ți-am povestit despre asta și voi mai reveni. Avea șaptezeci de fii și toți trăiau bine de pe urma efodului. Mai mult, Ghedeon o iubi și pe una din slujnicele lui, care-i dărui și ea alți copii. Unul dintre ei se numea Abimelec. Acesta crescu măcinat de sentimente de inferioritate, din pricină că mama lui era roabă. Această diferență îl făcu mult mai dârz și mai hotărât. Un fel de răutate se cuibări în inima lui și nu pierdea nicio ocazie de-a face lucruri care să-l ridice deasupra fraților lui. Deveni un oportunist și, văzând el că frații lui refuzaseră să preia puterea absolută peste Israel, îi veni în minte un plan diabolic. Se duse la frații mamei sale și îi convinse să acționeze conform planurilor lui. Lor nu le fu greu să-și atragă toate rudeniile în jocul acesta. Puseră bani împreună și plătiră niște oameni fără căpătâi care-i omorâră pe toți fiii lui Ghedeon. Cel mai mic reuși să se ascundă. Abimelec se proclamă rege și tot Israelul își trimise reprezentați pentru a-l încorona lângă stejarul din Sihem, devenit un simbol al prezenței îngerilor încă de pe vremea lui Avraam. Abimelec se gudura pe lângă patriarh când alesese locul încoronării. Poporul nu realiza că de fapt puseseră pe tron un criminal, un oportunist, un om care pândește momentele de slăbiciune ale victimei și atacă fără remușcare, un om de nimic. Pe când era sărbătoarea în toi, de pe muntele binecuvântărilor, Garizim, se auzi un glas. Un om rostea o parabolă:

- Ascultați-mă, locuitorii Sihemului și Dumnezeu să vă asculte!
- Cine este? Cine vorbește acolo? se întrebau oamenii adunați.
- Este Iotam, fiul cel mic al lui Ghedeon.
- Dar n-a murit? se întrebau ei mirați.
- Se vede că nu, zise un oarecare, dar haide să-l ascultăm. Să vedem ce zice. Se pare că rostește un discurs filozofic. E ceva cu tâlc, o parabolă.
- Copacii au plecat să ungă un împărat și să-l pună în fruntea lor, zise Iotam. Ei au zis măslinului: „Împărățește peste noi!" Dar măslinul le-a răspuns: „Să-mi părăsesc eu untdelemnul meu, care îmi aduce laude din

partea lui Dumnezeu şi a oamenilor, ca să mă duc să domnesc peste copaci?" Şi copacii au zis smochinului: „Vino tu, de împărăţeşte peste noi!" Dar smochinul le-a răspuns: „Să-mi părăsesc eu dulceaţa mea şi rodul meu cel minunat, ca să mă duc să domnesc peste copaci?" Şi copacii au zis viţei: „Vino, tu, şi domneşte peste noi!" Dar viţa le-a răspuns: „Să-mi părăsesc eu vinul, care înveseleşte pe Dumnezeu şi pe oameni, ca să mă duc să domnesc peste copaci?" Atunci toţi copacii au zis spinului: „Vino, tu, şi împărăţeşte peste noi." Şi spinul a răspuns copacilor: „Dacă, în adevăr, vreţi să mă ungeţi ca împărat al vostru, veniţi şi adăpostiţi-vă sub umbra mea; altfel, să iasă un foc din spin şi să mistuie cedrii Libanului." Acum, oare cu adevărat şi cu toată curăţia aţi lucrat voi, făcând împărat pe Abimelec? V-aţi ridicat împotriva casei tatălui meu, i-aţi ucis fiii, şaptezeci de oameni, pe aceeaşi piatră şi aţi făcut împărat peste locuitorii din Sihem pe Abimelec, fiul roabei lui, pentru că este fratele vostru. Dacă în adevăr şi cu toată curăţia v-aţi purtat voi astăzi, atunci Abimelec să fie bucuria voastră şi voi să fiţi bucuria lui! Dacă nu, să iasă un foc din Abimelec şi să mistuie pe locuitorii din Sihem; şi un foc să iasă din locuitorii Sihemului şi să mistuie pe Abimelec!" Și Iotam o luă la sănătoasa. Fugea iepureşte.

Cuvântarea se dovedi a fi profetică. Abimelec stăpâni doar trei ani peste Israel. De obicei li se întâmplă uzurpatorilor de felul acesta că alți oportuniști le urmează exemplul și, în scurtă vreme, li se face la fel. Așa se petrecură lucrurile și cu Abimelec. Să te ferești de astfel de oameni sau înclinații, copilul meu. Cei ce fac asta nu pot domni decât prin teroare și au viața scurtă. Împotriva lui Abimelec se ridică unul ca el. Se numea Gaal. Nu fu la fel de puternic. Reuși doar să stârnească fiara din Abimelec, așa încât poporul nu-l mai suferi. Se lăsă cu o mulțime de morți. Abimelec porni furtunos împotriva locuitorilor din Sihem și îi trecu prin sabie. Câțiva se refugiaseră într-un turn la care același monstru îi dădu foc. Apoi porni împotriva altei cetăți, dar o piatră de moară aruncată de pe turnul cetății de către o femeie scăpă poporul de acest oportunist. Țara era din nou fără direcție. În locul altarului lui Baal rămăsese efodul lui Ghedeon și o dorință puternică, un țel, o așteptare după cineva care să-i unească. Tola și Iair reușiră să păstreze acest spirit încă patruzeci de ani după Ghedeon, dar reforma religioasă nu era profundă. Până și preoții erau interesați doar de ritual, fără a pătrunde în esența Legii. Mai povestim mâine despre astea. Pa!

16 iunie

Negocieri riscante

Jud. 10:6-11:10, 29-31; Ecl. 5:4,5

Cei de dincolo de Iordan se întoarseră repede la idolii lor după moartea lui Ghedeon. Văzând ei sfârșitul tragic al familiei celui ce reușise unirea mult râvnită, refuzară categoric să-l mai slujească Domnului. Toate zeitățile popoarelor din jur își făcură loc în inima și în țara lor, iar pe **Dumnezeul adevărat** Îl scoaseră afară. Erau revoltați pe El. Dumnezeu, cum este obiceiul Lui, îi lăsă. Se retrase și privea din dosul evenimentelor. Amon, celălalt urmaș al lui Lot, năvălise peste ei și, timp de optsprezece ani, îi făcu să se scârbească de toți idolii cărora le slujiseră. Acum, fiii lui Amon se pregăteau să treacă Iordanul și la evreii din partea cealaltă. Strâmtorarea era dincolo de limită. Poporul se trezi ca dintr-un somn adânc. Își aduse aminte de Dumnezeu și începu să dea afară idolii din țară. Se rugau și posteau. Dumnezeu le răspunse într-un târziu doar prin acuzații. El le zise:

- Mergeți la idolii voștri pe care i-ați slujit! Să vă scape ei!

- Nu! strigă poporul. Iartă-ne păcatul! Îți vom sluji!

- De câte ori Mi-ați promis asta? Nu pot să vă mai cred!

- Iartă-ne! striga poporul, de parcă Dumnezeu avea obligația să o facă. Erau ca niște copii disperați care se roagă pentru iertare poruncind.

- Fă-ne ce vrei, dar iartă-ne!

Dumnezeu nu avu încotro. Trebuia să-i ierte. Nu le dădu însă niciun răspuns. Taberele de război se așezaseră gata de luptă. Evreii tremurau.

- Pe cine să chemăm să ne conducă? Avem nevoie de un om viteaz.

- Eu am o idee zise unul dintre soldați. Cunosc un om pe care nu-l înspăimântă moartea. Dacă acceptă să vină în fruntea noastră, chiar prin simpla lui prezență toată oastea aceasta va fi însuflețită de un curaj, o forță care omoară până și moartea. L-am văzut luptând. E fiul unei prostituate, un șef de bandă, un tâlhar. Frații lui l-au izgonit pe vremea reformelor lui Ghedeon. L-au acuzat că este născut din curvie și i-au luat dreptul de moștenire în Israel. De atunci, trăiește din tâlhării. Eu zic să-l chemăm.

- Doamne, da ce-ți mai trecu prin minte! Acum, când vrem să ne întoarcem la Dumnezeu, tu ne îndrumi către un tâlhar?

- Să nu uitați, fraților, că Iuda nu era mai bun când Dumnezeu i-a promis părintelui nostru Iacov că din el va veni Șilo. Dacă Șilo va veni din Iuda va trebui ca acest lucru să se înfăptuiască fie din Zerah, fie din Pereț. Ambii sunt fii născuți ca urmare a aceluiași păcat, că doar erau gemeni. Priviți și la bătrânul Salmon, căsătorit cu Rahav. Amintiți-vă cum ne povestea el despre Fineas care le explicase ce traseu parcurge femeia până să devină obiect. De unde știți că Dumnezeu a fost de acord cu ce au făcut părinții noștri în timpul reformei? Dacă a fost o exagerare? Se întâmplă așa ceva, chiar și în momente de pocăință sinceră. Oamenii fug de un păcat, săvârșindu-l pe altul. Dacă vrea Dumnezeu să-l reabiliteze pe Iefta! Eu zic

să-l chemăm. Dacă va accepta e mare minune, deoarece a fost peste măsură de rănit și nu are nimic de câștigat, punându-și viața în joc.

- Să-l chemăm! Să-l chemăm! se auziră câteva voci hotărâte.

Așa fu solicitat Iefta să preia comanda armatei. Acesta nu stătu pe gânduri prea mult, ci le zise franc în față:

- Știți ce mi-ați făcut când m-ați izgonit dintre voi. Acum, dacă voi veni în fruntea voastră și dacă voi avea izbândă, promiteți că voi fi regele vostru?

Ideea le surâse chiar. De mult ceruseră ei lucrul acesta. Dacă n-ar fi refuzat oferta asta Ghedeon, n-ar fi ajuns ei aici.

- Da, frate! Dacă vei avea izbândă, vei fi regele nostru!

- Bine! Primesc provocarea voastră.

Abia după ce scăpă vorba din gură, realiză el la ce se înhămase. Se retrase în singurătate și începu să geamă de durere. „Doamne, la ce m-am angajat? Viața mea seamănă cu viața lui Iosif doar din privința faptului că am fost vândut de frații mei, dar eu nu m-am comportat nici pe departe cum s-a comportat el. N-am avut niciun vis care să mă facă să mă încred în Dumnezeu. Eu am fost vândut nu numai de frații mei, ci și de Domnul. Ce valoare am eu în ochii Lui? Sunt fiul unei..."

Și vorbind el singur, toate astea, se trezi că, de fapt, vorbea chiar cu Dumnezeu. Îi simți prezența în odaia lui din codrul verde și avea o convingere de oțel că nu vorbea singur.

- Doamne Dumnezeule, zise el. N-am cum să câștig acest război. Mă duc la luptă doar dintr-o ambiție nebună. M-am avântat în multe bătălii grele, dar niciuna n-a fost ca asta. Vreau să facem un târg. Nu Ți-am slujit până acum. Eram supărat pe Tine din pricina fraților mei. Nu m-am închinat nici zeilor celor morți. Am trăit așa ca un om fără direcție. Viața mea era fără sens. De-aceea m-am avântat orbește în atâtea bătălii. Nu mi-a păsat dacă mor. Acum simt că îmi pasă. E provocarea vieții mele. Dacă îi vei da în mâinile mele pe fiii lui Amon, eu, Iefta, mă voi închina Ție și ce-mi va ieși prima dată în cale la întoarcerea acasă îți voi aduce ca jertfă.

Nici prin cap nu-i trecuse lui Iefta care avea să fie prețul acestei negocieri cu Dumnezeu. Mâine vom analiza dacă a fost rentabilă afacerea făcută de tâlharul Iefta. Și poporul făcuse o negociere. O vom analiza și pe asta. Până atunci să fii cuminte și să ai grijă când te rogi să nu te grăbești în afaceri cu Dumnezeu. Să nu faci încă nicio jurunință. Așteaptă până vei vedea ce s-a întâmplat în cazul despre care am povestit azi. Noapte bună!

17 iunie

Prețul iertării și al ignoranței

Jud.11:32-40; Lev. 27:29; Luca 23:46; Fapte. 7:55-56

Străzile cetăților lui Israel erau scăldate în cântece. Iefta, galaditul se întorcea plin de laurii victoriei. I se punea coroana regească pe cap și poporul aproape că i se închina. Din loc în loc se opreau să cânte, prinși în horă, bucuria unirii definitive. Israel avea un rege! Tâlharul devenise marele lor simbol. „Să fie oare Șilo?" se întrebau oamenii din popor. Deodată bagheta dirijorului făcu semnul opririi. Nici păsărelele nu mai ciripeau. Pe drumul dinspre casă îl întâmpina fiica lui Iefta. Era singură. Închisese toate animalele în curtea casei. Voia să fie prima care-l întâmpină pe rege. Dacă ar fi lăsat curtea deschisă, în mod sigur n-ar fi fost prima. Animalele îl iubeau pe Iefta. Era un adevărat ritual ori de câte ori se întorcea de la munca lui. Viței se grăbeau să-i lingă mâinile. Când promisese o jertfă, se gândise la prețul plătit de alt iubitor al animalelor, Abel. Nu știa pe care dintre viței să-l dea Domnului, așa că hotărî să lase hazardul să decidă. Vițelul care mă va întâmpina primul, acela să fie. Iubirea cea mai mare va fi dată Domnului prin jertfă. Acest jurământ fusese ținut secret. Acum inima i se scurgea din piept ca apa. Mielul de jertfă era fiica lui. Iefta se prăbuși. Coroana i se rostogoli în țărână. Poporul privea nedumerit. „Ce să se fi întâmplat?" se întrebau mulțimile. Fiica înmărmurise. „De ce nu-l bucură prezența mea?" Din colbul ud de sudori și lacrimi gemeau oftări. Regele era doborât.

- Fiica mea! Vai, fiica mea! Cum mi-ai fript inima? Comoara vieții mele. Ce preț ciudat! Ce jertfă! Ce sacrificiu! Vai, fiica mea! Mi-ai rupt inima?

Cerul și pământul încremeniseră și hora devenise mută.

- Ce s-a întâmplat, tată? întrebă stins biata fată? Ce-am făcut rău? De ce ești trist? Iartă-mă! Ce-am greșit?

- Fiica mea, eu am greșit, nu tu. Am făcut o juruință. Nu o pot călca. N-am știut care e prețul pentru a deveni rege. Cum aș putea să te răscumpăr oare? Niciodată n-ai fost prima la întâmpinare. Mă gândeam la fiecare ied, la fiecare viței, dar la tine, nicio clipă. Unde-mi sunt viței? De ce n-au venit?

- Tată, nu plânge! Domnul mă vrea. Mi-e clar lucrul ăsta. Am fost atât de nerăbdătoare și voiam să fiu prima care îl întâmpină pe rege. Știam că dacă le las libere nu-mi pot îndeplini visul. Le-am închis în curte.

- Vai, fiica mea! De ce-ai făcut asta, fiică dragă? Ce mă fac eu acum?

- Fii liniștit, tată! Sunt atâția copii care mor pentru idolii cei muți. Pentru mine e o cinste să mor chemată de Domnul. Lasă-mă doar să merg două luni să-mi plâng fecioria în munți, împreună cu prietenele mele. Apoi mă voi întoarce și fă tot ce ți-a ieșit pe buze.

- O, fiica mea! Du-te!

Și fiica se întoarse. Dumnezeu părea crispat în ceruri întocmai ca Iefta pe pământ. Priveau amândoi jertfa și lăuntrul li se topea. Poporul își

întorcea privirile îngrozit. Niciodată nu s-a mai făcut așa ceva pentru Domnul. Se știa clar că este interzis. În lege se strecurase o singură poruncă prin care un om închinat Domnului prin făgăduință nu putea fi răscumpărat. Iefta făcuse această imprudență. Jurase fără să fie atent la vorbe și intrase sub incidența acestei legi, care părea strecurată acolo tocmai pentru a-l prinde pe el. Nici poporul nu putea cârti. Prin mintea lor, parcă în ciudă, fugeau unul după altul cuvintele: „Fă-ne ce vrei, numai iartă-ne!" Acum se întrebau unul pe altul:

- Acesta e prețul iertării? Păcatul nostru nu putea fi spălat de sângele viteilor? Am fi adus toți taurii noștri dacă ar fi trebuit. De ce tocmai fiica regelui? De ce toți fiii lui Ghedeon? Ce vrea să ne spună Domnul? Ce înseamnă prețurile astea ciudate? La ce mai folosește coroana regală? Iefta nu are alți urmași. A făcut această juruință visând să-și vadă fiica regină.

Iefta îngâna printre lacrimi:

- Ce preț ciudat! Fie Domnul regele nostru. Puneți pe capul fiicei mele coroana. Pentru ea v-o cerusem.

Și valuri de gemete împânzeau cerul. Printre ele, de pe altar se ridicau cuvintele fecioarei. Dumnezeu o ducea într-un loc de taină. Și El plângea în timp ce fata îngâna indescifrabil:

- Îl văd, tată! Are o coroană de spini pe cap. E atârnat... E pe-o cruce. Văd o inscripție. Se zice că-i scrisă vina Lui: Iețua... nazarineanul... Regele evreilor... Azi vei fi cu mine-n rai... Tată... în mâinile Tale îmi încredințez duhul... Acesta e prețul... S-a sfârșit!

Iefta se străduia să descifreze fiecare cuvânt, dar nu reușea să facă nicio legătură între ele, motiv pentru care nici n-au fost scrise. Eu n-am fost acolo dar ți le-am scris gândind că așa îi mângâia Dumnezeu pe toți ai Lui, când aveau de trecut prin valea umbrei morții. Așa s-a întâmplat și cu martirul Ștefan. Cred că imaginea lui Isus a fost peste tot pe unde i se aduceau jertfe Domnului. Mai târziu, se apucase Iefta să citească Legea, cuvânt cu cuvânt. Dacă ar fi cunoscut-o, n-ar fi făcut o astfel de juruință.

Vezi, copilul meu? Necunoașterea și păcatul cer un preț mult prea mare. Știi ce ai de făcut? Să nu te ascunzi niciodată în dosul ignoranței cu gândul că așa poți păcătui fără să fii tras la socoteală. Există prețuri ciudate uneori. Mai povestim noi despre astea. Pe mâine, copile drag!

18 iunie

Gânduri

Jud.12:1-7; 13:1-7

Abia mai pâlpâia flacăra din lampa cu untdelemnul pe terminate. Sărmana femeie se ridică din jilțul obosit și suflă în limba de foc a luminii, lăsând să bântuie prin odaie bezna nopții și gândurile care mai pălăvrăgeau între ele. Depănau lucrurile discutate cu Manoah, soțul ei, care se prăbușise de ceva ceasuri în brațele moi și plăcute ale unui somn dulce.

- Dragul meu, de ce oare, numai noi, semințiа daniților, am rămas izolați aici între corăbiile noastre? Toți frații noștri s-au unit, scuturând jugul străin de peste ei, iar noi stăm de ani mulți sub dominația filistenilor. E drept că nu ne este la fel de rău cum le era fraților noștri, dar e vorba până la urmă și de credința noastră. E bine că slujim dumnezeilor filistenilor? De ce nu ne întoarcem la Dumnezeul fraților noștri? Ce lucrări măreațe a făcut El cu Ghedeon și cu Iefta! Până când vom sta departe de Domnul?

- Bine-ar fi să ne întoarcem, dar știi ce vorbesc bărbații cetății între ei?

- Bănuiesc. Mai bine stau la băutură și la bârfe toată ziua, decât să pună mâna pe arme.

- Așa este. Nu-i poți scoate din cârciumă. Vai de capul lor! Au găsit pretextul. Spun că nici Ghedeon și nici Iefta n-au câștigat nimic de pe urma întoarcerii la Dumnezeu. Ce folos a avut Ghedeon, zic ei? Toți copiii lui omorâți pe o piatră, ca niște vite de jertfă? La ce bun? Sau Iefta? Pentru cine a muncit el? Dumnezeu i-a luat până și singura fiică pe care și-o visa regină. Nu-l vedeți cât este de abătut și ce apucături de om disperat are?

- Ce apucături, Manoah dragă? Eu nu știu nimic. Despre ce este vorba?

- O, scumpa mea, deci n-ai auzit?

- Nu, n-am auzit nimic. Ce s-a întâmplat?

- I-au zis cei din Efraim niște cuvinte nepotrivite și Iefta s-a supărat foc. A pus stăpânire pe vadurile Iordanului și a omorât până acum peste patruzeci de mii de bărbați din Efraim care voiau să treacă râul.

- Nu-mi spune! Dar cum justifică toate astea? Așa judecă el în Israel?

- A găsit un pretext. Zice că nu-s evrei deoarece spun Sibolet în loc de Șibolet. Moștenesc un defect de vorbire. Nu-l pot zice pe „ș". Pe motivul ăsta îi omoară. Sunt obiceiuri dobândite din vremea când trăia ca tâlhar. Se zice că-i foarte afectat de pierderea fiicei lui. E bolnav. Toți se așteaptă să nu mai prindă al unsprezecelea an de domnie.

- Și de Debora ce zic?

- O respectă, dar îndată ce se îmbată, o pun în glumele lor prostești.

- O, Doamne, oare de ce nu ne scapi Tu de acest păcat? Poporul nostru e victima alcoolului. Îndură-Te, Dumnezeule! Trimite-ne un izbăvitor, unul care să nu fie bețiv, unul care să ne întoarcă la Tine!

Perna se udase bine de lacrimi. Manoah observă că soția lui adormise doar spre dimineață, luă ceva de-ale gurii și fugi la muncă, lăsându-și soția să-și împlinească somnul. Când se trezi femeia, ce să vezi? În fața ei era un bărbat. Nu apucă nici măcar să se sperie, că bărbatul îi și vorbi. Rosti cuvinte aducătoare de atâta pace, încât femeia nici nu realiză că ar fi fost cazul să-i fie frică.

- Fii foarte atentă! Nu vei mai fi stearpă. Vei avea un băiat care va fi închinat Domnului încă din pântec. Să nu bei niciun fel de băuturi tari, nici măcar vin.

- Eu nu beau de multă vreme. Ce înseamnă cuvintele acestea?

- Știu că urăști băutura din pricina bețivilor din țară, dar vreau ca nici măcar să nu guști așa ceva. Și vreau mult mai mult decât atât. Să nu mănânci nimic din rodul viței și nimic necurat. Copilul care se va naște va fi nazireu. El va începe o mare lucrare în Israel, un fel de eliberare diferită, ceva foarte nou. Va aborda altfel lucrurile. Va fi un început. Să nu-i tai părul niciodată.

Plină de bucurie, femeia alergă iute la soțul ei.

- Manoah! Manoah, vom avea un băiețel! El va salva pe Israel până și din adicțiile lui, pentru că mi-a spus să nu beau vin și să nu gust nimic din rodul viței. E ceva foarte interesant. Dumnezeu a ascultat ruga mea din timpul nopții trecute. A fost un răspuns la cererile mele și la discuțiile pe care le-am avut împreună. Cred că ne-a ales Dumnezeu ca noi doi să-L creștem pe Șilo.

Și femeia sări în brațele lui Manoah ca un copil care cere să fie dezmierdat. Soțul ei rămase foarte îngândurat. „Ce să fie oare? Soția mea își dorește atât de mult un copil, încât s-a îmbolnăvit. Ce să știu să fac? Dar dacă lucrurile sunt reale?" Și frământând el aceste gânduri, se retrase într-un loc tainic, un fel de odaie pentru rugăciuni și începu a vorbi cu Dumnezeul pe care nu-L cunoștea.

Tu, copilul meu, ai locul tău de taină? Te-ai obișnuit să vorbești cu Domnul? Să știi că-I place când Îl cauți în rugăciuni. Este ceva palpitant, ceva ca în jocul de-a prinselea. Acolo, în odăița cu rugăciuni, mintea ta și Dumnezeu se joacă împreună. Din când în când, El o prinde în brațe, o aruncă spre cer, învățând-o să zboare departe, în universul cunoașterii Lui. Ei bine, hai! Pleacă în odaia ta să-I dai câteva din cuvintele tale gingașe. Vă jucați puțin și apoi te culci! Noapte bună!

19 iunie

Iedul

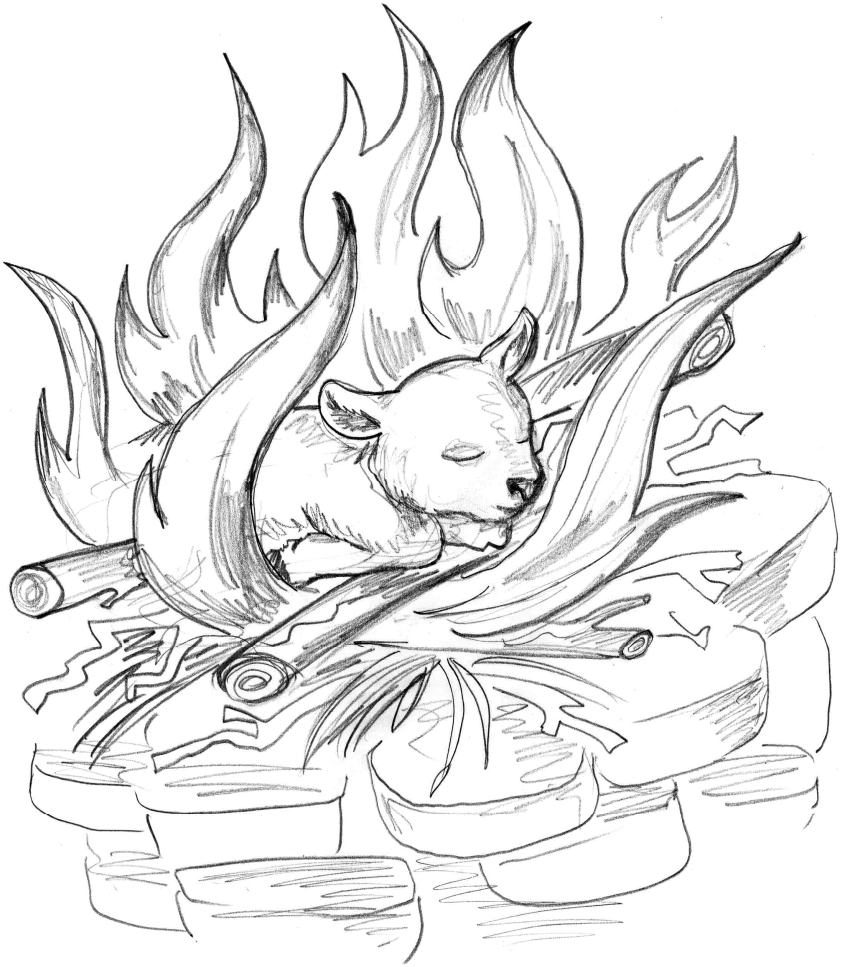

Jud. 13:8-23

În odaia cu rugăciuni Manoah intrase într-un adevărat război spiritual. Gânduri de tot felul își încordau puterile și se luptau cu el.

„E bolnavă! Doamne, soția mea s-a îmbolnăvit grav. Te rog să-mi luminezi mintea. Vreau să știu ce-i de făcut", zise Manoah, prăbușindu-se pe podeaua umezită de lacrimi. Ajuns pe genunchi, un alt gând îl luase în primire: „Doamne, la Tine totul e posibil. Te rog! Dacă este adevărat ce zice soția mea, fă să vină înapoi omul acela și să povestească și cu mine. Vreau să știu ce am de făcut cu acest copil. E o mare responsabilitate! Trimite-L pe omul acela înapoi, să povestim mai pe-ndelete."

Nu termină el ruga de rostit și ușa odăii se deschise brusc.

- Vai, scuză-mă! Nu știam că te rogi, zise femeia cu o oarecare teamă că îndrăznise să întrerupă o convorbire cu Dumnezeu. A venit iar bărbatul acela. Mă gândeam că vrei să discuți cu el.

- Desigur că vreau. Și îndată cei doi bărbați se pomeniră față-n față.

- Tu i-ai vorbit soției mele spunându-i că va naște un copil?

- Da, Eu.

Fermitatea și siguranța din vorbele străinului îl puseră pe Manoah în dificultate. Nu mai îndrăzni să ceară alte explicații. Lucrul devenise clar ca bună-ziua. Vor avea un băiețel. Nu era nici urmă de îndoială.

- Spune-ne cum trebuie să-l creștem? Am înțeles că va fi un copil special. De ce trebuie să ne păzim?

- Da, așa este. Nu va fi ușor de crescut. Mama va trebui să se ferească de tot ce i-am spus. Nimic din rodul viței, nicio băutură tare, nimic necurat și părul să-i fie lăsat să crească în voie. Este închinat Domnului.

Nici nu-i trecu prin minte lui Manoah să pună întrebarea perfect legitimă: „Cum se face că pe mine nu mă întreabă nimeni dacă vreau sau nu să-l închin Domnului? Sunt sau nu sunt tată?" Manoah își însuși planul lui Dumnezeu în mod deplin. Ziceai că abia așteptase momentul de-a avea un copil pe care să-l închine Domnului. Nu se putea înțelege pe sine. Tocmai plânsese de mila lui Iefta și a lui Ghedeon și acum îi venise rândul. I se părea că visează. A închina copilul Domnului însemna a-l aduce pe altar. Cum să facă el asta? Cum va îndura o așa povară? Totuși, ceva era confuz. I se spusese să-i lase părul să crească în voie și că va avea o misiune de îndeplinit, că-l va izbăvi pe Israel... Asta însemna că nu va muri. Oare ar fi putut și fiica lui Iefta să trăiască și totuși să fie închinată Domnului? Ce păcat că nu cunoaștem Scripturile. Dacă știa bietul Iefta că se poate...

Și cum frământa el miile de gânduri, își veni deodată în fire și-i zise bărbatului aceluia care nu-i părea deloc a nu fi de-al casei.

- Te rog să aștepți puțin. Vreau să-ți pregătesc un ied și să-l mâncăm împreună. Îmi arde inima să mai povestim despre acest copil.

- Nu pot, răspunse bărbatul cu o oarecare durere în suflet. Oricât de mult ți-ai dori, eu nu pot să mănânc ied. E ceva ce ține de sensibiltatea sufletului. Dacă vrei să-l aduci jertfă Domnului, aștept, dar să nu insiști să mănânc. Nu pot nici măcar să vorbesc despre astfel de mâncări. Simt că aș mânca din propria mea carne.

- Bine, încuviință Manoah. Mi se pare tare ciudat, dar respect convingerile altora. Ești un mare iubitor de animale, nu-i așa?

În timp ce pregătea iedul pentru jertfă, cei doi mai povestiră între ei câteva amănunte care n-au fost trecute în carte, dar deodată urmă o întrebare care-l stârni pe străin la o nouă suferință:

- Aș vrea, zise Manoah, ca atunci când se vor împlini spusele tale să știu care-ți este numele, pentru a vorbi despre tine în modul cel mai frumos posibil. Poate că te vor căuta și alții aflați în nevoi ca mine. Ești de-al locului, negreșit, nu-i așa? Îmi pare nespus de rău că nu știu exact de unde să te iau. Cu toată jena, dar trebuie să recunosc: din păcate, nu-mi cunosc vecinii. Spune-mi, te rog, care-ți este numele?

- Nu-mi cere numele. Nu pot să ți-l spun. E minunat. Nu-i reziști.

În timpul discuțiilor, iedul fu așezat pe altar. Privirile lui și ale omului cu pricina s-au îmbrățișat într-o încătușare definitivă. Manoah văzu atașamentul lui față de ied și tocmai se pregătea să-i mai pună câteva întrebări cu privire la iubirea pentru animale, dar focul își arunca scânteile în formă de steluțe ce sfredeleau cerul, iar străinul, spre marea lor surprindere, păși lângă ied. Manoah și soția lui încremeniră. Le rămase pe retină ca un fel de poză. În flăcările de pe piatra devenită altar, iedul și străinul, având parcă aceeași substanță, păreau că se țin împreună de după cap, ca doi prieteni vechi.

- E Șilo, zise femeia în timp ce Manoah îngâna speriat.

- E Domnul! Vom muri negreșit. Am văzut pe Domnul! Vai de noi!

- Fii liniștit, zise soția. Dacă voia Domnul să ne omoare nu primea jertfa noastră și nici nu ne-ar fi vestit aceste lucruri.

Iedul se transformă încet în cenușă. Nimeni nu gustă din el deoarece devenise ardere de tot. Manoah și soția lui intrară apoi în cortul din care peste aproape un an de zile avea să se audă plânsul copilului promis. Dacă vei fi cuminte și vei veni seară de seară la povestea mea, să știi că am lucruri foarte interesante să-ți spun despre acest copil. Te aștept! Pe mâine!

20 iunie

Ghicitori

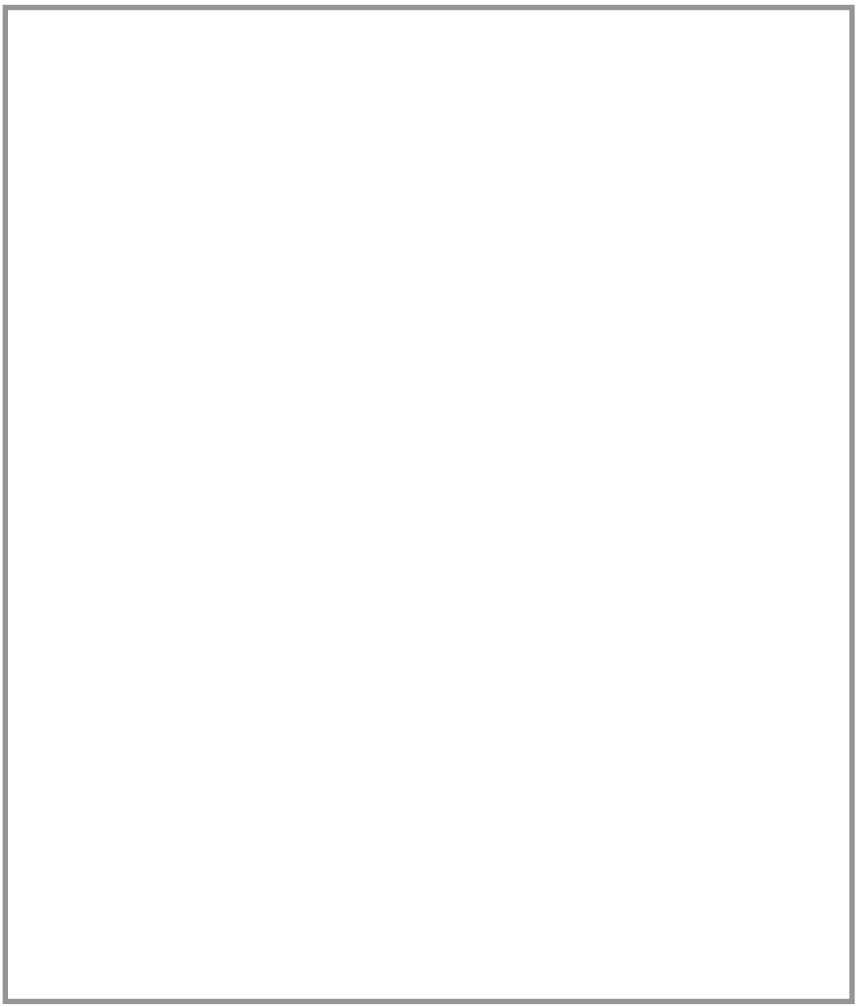

Mai e puțin și vei termina încă o carte la care ești coautor.
Te apreciez pentru munca ta.

Jud. 13:24-14:15

Atâta drag era în inima celor doi părinți... Își chemară toți prietenii și vecinii să se bucure împreună la nașterea pruncului. Cum priveau la micul ghemotoc de nervi și oase, își amintiră jocul de artificii, acele mii de steluțe ce dansau odinioară pe cerul fierbinte în care se urcase îngerul precum un soare lângă luna lui și ziseră deodată: „Și tu ești un soare, dar ceva mai mic. Unde-ți vom găsi oare, luna ta perfectă?" Și-l numiră pe copil Samson, adică „Micul Soare". Copilul crescu repede și dragostea era presărată peste el. Făcuse multe năzbâtii, dar toate i se trecură cu vederea din cauza iubirii. Acum, însă, începu să întreacă măsura, iar părinții se agitau tot mai mult. Copilul devenise matur și într-o zi le aduse acasă o veste surpriză:

- Tată, vreau să știi ceva!

- Spune, Samson! Te ascult, fiule, micul nostru soare!

- Tată, eu nu mai sunt mic. Să nu mă mai iei așa! N-ai observat că am crescut? Ascultă-mă bine! Am fost la Timna. În zona aceea minunată, cu munții de aramă, am găsit o fată, o filisteancă drăguță. Vreau să mi-o luați repede de nevastă.

- Nu pot să cred! Tu ai fost închinat Domnului. Doar nu vrei să te ridici împotriva Lui. Legea noastră nu permite astfel de căsătorii. Noi ne-am pus mari speranțe în tine.

- Și ce așteptări aveți de la mine, tată?

- Te-ai născut pentru a salva țara de filisteni. Ai uitat?

- Dar voi nu vreți asta. Poporul este mulțumit cu starea lui. Îi plac idolii. Vino să vezi cât sunt de pline birturile țării de oameni mulțumiți. Pe cine să eliberez? Poporul meu trebuie salvat de somnul de dinaintea morții. Trebuie trezit, tată! Mă înțelegi. Vreau această fată. Ia-mi-o, că-mi place!

- Fiule, te rog, nu face asta!

- Ia-mi-o, că-mi place!

Tatăl, văzând că nu are de ales, plecă împreună cu soția lui și cu tânărul rebel, să ceară fata în căsătorie. Treceau prin viile care alimentau cu vin bodegile cetății, când, deodată, lui Samson îi ieși înainte un leu tânăr. Cei doi tineri se priviră o clipă în ochi, apoi Duhul Domnului veni peste Samson și, prinzând leul de fălci cum ai prinde un ied, îl sfârtecă din două mișcări. Părinții nu văzură isprava tânărului și nici el nu le spuse nimic. Ținea mult la secretele lui. Își continuă drumul spre casa fetei, unde hotărî ziua nunții și apoi se întoarse acasă. Manoah era nedumerit. Vedea clar că Samson nu se comporta ca un îndrăgostit. Nu reușea să priceapă ce-i în mintea lui. Părea că pune ceva la cale. Interesându-se despre familia fetei, deveni și mai îngrijorat.

- Fiule, ce ai de gând să faci? Nu cred că o iubești pe fată. Mai degrabă mi se pare că vrei să te răzbuni pe ea sau pe părinții ei. Noi nu

vrem scandal cu familia asta. M-am interesat și se zice că e periculoasă. Ce vrei să faci?

- Tată, ia-mi-o că-mi place!

- Fiule, se vede de departe că nu simți nimic pentru ea. Ce urmărești? De ce nu vrei să comunici? O ții pe a ta, una și bună, dar ce taine porți cu tine? Nu așa se poartă un îndrăgostit.

- Tu nu înțelegi, tată? Ia-mi fata și nu mai pune atâtea întrebări.

Când veni ziua nunții, Samson împreună cu părinții lui se întoarseră la Timna. Pe drum, se furișă să vadă cadavrul leului și văzu că din el zburau albine. Un roi își făcuse acolo casă. Luă și mâncă o porție bună de miere și le aduse și părinților lui să se înfrupte din ea, dar nu le dezlegă misterul. Era foarte secretos. Avea planurile lui. Stârnit de tot ce-i apărea în cale, făcea planuri peste planuri, dar nimeni nu știa ce poartă-n inimă. Nunta intră în toi. Punctul culminant al nunților filistenilor era la masa de ghicit. Era o îndeletnicire de bază pentru ei, care le aducea mult câștig. Samson era luat de fraier. Nu nimerea niciun răspuns. Se distrau pe seama lui la nebunie. Evreilor le era interzisă această practică și Samson nu le avea deloc cu astea. În cele din urmă, se ridică în picioare hotărât și zise:

- Am să vă spun și eu o ghicitoare. Dacă-i veți deslega misterul vă voi da fiecăruia câte o cămașă și câte o haină de schimb. În total treizeci de costume. Dacă n-o veți ghici, îmi veți da fiecare dintre voi câte o cămașă și câte o haină de schimb. În total treizeci de costume. Ce ziceți?

- S-a făcut, ziseră ei, prăpădindu-se de râs. Toți se așteptau la ceva copilăros cum se întâmpla de obicei cu evreii prinși la astfel de jocuri. Și, bătând palma, jurau să-și respecte înțelegerea. Samson rosti ghicitoarea:

- Din cel ce mănâncă a ieșit ce se mănâncă și din cel tare a ieșit dulceață. Ghici ce e?

Spiritele se agitară. Îndată își dădură seama flăcăii filisteni că au dat de bucluc. O astfel de ghicitoare nu părea ușor de dezlegat.

- Samson, îți bați joc de noi? Asta nu e ghicitoare. Fii atent! Noi avem reguli foarte stricte. Va trebui să ne dovedești că este vorba de o realitate.

- Bineînțeles, rosti Samson liniștit.

- Cei treizeci de flăcăi trecură la amenințări de tot felul împotriva lui Manoah, pentru a afla misterul, dar totul era în zadar. Mintea lui Samson era zăvorâtă bine. Niciun șantaj nu ținea. Nunta se transformă în scandal. Filistenii nu jucau cinstit. Mireasa își manipula mirele cu lacrimi murdare. Nu înțelegi cum? Mâine îți voi explica. Voi veni cu amănunte.

21 iunie

Scandal și răfuieli

Jud. 14:16-15:18; Ioan 19:28

Treizeci de scandalagii făceau presiuni pentru a găsi misterul ghicitorii lui Samson. Să pierzi un costum de haine la un pariu nu era un lucru mărunt. Tinerii nuntași erau agitați. Până și Manoah fu amenințat de cei ce căutau cheia ghicitorii. În final, se trecu la amenințări împotriva fetei.

- Ne-ați chemat aici să ne jefuiți? Vreți să faceți avere pe spatele nostru? Nu se va termina bine dacă nu ne dai cheia. Cum credeți că putem da treizeci de cămăși și treizeci de haine de schimb? O să iasă cu bătaie.

- Dar eu nu știu răspunsul. De unde să vi-l dau?

- Insistă să ți-l spună!

- Și el de unde să vă dea treizeci de costume?

- Să se descurce. Cine l-a pus să facă pariul ăsta?

- Dar pe voi cine v-a pus?

- Dacă nu ne dai cheia ghicitorii, va fi rău de tot!

Mireasa era speriată. Plângea lângă Samson ca un copil:

- Nu mă iubești. Ai spus o ghicitoare și nu-mi dezlegi misterul ei.

- Nici mamei mele nu i l-am dezlegat. Crezi că ți-l voi dezlega ție?

- Eu îți sunt soție. Nu e normal să ții mai mult la mamă decât la mine. Cum crezi că putem rămâne împreună dacă nu mă prețuiești?

- Ei bine, fie! Ce este mai tare decât leul și mai dulce decât mierea?

- Și ce-i cu asta?

- În viile cetății este un roi de albine în hoitul unui leu mort. Am luat miere din el. Ăsta e misterul. Să nu cumva să le spui, că nu iese bine.

Fata îl vându pe Samson fără nicio reținere. Tinerii, beți turtă, cereau prețul pariului luându-i în râs până și neamul. Samson ieși furios de la ospăț, chiar dacă totul se derula conform planului pe care și-l făcuse. Avea acoperire legală pentru gestul ce urma să-l facă. Legea lor socotea dreaptă răzbunarea. Trădarea se pedepsea aspru. Așa se face că Samson îi judecă după legile lor. Se duse în cetate și omorî treizeci de filisteni, le luă costumele și plăti datoria zicând:

- Ați arat cu juncana mea. Aveți prețul, dar nu uitați! Legea voastră cere răzbunare. Nu se termină aici. Va urma!

Plin de mânie se întoarse acasă. Avea ceea ce căutase. Avea motive pentru a se răzbuna pe filisteni. Primul obiectiv era atins. La al doilea mai avea de muncit. Semințiа daniților trebuia trezită. Cei doi kilometri dintre Țorea și Eștaol erau bătătoriți de Samson în căutarea de soluții. În cele din urmă îi veni o idee: „Voi stârni ura filistenilor. Mă duc înapoi la Timna."

- Am venit să-mi iau nevasta, îi zise el tatălui fetei.

- Am crezut că o urăști și i-am dat-o prietenului tău. Este aici sora ei. Dacă o vrei, poți s-o iei. E mai tânără și mai frumoasă.

- Da? Așa faceți voi? Bine! Ăsta e un bun motiv să mă răzbun.

Era vremea secerișului. Samson legă trei sute de vulpi una de alta, puse niște făclii între cozile lor și le izgoni în holdele de grâu ale filistenilor. Pagubele au fost mari. Filistenii erau furioși. Aflaseră că Samson făcuse asta pentru a se răzbuna pe omul din Timna, așa că îl luară împreună cu fata lui și îi arseră de vii. Nu-l învinuiră pe Samson. Era normal să se răzbune. Nu realizau că, arzându-i soția, va avea alt motiv de răzbunare. Samson îi prindea în lanțul propriilor lor legi. Se răzbună din nou pe judecătorii ce i-au ucis soția. Nu-i omorî, ci doar îi bătu pe burtă și pe spate conform cu legea lor. După aceea, Samson nu se mai duse acasă. Probabil că nici părinții lui nu-l mai înțelegeau și nu-i mai tolerau acțiunile nebune. Samson se duse în munți și își făcu propria lui casă în crăpătura unei stânci. Ajunse un fel de sălbatic fără casă. Filistenii declarară război împotriva evreilor. Samson era încântat. Asta urmărise. Acum nu vor avea de ales. Se vor trezi.

- De ce veniți împotriva noastră? întrebară ei. Ce aveți de câștigat cu asta? Noi v-am plătit tributul cu credincioșie. Ce s-a întâmplat?

- Îl vrem pe Samson. El este dușmanul nostru.

- Stați liniștiți. Vi-l dăm, dacă asta e problema.

Trei mii de bărbați din Iuda se duseră la Samson la crăpătura stâncii.

- De ce ne-ai făcut asta? Nu știi că filistenii stăpânesc peste noi?

- Le-am făcut întocmai cum mi-au făcut și ei mie.

- Am venit să te legăm și să te dăm în mâinile lor.

- Chiar? Deci nu v-ați trezit? Bine! Promiteți-mi că nu mă veți omorî.

- Cum să te omorâm? Ei te vor viu. Vor să se răzbune. Ar fi prea ușor pentru tine să te omorâm noi. Te vor omorî ei. În chinuri.

- Nu-mi fac griji de asta. Vreau doar să nu fiu nevoit să mă lupt cu voi. Legați-mă cum vreți și dați-mă în mâinile lor.

Două funii noi înfășurau acum trupul lui Samson. Filistenii îl primiră în mijlocul strigătelor de bucurie. Dar Duhul Domnului veni peste el și funiile zburară deodată de pe trupul lui ca firele de ață. Găsi o falcă de măgar neuscată și cu ea omorî o mie de filisteni, apoi obosi. Era însetat și nu avea picătură de apă. Era disperat. I se făcu rău și căzu pe pământ. Câțiva filisteni îi cărau pumni în țeastă, iar Samson strigă din răsputeri:

- Mi-e sete! Doamne, scapă-mă!

Mâine vom vedea dacă l-a salvat Domnul. Acum a sunat clopoțelul care ne cheamă în odaia viselor. Ai grijă să-ți alegi un vis frumos. Pa!

22 iunie

În valea umbrelor morții

Jud. 15:19-16:17

Strigătul lui Samson se auzi până departe. Era strigătul morții. Văile urlau și ele. „Mi-e sete!" strigau zările. Samson sta chircit sub lovituri dușmane. Brațu-i lipsit de vlagă se întinse sub stâncă precum mâna cerșetorului. Deodată, stânca, crăpătura aceea, se deschise mai tare, ca o rană care nu reușise să se închidă de tot și palma ostenită se umplu cu apă de izvor. Samson se ridică, iar dușmanii lui se risipiră. Numit-au acel izvor, En-Hacore „Izvorul celui ce strigă" și acesta rămase acolo ca dovadă că cele povestite nu-s minciuni. Douăzeci de ani nu reușiseră filistenii să-l oprească pe Samson. Mulți îl recunoșteau ca fiind omul care judecă drept și apelau la el. Planurile filistenilor pentru lichidarea lui se înmulțeau. Era urmărit peste tot. Într-o zi, trecând pe lângă casa unei femei stricate, Samson intră la ea. Mulți îl condamnă pentru acest popas. Am citit Biblia de mai multe ori și n-am găsit acuze la adresa lui, așa că am căutat altă explicație pentru acest episod. Poate că Samson a intrat acolo pentru a scăpa de filistenii care-l urmăreau, cum făcuseră și cele două iscoade ajunse în casa lui Rahav. Nu-mi spune Biblia că s-ar fi săvârșit păcatul în vreuna din cele două case. Prefer, deci, să nu-mi jignesc eroul, deși sunt convins că nu era omul perfect. Mai știu și că, o dată intrat într-o astfel de cursă, omul nu scapă de acolo până nu plătește ultimul bănuț. Samson trase un pui de somn și pe la miezul nopții plecă. Găsi porțile cetății Gaza zăvorâte. Filistenii îi pregătiseră o moarte sigură, numai că el smulse porțile cu stâlpi cu tot și le duse pe vârful muntelui. Era o demonstrație de forță a unui om integru. Asta cred despre el. Totuși, episodul următor avea să-l devasteze. În cele din urmă se îndrăgosti cu adevărat. Dalila era o femeie cu slăbiciuni, dar nu era o stricată. Îi plăcea să țească pânze de calitate. Era o fată harnică. Samson fu înfășurat în pânzele iubirii adevărate. Însă filistenii profitară de asta. Izbutiră să o convingă pe Dalila să-l vândă făcându-i oferte de bani din ce în ce mai mari. Fiecare dintre domnitorii țării puseseră pe capul lui Samson câte o mie de sicli de argint, o sumă colosală. Dalila cedă ispitei, iar Samson intră voit în jocul ei. Era ca luceafărul care, îndrăgostit de-o pământeană, alege să devină muritor.

- Știu că nu mă iubești. Mă folosești ca pe fata din Timna.

- M-aș bucura să fie așa simplu, dar, din păcate, pe tine chiar te iubesc și mă tem ca nu cumva să faci tu ceea ce mă acuzi pe mine că fac.

- De ce nu te lași descoperit, dacă ții la mine? Ți-e frică?

- Da, recunosc. Mi-e frică. Știi bine cât de urmărit sunt.

- Nu ziceai că în dragoste nu este frică?

- Așa este.

- Demonstrază-mi că mă iubești! Arată-mi că ai încredere în mine. Viața fără încredere este boală în oase.

- Să știi că-ți dau dreptate. Spune-mi ce vrei de la mine?

- Păi... Care este, de pildă, secretul puterii tale? Unde stă puterea ta?

Pe Samson îl prinseră sudorile. Era hotărât să se deschidă, dar pe când s-o facă, inima i se împietri și rosti o minciună:

- Șapte funii, neuscate încă, m-ar face vulnerabil.

Dalila îl adormi și-i înfășură pe trup șapte funii neuscate. Apoi strigă:

- Filistenii sunt asupra ta, Samsoane!

Când se trezi Samson, funiile se făcură ferfeniță.

- Știam că minți, zise Dalila. Eram sigură de asta.

- Nu! insistă Samson. Funiile trebuia să nu mai fi fost folosite.

- Bine, zise Dalila. O să te prind iarăși dacă m-ai mințit.

- Ce tare ești! Tu-mi ceri să am încredere în tine, dar tu nu ai încredere în mine? Nu-ți pare curios?

- Eu doar mă joc cu tine. N-am niciun interes să aflu adevărul. Tu însă nu te joci. Tu ai secrete față de mine. Mie puțin îmi pasă că mă minți. Doar că m-aș simți mult mai bine să știu că mă iubești cu adevărat.

Tot povestind ei, Samson adormi iar. Dalila îi demonstră încă o dată că o minte. Samson se simțea tot mai incomod în misterul lui.

- Se poate, oare, să spui adevărul și să-ți porți taina în același timp?

- Nu, zise Dalila. Cât timp nu mă iubești cu adevărat, mă vei minți.

- Nu, Dalila! Eu te iubesc!

- Bine! Hai... spune-mi! Unde-ți stă puterea?

- Ei bine, uite că-ți spun. În părul meu este puterea... Făcu o pauză și începu din nou să-și țească minciuna prin iște de adevăr. Dacă ai prinde părul meu în țesătura ta, aș deveni slab ca orice om.

Dalila simțea din bătăile inimii cum se deschide Samson. Îi țesu părul în pânza ei și-l fixă cu un țăruș în pământ, apoi repetă strigarea. Minciuna fu dată pe față și a treia oară. Dalila răbufni în plâns. Lui Samson i se posomorî fața. Fiori reci îl năvăliră. Moartea își întinse tentaculele până în străfundul inimii lui. Trist ca un mormânt, îi zise Dalilei.

- Eu sunt nazireu. Sunt închinat Domnului. Citește în Legea nazireului și vei vedea că, dacă mi se taie părul, devin ca oricare dintre voi. Să nu mai spui niciodată că nu pot iubi. Te iubesc! Înțelegi? Iubesc și mor! Asta este definiția iubirii, dar oare va înțelege cineva ceva din asta?

Ce zici, copilul meu? Tu ai înțeles ceva? Oare și-a dat Samson taina pe față? A mințit iar? Să vii mâine la o nouă poveste. Te aștept!

23 iunie

La mormânt

Jud. 16:19-31; Mat. 27:46; Ps.22:1-17

Niciodată nu mai dormise Samson atât de adânc. Când se trezi în sfârșit, își duse zadarnic mâinile prin plete. Nu le mai avea. Micul Soare coborâse în lumea muritorilor de rând. Păși în lumea murdară și plină de ură. Figuri rânjite îl împingeau lângă râșnița la care era silit să muncească. Vorbele Dalilei îi stăruiau în minte: „Filistenii sunt asupra ta, Samson!". Vru să-și șteargă ochii de negura așezată peste ei, dar găsi numai două fântâni sângerânde în culcușul de altă dată al luminii. Nu mai avea ochi. Viața lui Samson se schimbase. Nu-l mai mișca Duhul Domnului între Țorea și Eștaol, ci un copil îi dădea ordine între închisoare și râșniță. Așa trecură zile și luni. Seara, în așternutu-i rece, îl auzeai rostind printre sughițuri: Dumnezeul meu, Dumnezeul meu, pentru ce m-ai părăsit? Părul, însă, îi creștea și râșnița nu-i mai era povară.

Praznicul în cinstea lui Dagon, zeul filistenilor, era aproape. Samson deveni trofeu pentru filisteni. Urmând să joace la momentul festiv dedicat marelui zeu, era adus zilnic la repetiții într-o sală imensă, ce se sprijinea pe stâlpii care despărțeau nivelele între ele. Toți așteptau momentul cu nerăbdare. Cea mai importantă parte din program îi era rezervată lui Samson. Avea de prezentat un dans al învinsului la care toată audiența intra în euforie maximă aducând urale zeului lor. Deși era fără vedere, ajunsese să cunoască fiecare centimetru din sala aceea. Știa unde se vor afla personajele cele mai importante pe care trebuia să le distreze în schimbul unei porții de mâncare; era un leu dresat în sala de circ.

După fiecare repetiție, Samson se ruga: „Dumnezeule! Dumnezeule! Pentru ce m-ai părăsit şi pentru ce Te depărtezi fără să-mi ajuți şi fără s-asculți plângerile mele? Strig ziua, Dumnezeule şi nu-mi răspunzi; strig şi noaptea şi tot n-am odihnă. Totuşi Tu eşti Cel Sfânt şi Tu locuieşti în mijlocul laudelor lui Israel. În Tine se încredeau părinții noştri: se încredeau, şi-i izbăveai. Strigau către Tine şi erau scăpați; se încredeau în Tine şi nu rămâneau de ruşine. Dar eu sunt vierme, nu om, am ajuns de ocara oamenilor şi disprețuit de popor. Toți cei ce mă văd îşi bat joc de mine, îşi deschid gura, dau din cap şi zic: «S-a încrezut în Domnul! Să-l mântuiască Domnul, să-l izbăvească, fiindcă-l iubeşte!» Da, Tu m-ai scos din pântecele mamei, m-ai pus la adăpost de orice grijă la pieptul mamei mele; de când eram la sânul mamei, am fost sub paza Ta, din pântecele mamei ai fost Dumnezeul meu. Nu Te depărta de mine, căci se-apropie necazul şi nimeni nu-mi vine în ajutor. O mulțime de tauri sunt împrejurul meu, nişte tauri din Basan mă înconjoară. Îşi deschid gura împotriva mea ca un leu care sfâşie şi răcneşte. Am ajuns ca apa care se scurge şi toate oasele mi se despart; mi s-a făcut inima ca ceara şi se topeşte înăuntrul meu. Mi se usucă puterea ca lutul şi mi se lipeşte limba de cerul gurii: m-ai adus în țărâna morții. Căci nişte câini mă înconjoară, o ceată de nelegiuiți dau târcoale

împrejurul meu, mi-au străpuns mâinile şi picioarele: toate oasele aş putea să mi le număr."

Ziua cea mare sosi. Sala era ticsită de oameni. Din foişoare vegheau santinele. Instrumentele se destrăbălau pe note. Domnitorii se aşezau la locurile lor. În miezul cântului apăru Samson, „leul" purtat de un copilaş. Sentimente de glorie răscoleau fiecare suflet de filistean şi privirile se îndreptau spre marele zeu, Dagon.

- Du-mă, te rog, lângă cei doi stâlpi pe care se sprijină clădirea, îi zise Samson micului dresor. Voi începe dansul meu din locul acela.

- Trebuie să respect ordinele date. S-a stabilit total altceva.

- Doar te-am rugat. Faci cum vrei. Am avut o idee de moment, ceva spontan, pentru a creşte frumuseţea spectacolului. Cred că voi primi o porţie de mâncare mai aleasă de la domnitorul... şi Samson rosti numele celui mai mare dintre domnitorii ţării. Va fi ceva deosebit, ceva spre deliciul lui.

Dresorul acceptă provocarea. I se păru în avantajul lui. Samson fusese cuminte în perioada lui de temniţă şi puştiul se simţea în siguranţă. Aşa că, iată-l pe Samson sprijinindu-se de cei doi stâlpi, unde acum mai rosti o ultimă rugă:

- Doamne, Dumnezeul meu, un singur lucru-Ţi cer. Scopul venirii mele în lume a fost tocmai acesta. Poporul meu avea nevoie de-o astfel de imagine pentru a se trezi din amorţeala lui. Acum este momentul decisiv. Vreau să mă răzbun pentru cei doi ochi ai mei. Fă să vină peste mine puterea de altădată. Sunt gata. Pot să mor împreună cu toată spuma filistenilor. Trimite-mi Duhul Tău!

Abia termină ruga de rostit, când se dădu semnalul ce-l chema în spectacol. Samson se rezemă cu toată forţa lui în cei doi stâlpi şi clădirea începu să pârâie din toate încheieturile. Toată gloria filistenilor intră într-o clipă sub dărâmături. Poporul evreu se strânse împreună să vadă şi să mediteze. De sub dărâmături era scos eroul lor pe care nu-l luaseră în seamă şi pe care acum îl duceau în mormântul lui Manoah. Bietul tată plângea zicând:

- Şaptezeci de fii ai lui Ghedeon, fiica lui Iefta, singura lui fiică şi acum singurul meu fiu. Oare ce să însemne toate astea? Toţi aşteptăm venirea lui Şilo şi pe când credeam că-L putem atinge cu mâna, ne trezim din nou c-a fost doar un vis urât. E prea trist. Doamne, e prea trist. Să cadă cortina. Nu mai vrem actul următor. Spectacolul s-a încheiat. Noapte bună, naţiune!

24 iunie

La poarta tunelului

Jud. 17:1-13

Vezi, copilul meu? Toate cele povestite le-am adunat bătătorind ani de zile filele Scripturii. Am făcut-o cu pasiune. Eram fermecat de misterul ei. N-am descoperit tot, pentru că nu poate fi cuprins pe deplin. Este ca linia orizontului care se tot mută când vrei să pui mâna pe ea, ca universul nemărginit care găsește loc unde să crească. Așadar ți-am lăsat și ție un ocean plin cu mistere pentru cercetat. Dacă vei iubi această carte și-ți vei deprinde mintea și inima să cutreiere văile, piscurile, peșterile și câmpiile ei și toate zbaterile furnicarului ei de ape, vei avea parte de satisfacție, dar și de ajutorul potrivit în momentele dificile ale vieții. Astea nu vor fi puține. Între toate colinele ei și printre mușuroaie de furnici sau prin tunele săpate de rozătoare stau ascunse ca-ntr-o scoică mărgăritarele din care este format lănțișorul iubirii. Dacă vei sorbi iubirea și-ți vei umple ființa cu ea, vei învinge răul, amăgirea lui Satan. În povestirile următoare vreau să intrăm prin întunecimea acelor tunele, să strângem și de acolo câteva bobițe pentru misteriosul lănțișor.

Ți-am povestit despre Otniel, Ehud, Șamgar, Debora, Ghedeon, Iefta și Samson. Toți aceștia au fost niște viteji ai Domnului în vremuri dificile. Erau oameni cu greșeli. Nu știu câți dintre ei puteau să citească, dar mi-e clar că nu erau buni cunoscători ai Legii lui Moise. Acționau pe baza unei tradiții purtată din gură-n gură. Dacă L-ar fi cunoscut Iefta pe Dumnezeul adevărat, nu și-ar fi pierdut fiica. Dumnezeu lăsase lucrurile să curgă pe albia lor, pentru că trebuia să curme o dată pentru totdeauna această sălbăticie. Fusese o lecție dură, dar niciodată nu s-a mai întâmplat așa ceva în Israel. Totuși, din această întâmplare nenorocită ne-a rămas ceva ca o pictură care vorbește despre prețul necunoașterii - singurul copil pentru salvarea națiunii. Perioada judecătorilor a fost plină de erori. Doar mila și iubirea lui Dumnezeu au salvat acest popor. Privește atent la năzbâtiile unui copil între unu și patru anișori. O armată de îngeri abia face față să-l păzească de nenorociri. Așa era poporul evreu abia intrat în țara promisă. Uită-te atent la următoarea întâmplare:

- Mamă, vreau să povestim, zise Mica.

- Da, fiule, spune-mi tu, lumina ochilor mei, care este suferința ta?

- Mai știi, mamă, cât de rău ai blestemat chiar în auzul urechilor mele pe cel ce ți-a furat cei o mie de sicli de argint?

- Da, fiule. Știi ceva? L-a ajuns pe făptaș blestemul?

- Nu, mamă. Să nu-ți dorești asta. Bucură-te că nu ți s-a împlinit dorința. Eu am fost făptașul. Eram doar un copil prostuț. Uite banii. Ține-i! Nu vreau să mă ajungă blestemul tău. A fost prea amar.

Mama încremeni. În mintea ei se depănau toate relele pe care i le dorise hoțului. Nu se putuse gândi nicio clipă că era vorba de fiul ei. Își aminti de blestemul rostit de Iacov în fața lui Laban când zisese înfuriat: „Să

moară acela ce-a furat!" Câteva clipe femeia fu strămutată cu gândul la chinurile în care murise Rahela, născându-l pe Beniamin. Era groaznic.

- Doamne, păzește! Cum de-am făcut o astfel de greșeală. O, nu! Binecuvântat să fie fiul meu! Știu ce voi face. Cu cei o mie de sicli de argint îți voi face doi dumnezei care să te păzească de blestemul rostit.

- Ești sigură că-i bine, mamă?

- Și părintele Iacov avea idoli pe lângă Dumnezeul adevărat.

- Și acești dumnezei din argint mă vor păzi de Dumnezeul adevărat?

- O, nu, fiule. Ei te vor păzi pe unde nu poate păzi Cel Adevărat.

Și așa, Mica ajunse să aibă o casă pentru chipurile lui făcute din argint și mai făcu și un efod pentru Dumnezeul adevărat. Credea că poate fi prieten cu toți zeii. Așa îl învățase mama lui, care nu cunoștea Legea. Într-o zi, pe lângă casa lui trecu un tânăr care nu era dintre cunoscuți.

- Cine ești și de unde vii? întrebă Mica.

- Sunt levit din Betleemul lui Iuda. Caut o casă unde să locuiesc. Poate știi că noi, leviții, nu am primit moștenire în Israel. Dumnezeu a rânduit să trăim din jertfele aduse de popor, dar azi cine mai aduce așa ceva? Am ajuns un fel de cerșetori priviți cu dispreț și dezgust.

- Rămâi la mine, frate. Eu tocmai l-am sfințit pe unul din fiii mei să-mi fie preot. Mama m-a blestemat și am nevoie de protecție divină. Rămâi să-mi fii preot. Presupun că știi mai bine decât fiul meu ce-i de făcut pentru a fi binecuvântat. Vei avea asigurată hrana zilnică și zece sicli de argint pe an.

- Dar de ce te-a blestemat mama ta?

- I-am furat o mie de sicli de argint și n-a știut că eu eram făptașul.

- Cât ai furat?

- O mie de sicli.

- Și mie îmi dai zece sicli?

- Și hrana zilnică, îmbrăcăminte și loc de dormit. Cred că este bine. Faci cum vrei. Nu te oblig să rămâi.

- Bine, zise tânărul. Rămân, că nimeni nu mi-a oferit până acum altceva. Vom vedea ce va mai fi.

Și casa lui Mica deveni un fel de templu al lui Dumnezeu, dar și al zeilor de argint. Mâine vom vedea cât de fidel a rămas tânărul levit cu leafa promisă de zece sicli pe an.

25 iunie

În tunelul întunecat

Jud. 18:1-31; Mat. 21:34-39

(Biblia tipărită sub îndrumarea și cu purtarea de grijă a Fericitului Părinte TEOCTIST Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române cu aprobarea Sfântului Sinod, Editura Institutului Biblic și de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, București, 1997)

Ți-am povestit zilele trecute, copilul meu, despre seminția lui Dan. Pe vremea Deborei, această seminție refuzase să meargă la război împotriva lui Madian. Daniții păreau nemulțumiți și îmbufnați. Poate că le reproșau fraților lor că nu-i ajutaseră suficient de mult pentru a-și lua în stăpânire moștenirea. Rămaseră, într-adevăr, cu cea mai mică parte de pământ pentru ei și vitele lor. Privind pe hartă, asta le părea nedrept. Așa cum ți-am povestit, cred că erau și bețivi. Îngerul care i se arătase lui Manoah avusese grijă să-i ceară mamei lui Samson abstinență totală de la orice băuturi tari. Lucrul acesta fusese întărit când se arătase îngerul a doua oară. Cred că, fiind nazireu, Samson a respectat cu strictețe această poruncă. După moartea lui Samson, cei din seminția lui Dan au avut parte de o schimbare de gândire, dar mult prea mică. Întrucât n-au fost în stare să cucerească ce le-a căzut la sorți, au trimis cinci oameni să caute un loc ușor de ocupat fără a se gândi dacă Dumnezeu vrea asta. Așa se face că, mergând ei spre nord, trecură pe lângă casa lui Mica. De departe se auzeau cântecele levitului, care ținea slujba în locuința transformată de Mica în Casa Domnului. Intrară curioși să vadă ce se petrece acolo și, găsindu-l pe tânărul levit, se prinseră în vorbă cu el:

- De unde ești și ce faci aici? întrebară ei.

- Sunt levit din Betleemul lui Iuda. Eram muritor de foame și m-am pornit în căutare de slujbă. Am ajuns la Mica și el m-a pus preot peste casa lui, pentru a scăpa de sub blestemul mamei sale. Îmi asigură toate cele de trebuință și o simbrie de zece sicli pe an.

- Cât ai spus?

- Zece sicli pe an.

- Nu se poate. Asta e foarte puțin, dar haide să vedem de ce ești în stare. Întreabă pe Domnul să vezi dacă vom avea noroc în călătoria noastră?

- Am deja răspunsul Domnului. Călătoria voastră este sub privirile Lui.

Era un răspuns dat de la el, ceva valabil oricui. Oricum s-ar fi petrecut lucrurile, preotul avea acoperire, deoarece nimic nu este ascuns privirilor Domnului. Cam așa lucrează profeții care știu să amăgească. Așa că oamenii se duseră mai departe și găsiră un popor care trăia liniștit. Nefiind niciodată amenințați, nu-și făcuseră ziduri de apărare. Credeau că toți sunt cumsecade ca ei. Așa că, după ce spionară țara, se întoarseră voioși la frații lor zicând:

- Am găsit un popor liniștit. Nu se așteaptă să fie atacat. Dacă mergem peste el, îl luăm prin surprindere și nu va avea nicio scăpare. Am întâlnit un preot pe drum care a întrebat pe Domnul pentru noi. Ne-a spus că vom avea izbândă. Ridicați-vă și haideți să mergem!

Șase sute de oameni porniră hotărâți la luptă. Pe drum intrară în casa unde slujea levitul și luară idolii și efodul. Levitul încercă să-i oprească:

- Hei, ce faceți? le strigă el oamenilor.

- Ssst! Taci din gură și vino cu noi! Mai bine să fii preotul unui singur om, decât al unei seminții întregi? Ce poți face cu zece sicli de argint pentru un an întreg. Vino! Te plătim noi.

Levitul căzu ușor pradă lăcomiei, că așa este cel ce vorbește ușuratic în Numele Domnului. Cel ce minte face și alte păcate. Știa că Mica fusese blestemat din cauza unui furt de o mie de sicli de argint. Știa că idolii fuseseră făcuți tocmai din banii furați și că efodul costa și el ceva bani. Știa că nu e bine ce face, dar se uni împotriva lui Mica și se duse cu grupul de tâlhari, ajutându-i să creadă că Domnul este cu ei. Bietul păgubit striga zadarnic după ajutor. Vecinii care se ridicară să-l apere erau prea slabi să facă față celor șase sute de tâlhari. Așa că Mica se lăsă de pagubă zicând:

- Să dea Domnul ca numai asta să-mi fie pedeapsa pentru cei o mie de sicli de argint furați de la mama.

Daniții se duseră tot în spiritul acesta tâlhăresc și peste oamenii aceia liniștiți și se purtară cu ei ca niște sălbatici. Trecură toată cetatea Lais prin ascuțișul sabiei și-i puseră numele Dan, după numele tatălui lor. Înălțară chipul cioplit furat din casa lui Mica și-l făcură preot peste ei pe Ionatan, fiul lui Gherșom, fiul lui Moise, iar levitul mincinos și hoț rămase fără casă, fără masă și fără cei zece sicli de argint, că așa se face omului găsit necredincios în lucrurile mici. Nici Daniții nu se dovediră a fi mai buni. Își puseră preoți după inima lor și se închinară multă vreme chipului cioplit. Nu respectară nici măcar rânduiala privitoare la preoție. Urmașii lui Aaron nu erau la slujbă. Orice levit putea să devină preot. Despre cort și chivot nu mai vorbea nimeni. Era anarhie. Fiecare făcea ce voia. Dumnezeu își privea copilul nepriceput, care făcea o mulțime de trăznăi. Era trist și îngrijorat. Ce va fi oare de capul lui când va crește? Se va purta la fel de tâlhărește și cu Șilo? Îl lăsase puțin de capul lui, pentru a-i vedea apucăturile. Copilul lui Dumnezeu, Israel, nu luase de la Samson decât duritatea lui. Oare vor învăța vreodată limbajul iubirii? se întreba Dumnezeu. Când Îl voi trimite pe Șilo, Îl vor omorî negreșit, dar oare nici atunci nu se vor schimba? Pe Samson l-au dat să fie batjocorit și nu s-a produs decât o mică schimbare. Câți profeți mai trebuie să moară, pentru ca lumea lor sălbatică să se nască din nou? E prea mare prețul, dar nu voi renunța. **Eu sunt Dragoste**. Dacă Dragostea poate renunța, atunci nu există Dragoste. Voi muri pentru ei, dacă asta se cere. Nu renunț! Nu, Eu nu renunț!

26 Iunie

Pierduți în tunelul întunecat

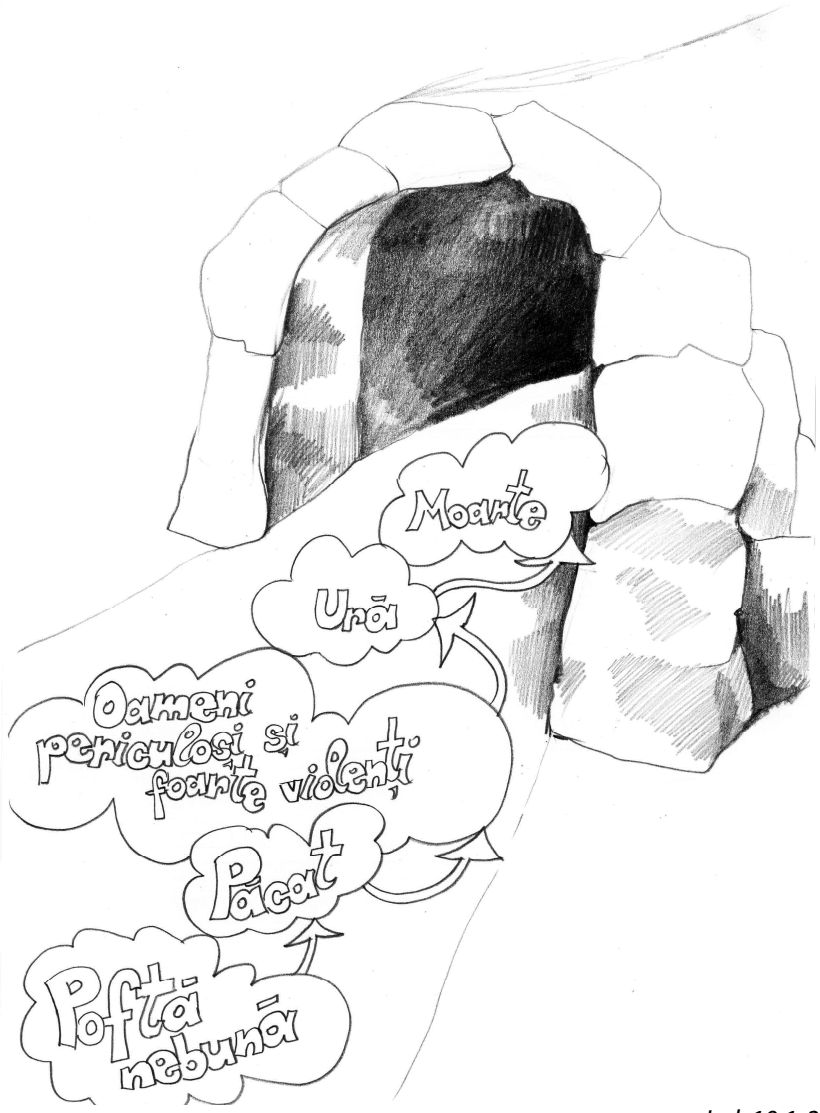

Jud. 19:1-28

Dumnezeu trebuia să suporte toate năzbâtiile făcute de micuțul Israel, copilul pus pe rele, care mai de care. Viața evreului era o împletire ciudată de zâmbete și spaime. Undeva, ascuns în taină ca-ntr-o coajă de ou, crescu Elimelec, pruncul plămădit în poveste de Rahav și de Salmon. Deși mare acum, se întâlnea încă la vatra cu povești, alături de părinții lui.

- Știi de ce-am venit, nu-i așa, mamă? Mai spune-mi, te rog, de unde vine numele meu? o întrebă Elimelec pe Rahav.

- De la Abimelec, fiule, primul rege al lui Israel, fiul roabei lui Ghedeon care și-a omorât cei șaptezeci de frați cu drept la tron.

- Vai, ce zici! De ce glumești cu mine? Ți-ai dori să devin așa un om?

- Tocmai că nu, fiule, dar e în legătură cu celebra rostire a lui Ghedeon când refuzase tronul. El a zis: „**Dumnezeul meu este Rege**", adică „Elimelec".

- Păi de ce nu-mi zici așa, mamă?

- Fiindcă vreau să-ți întipărești bine în minte și lucrurile care nu trebuie niciodată făcute. Am povestit cu tine încă de când erai în pântec. Iată că ești de însurat și încă vii la jăratecul din vatra cu poveste. Acum, că ți-a venit vremea să întemeiezi o familie, îți voi spune ce n-ai mai auzit niciodată.

- Mă faci curios, mamă. Ai și alte povestiri palpitante?

- Ascultă numai și la urmă o să stabilești tu dacă e palpitant sau nu. Ți-am spus cum s-au luptat eroii noștri pentru marea unire. Abia am terminat povestea lui Samson și a seminției daniților. Oamenii aceștia au trăit cu convingerea că au fost nedreptățiți față de frații lor, lucru care i-a făcut să se izoleze de ceilalți. Ca ei a mai fost o seminție.

- Da, știu. E vorba de Beniamin. Chiar voiam să te întreb de ce este atât de palidă prezența lui în istoria țării noastre. Era fratele lui Iosif. Din Beniamin nu s-a ridicat niciun lider. De ce?

- Bietul Beniamin! A fost la un pas de-a fi șters de pe hartă.

- Cum așa? Chiar? Ascult!

- Mai știi când ți-am povestit de Sodoma și de păcatul locuitorilor ei?

- Să nu-mi spui!

- Ba da, fiule. Anarhia asta din țară nu ne face bine. Nu avem niciun lider. Preoții noștri nu-s la datorie. Fiecare face ce vrea. A fost un levit în muntele lui Efraim care avea o concubină. Nu-i o treabă bună. Concubinajul ăsta face ca femeia să-și piardă valoarea. Nu cred că Dumnezeu este de acord cu el, dar pe cine să aleagă? În societatea noastră toți sunt așa. Aș vrea, fiule ca tu să fii altfel. Aș vrea să ai o singură nevastă și să fii căsătorit cu ea legitim. Femeii îi e recunoscută astfel adevărata valoare. Această concubină se simțea obiect în casa levitului și l-a părăsit. A fugit acasă. Nu era o stricată, ci era doar neîmplinită ca „obiect" al casei. Tatăl îi înțelegea

zbaterea, dar nu putea face nimic pentru a schimba societatea. Levitul o iubea mult pe fată. Așa că a plecat după ea. Socrul lui i-a apreciat mult gestul. A văzut în levit un om deosebit. L-a primit cu multă dragoste și a convins-o pe fată să-l urmeze. Dar, văzându-l atât de diferit, găsea o plăcere deosebită să stea cu el de vorbă, așa că l-a tot amăgit să mai rămână puțin câte puțin, până au trecut aproape cinci zile. În cele din urmă levitul a pus piciorul în prag și a plecat. Fiindcă i-a prins seara pe drum, au tras să găzduiască la cineva în ținutul lui Beniamin. Pe la miezul nopții însă, s-a dezlănțuit iadul în cetate. Bărbații din Beniamin s-au dedat la păcatele canaaniților homosexuali. S-au strâns toți ca unul la casa gazdei și cereau să le fie scos levitul pe uliță pentru a-și satisface pofta lor nebună.

- Era ca pe vremea lui Lot, ca în Sodoma. Ce-a făcut gazda?

- O, fiule, e greu de înțeles pentru cei ce nu cunosc obiceiurile canaanite. Oamenii prinși în mreaja acestui păcat devin periculoși. Gazda risca să fie linșată cu musafiri cu tot.

- Și-atunci?

- Omul avea o fată fecioară.

- Să nu-mi spui că a dat-o pe mâna lor!

- Ba da. I-a cerut și levitului să-și dea nevasta pentru a potoli spiritele.

- Și le-a dat-o acelor ticăloși? Nu pot să cred.

- N-ai cum să-nțelegi. Acum lumea e mai educată, dar atunci...

- Mamă, dar nu se poate. Tu ai trăit astfel de vremuri?

- Da, fiule. Eu trăiesc aceste traume la intensitate maximă. Sunt sigură că levitul n-a vrut s-o dea, însă gazda le-a descris ce urma să se întâmple și atunci femeia a început să insiste alături de gazdă, pentru a-și salva soțul. O dată ajunsă între ei, au început s-o batjocorească fără măsură. Cereau insistent să-și cheme bărbatul afară dacă ținea la viața ei, dar ea, cunoscând puritatea soțului ei, a refuzat categoric. Dimineața, femeia abia s-a mai târât până pe pragul ușii, unde a găsit-o soțul ei. Era moartă. Nu pot să-ți descriu starea levitului, urletele lui și hainele de pe el sfâșiate.

- Mamă, nu se poate! Așa ceva s-a întâmplat? Mamăăă!

- Să vii mâine să-ți povestesc. Nu mai pot acum. Amintirile acelea îmi fac tot lăuntrul meu să tremure. Mâine voi încerca din nou să-mi adun puterile pentru a-ți povesti. Trebuie să le știi și să lupți, ca societatea în care trăiești să nu ajungă iar la astfel de stări cumplite. Du-te acum și lasă-mă să-mi spăl amarul hohotind.

27 Iunie

Puterea iubirii

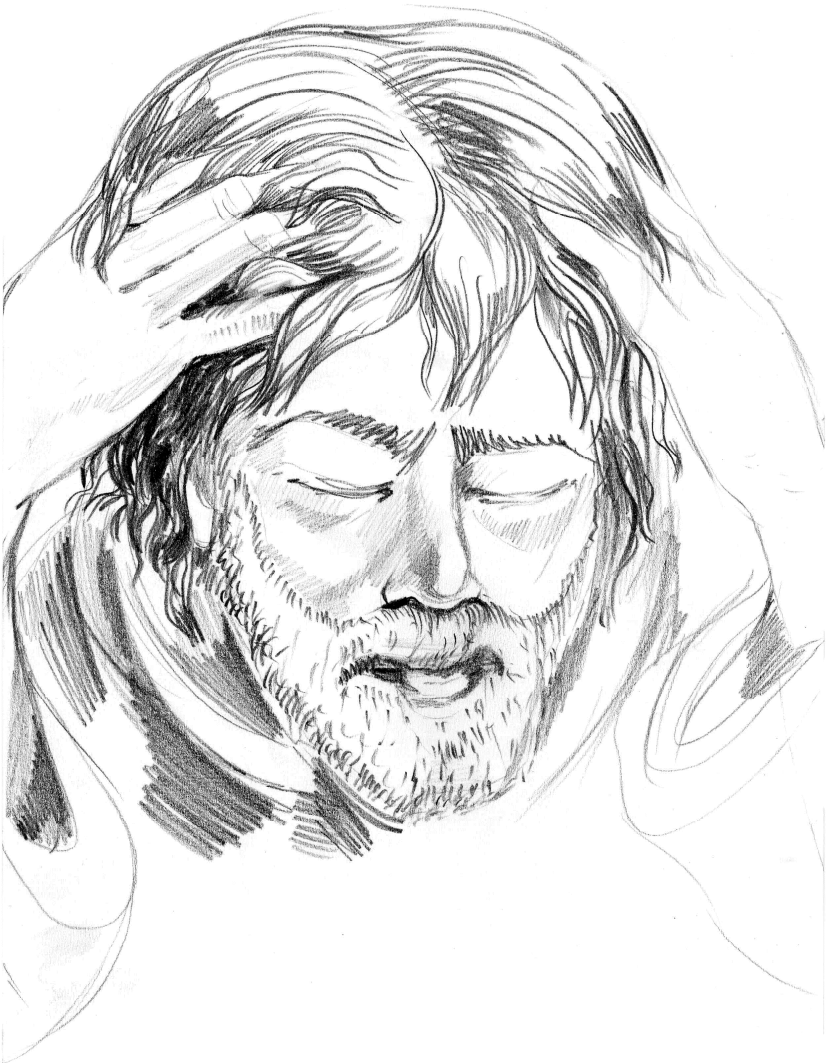

Jud. 19:29-21:25; Luca 7:37-50

- Am sosit, mamă. Am ajuns ceva mai devreme, că nu am răbdare. Cum ești? Aseară nu arătai prea bine. Sper să-mi poți povesti. E foarte important pentru mine, zise Elimelec.

- O să începem, fiule. Sper să și terminăm povestea. Ce-a fost mai greu a trecut, dar nici ce urmează nu-i ușor. Bietul om parcă înnebunise. Își iubise femeia cum nu se putea mai mult. Chipul tătălui ei i-a rămas întipărit în memorie. Cum o condusese cu privirea pe scumpa lui fiică până când se așezase între ei linia orizontului! Levitul a rămas încremenit câteva ceasuri. Ziceai că s-a transformat în stâlp de sare, ca soția lui Lot. Apoi, a luat un cuțit...

Rahav tăcu. Se făcu albă ca varul. Era ca un bolovan. Elimelec o prinse ușor de umeri asigurându-se că nu cade. Se priveau unul pe altul cu un sentiment reciproc de neputință. Cuvintele rămaseră ferecate în porțile gândirii. Fiecare simțea neputința de-a-l ajuta pe celălalt. Deodată, Elimelec reuși să rupă lanțurile tăcerii și zise cu vocea sugrumată:

- S-a sinucis!

Două mișcări stânga-dreapta ale capului și, ca o ruptură, ca o rupere de nori cu vocea unui tunet stins, ca un pârâit de lemne rupte de vânt, așa se dezlănțuiră cuvintele și plânsul lui Rahav deodată:

- Nu, fiule! A făcut un gest ce nu s-a mai pomenit vreodată. Și-a tăiat moarta în bucăți. A împărțit-o în douăsprezece bucăți și a trimis câte una pentru fiecare dintre semințiile lui Israel. Și Salmon al meu a primit o bucată. M-am speriat de el atunci. Eram convinsă că-l voi pierde. Intrase o furie în el, de ziceai că-i un alt om. Devenise demon. Fugea pe străzi ca un nebun cu bucata de carne moartă și urla cât îl țineau puterile: „Luați aminte la lucrul acesta, sfătuiți-vă și vorbiți!" Patru sute de mii de oameni cu săbiile scoase tăbărâseră la Mițpa mânați de aceeași comandă nebună. O furie de nedescris plutea prin aerul fierbinte de vară. Marea unire fusese înfăptuită ca la o comandă venită din cer. Fineas era încă în viață pe atunci. El, omul care vorbise doar de limbajele iubirii după evenimentul acela cu Zimri și Cozbi, înnebunise și el. A pornit un război pe viață și pe moarte. Beniamiții au făcut front comun și și-au apărat concetățenii vinovați de marea mișelie. Aveau între ei niște viteji greu de imaginat. Puteau să arunce cu praștia așa încât loveau de fiecare dată firul de păr așezat la țintă. Au fost pagube enorme și de-o parte și de alta. De două ori beniamiții au câștigat în confrutarea asta. Era atâta ură încât n-a mai contat că țara se umplea de morți. Salmon al meu devenise un fel de comandant. Fineas L-a întrebat pe Domnul și semința lui Iuda trebuia să fie vârful de lance.

- Mi se pare sau chiar așa este? Cred că dezaprobi acest război.

- Fiule, au recunoscut-o și ei în adâncul inimii, dar pe față, niciodată.

- Cum adică?

- Aproape toată seminția lui Beniamin a fost ucisă. Ți se pare normal? Au căzut sub sabie toate femeile. E normal? Bărbații erau homosexuali și femeile să fie ucise? Nu le-a ajuns suferința că aveau bărbați nebuni?

- Da, mamă, tu ai dreptate, dar trebuia răzbunată moarta levitului.

- Cu și mai multă moarte? Cu moartea tuturor femeilor lui Beniamin? Știi ce-a urmat? Au plâns și au făcut tot felul de aranjamente pentru a salva această semințe. Le-a părut rău că se juraseră în furia lor să nu-și mărite fetele cu beniamiți, după ce le omorâseră toată partea feminină. Au nimicit totul zicând că-i satură de homosexualitate. Au folosit metoda de nimicire a cetății Ai. Sălbăticie! După aceea i-au pus pe beniamiți să-și fure neveste. Îți dai seama ce putea să iasă din asta? Dintr-o boală în altă boală. Eu știu ce vorbesc, fiule. Așa a început declinul națiunii mele. Ura este devastatoare. Ura ucide națiunile. Au luptat împotriva homosexualității și riscau s-o dezvolte. Ce puteau face beniamiții dacă nu mai aveau femei în seminția lor și dacă se țineau ceilalți de jurământul făcut? Nu devenea asta un fel de ciumă?

- Mi se pare atât de ciudat modul tău de gândire. Ce era de făcut? Cum vezi lucrurile?

- Fiule, vreau să înțelegi. Nu am soluții la așa ceva. Până la urmă totul a fost în parametri normali.

- Chiar nu mai înțeleg nimic.

- Dacă n-ar fi vegheat Dumnezeu... Ți-am spus că m-am legat definitiv de **Dumnezeul care iartă**. Știi, fiule, care este puterea iubirii?

- Cred că te înțeleg. Iertarea e secretul. Tot misterul tău stă în iertare.

- Să nu râzi de mine. Oamenii aceștia au învățat să ierte. Le erau furate fetele și ei iertau. Dacă n-ar fi găsit această armă misterioasă, iertarea, azi n-am mai exista. Ura ne-ar fi distrus. Homosexualitatea ar fi devenit ciumă. Iertarea a fost antidotul, iertarea în momentul oportun. Dacă vei avea înțelepciunea de-a împleti în viață confruntarea cu fermitatea și cu iertarea, Dumnezeu îți va da premiul de excelență. Salmon, tatăl tău, mi-a dat dreptate înainte de-a pleca în lumea îngerilor.

Mai am o dorință, fiule. Mai vreau un moment pentru o ultimă poveste. O port cu mine de ceva vreme. Cine știe cât timp mai avem împreună. Vremea plecării mele este aproape. Mă voi duce lângă Salmon al meu. Acolo te vom aștepta cu un alt album de povestiri de tot felul.

28 Iunie

Ultimul sfat

1 Sam. 1:1-20

- Da, mamă. M-am întors, după cum mi-ai cerut. Ziceai că mai ai o poveste pentru băiatul tău care-i de însurat. Ei bine, uite, sunt aici.

- Sunt bătrână, așa-i?

- Nu! Eu n-am spus asta. De ce pui problema așa?

- Păi, eu am zis că vreau să apuc să-ți spun această ultimă poveste. Graba ta îmi spune că ți-e frică... Te gândeai că mâine poate fi târziu?

- Glumești cu lucruri sfinte, mamă?

- Ei bine, să lăsăm glumele și să trecem la cele serioase. Haide, fiule, să-ți spun un secret. Poate îți va fi util în viață. Am o prietenă bună în ținutul lui Efrata. O cheamă Ana. Elcana, soțul ei, mai are o nevastă care-i provoacă multă suferință. Vorbele ei sunt ca pelinul, ca înțepăturile de șarpe. Se folosește de faptul că Ana nu poate avea copii și nu scapă nicio ocazie de-a-i face viața amară. Ultimii ani au fost un calvar pentru ea. Soțul ei o iubește mult, dar Penina este invidioasă și se răzbună pe ea din pricina acestei iubiri. E cumplit să trăiești într-o astfel de casă. Aș vrea să te rog ceva.

- Spune, mamă!

- Fiule, oricât de mare va fi ispita, oricât de bogat vei ajunge și oricât de mult îți vei permite, te rog să nu-ți împarți iubirea cu mai multe femei.

- Dar mamă...

- Fiule, te rog! Știu ce vrei să-mi zici. Nu-i adevărat că femeile se bucură. Nu le poți înveseli pe toate. Niciuna nu va fi fericită. Iacov a avut două soții și două concubine. Care a fost împlinită?

- Mamă, uite cum văd eu. Lea a fost fericită pentru că putea să aibă copii, iar Rahela pentru că era iubită.

- Glumești, așa-i? Îți spun eu purul adevăr. Știu ce simte o femeie. Niciuna nu era fericită. Lea tânjea după iubirea oferită Rahelei, care plângea că nu are copii. Ambele îi făceau capul moară lui Iacov și tustrei împovărau copiii. Te-ai întrebat de ce fiii lui Beniamin, mult iubitul tatălui, au ajuns să facă nebunia de care ți-am povestit ieri? Sunt traume adunate de peste generații. Rămas orfan de mic, Beniamin a crescut sub mâna Leei și a Bilhei, roaba Rahelei, două iubite rivale prădate de răutăți și invidii care au zdruncinat această copilărie. Lui Iosif, în temniță, i-a fost mult mai ușor decât lui Beniamin. Iosif a apucat să-și umple mintea și inima cu iubirea mamei și mai ales a tatălui. N-a crescut sub traumele date de rivalitatea, războiul iubirilor. A fost dus la adăpost în închisorile din Egipt. Fiule, tu înțelegi? Decât să trăiești între pietrele de moară ale două iubiri rivale, e mai bună închisoarea, dacă ai prins o porție de iubire adevărată. Acesta a fost Iosif. Beniamin a crescut într-o confuzie totală. Când vei avea o soție, te rog s-o prețuiești. Te rog să faci măcar ceva pentru vindecarea societății noastre bolnave. O singură soție! Asta e una din căile spre generații mai

bune. Prietena mea, Ana, a înțeles. Am povestit cu ea. Știi ceva? Este însărcinată.

- Cum adică? Nu ziceai că e stearpă?

- Ne-am rugat mult împreună. I-am explicat că este mai bine fără copii, decât să fie nevoită să-i crească în această rivalitate.

- Și ce-a zis? Presupun că nu i-a căzut bine.

- Desigur că nu, dar a reușit să înțeleagă că nu e corect să urmărească doar interesul ei.

- Cum adică? Nu înțeleg. Care interes al ei?

- Fiule! Să pui un copil abia născut să închidă gura unei rivale în iubire este cel mai ticălos sclavagism. Este sadism.

- Asta i-ai spus Anei? Biata de ea! Nu te-a lovit?

- A fost greu să mă înțeleagă, dar i-am arătat rana inimii mele. Eu am trăit drama asta și m-a înțeles. Dar haide să-ți spun ce-a urmat.

- Da, mamă, sunt aici. Te ascult.

- De la mine a plecat direct la casa Domnului, la preotul Eli. Era foarte amărâtă. O înțepase Penina și a venit să ne rugăm împreună. De aici a plecat și mai îndurerată. Acolo, în casa Domnului, s-a pus pe genunchi și, ca niciodată, simțea că nu mai vrea să se ridice. A stat multă vreme în rugăciune. Îl simțea pe Dumnezeu ca pe o prezență evidentă. I-a spus tot amarul ei mut. Și, cum vorbea ea cu Dumnezeu, s-a trezit mișcându-și buzele în formă de jurunță: „Dacă-mi vei da un băiețel îl voi crește până-l voi înțerca, după care Ți-l voi da înapoi. Vreau să crească departe de rivalitățile iubirii, dar nu în temniță ca Iosif. Îl voi aduce aici, în Casa Ta. Așa cred că se pot rezolva cele două probleme deodată: problema ridicată de Rahav și rana mea." Ar fi vrut să spună mult mai multe, dar preotul s-a înfuriat și a venit hotărât s-o izgonească din casa Domnului. „Scoală-te de aici. Până când vei continua să fii beată?" i-a zis Eli. Cu o liniște de cer, Ana i-a răspuns: „Roaba ta nu este beată. Îmi vărsam doar focul inimii aici înaintea lui Dumnezeu. Acum sunt atât de fericită. În sfârșit am fost doar eu și El. I-am spus tot." Preotul a binecuvântat-o zicând: „Dumnezeu să te împlinească!" A plecat acasă. Acum câteva zile a trecut pe la mine. E însărcinată... Știi de ce ți-am spus toate astea?

- De ce, mamă?

- Copilul acela va fi un profet. Eu nu voi mai trăi când va fi el în slujbă, dar tu să-l cauți. Ține cont. E posibil să fie Șilo. Povestea mea s-a terminat. Dacă nu ne vom mai vedea, să nu uiți cuvintele mele. Noapte bună!

29 iunie

Definiția durerii

Rut 1:1-2:22

Și se însură Elimelec. Peste tot, pe urma pașilor lui, rămâneau urme de întrebare. Încercă să dezvolte câteva afaceri, dar nu era satisfăcut. Visa la mult mai mult. Numele pe care-l purta îi crea multe greutăți:

- Cum ziceai că te cheamă? Elimelec? Ai un nume ciudat. Cum îi faci față? Oamenii au așteptări mari de la tine, nu-i așa? zise unul din partenerii de afaceri ai lui Elimelec.

- Ai dreptate. Cândva credeam că-mi va folosi acest nume, dar nu-i așa. Oamenii cumsecade sau nevoiași mă privesc cu multă admirație și mă fac atât de responsabil, încât mereu sunt ca o casă de binefaceri. Oamenii de nimic mă iau de fraier. Cred că-și pot permite să mă înșele, deoarece mie nu mi se îngăduie să-mi ies din fire. „Îl reprezintă pe Dumnezeu și suportă mai degrabă paguba decât să se ia la bătaie", zic ei, așa că... Am reușit mult mai puțin în viață decât ceilalți din familia mea, cum este de pildă Boaz. El se mișcă lejer în toate afacerile pe care le are, așa încât lumea devine confuză când ne pune față-n față. Adesea ne încurcă atunci când ne rostesc numele. El trece printre oameni ca un rege, iar eu ca un rob. El e bogat, iar eu... așa și așa, nu mă pot plânge, dar față de el, sunt un om șters. E drept că și familia mea e altfel decât a lui. Am doi copii, pe când el este singur.

- Nu vrea să se însoare, nu-i așa? De ce oare? Parcă i-ar fi frică.

- Povestirile mamei, cred eu. Mie mi-au făcut bine, în timp ce lui se pare că nu i-au priit. Adesea îl aud spunând că nu poate să se ridice la standardele pretinse de mama. Ea a avut parte de traume peste puterea umană și a ridicat mult ștacheta, iar el zice că nu vrea să chinuie pe nimeni.

- Am auzit că vrei să emigrezi și tu. Unde pleci?

- N-am ce face. E foamete în țară de câțiva ani deja. Toate rezervele pe care le-am adunat mi se epuizează. Așa cum ți-am spus, o mulțime de săraci îmi stau la poartă. Ce să fac? Nu pot să-i refuz. Nu mă lasă numele pe care-l port. Voi pleca în țara lui Madian. Naomi e o femeie cu adevărat plăcută după cum îi este numele. Cu ea am și noroc, dar și multă pagubă. Și numele ei are aceleași neajunsuri. Ne-am întâlnit...

Așa povestiră cei doi înainte ca Elimelec să plece în Madian, unde rămase multă vreme. Copiii i se adaptară în noua țară și nu se mai gândeau să se întoarcă. Își întemeiară acolo familiile lor. Se căsătoriseră cu femei moabite și încercau să se comporte ca oameni ai lui Dumnezeu în țara cea păgână. Naomi avea felul ei foarte plăcut de fi și în relația cu nurorile. Adesea aveau întâlniri de familie, în care o puneau să povestească și nu se mai săturau s-o asculte, așa cum faci tu mereu când mai ceri o poveste. Nu știu ce s-o fi întâmplat, dar și acolo binele lor s-a sfârșit repede. Trei înmormântări umplură inima lui Naomi de-o amărăciune cumplită. Soțul ei, Elimelec și cei doi copii, Mahlon și Chilion, au murit. Naomi rămase deodată

doar cu nurorile. După perioada de jale, conform obiceiului, avură o discuție grea împreună.

- Orpa și Rut, nurorile mele, îmi pare atât de rău de cele întâmplate. Nu știu păcatul care a trimis peste noi așa o nenorocire. Sunt multe pentru care mă simt vinovată, dar ele nu se potrivesc descrierilor mele despre **Dumnezeul meu iertător și plin de bunătate**. Povestirile mele au intrat sub semnul întrebării. Nu am răspunsuri. Mă simt ca un copil care nu știe motivul pentru care l-a bătut mama. Nu mai știu ce să zic despre **Dumnezeul meu**. Știu că **e bun**, chiar dacă m-a bătut. Mă voi întoarce în țara mea, acolo, la Dumnezeul meu. Sunt legată de dragostea Lui, chiar dacă am ajuns o definiție a durerii. E normal să vreți la dumnezeii voștri. Nu mai am ce să ofer. Nu am alți copii și nicio imagine bună despre Dumnezeul meu. Lăsați-mă singură! Plecați!

- Tu ai fost ca o mamă pentru noi. Mulțumesc mult. Nu te voi uita niciodată, zise Orpa după multe insistențe. Dar Rut era și mai hotărâtă.

- Nu mai stărui, mamă! Nu stărui să te las! Nici eu nu înțeleg de ce, dar nu uit povestirile tale cu Iosif, Moise, Iefta, Samson sau Rahav. Situații dificile peste tot. Acesta pare a fi modul de viață al celor ce umblă cu Dumnezeu. Nu știu să-ți explic, dar mă leagă acest Dumnezeu și modul Lui de-a fi. Iubirea adevărată plătește. Se sacrifică. La voi am văzut asta. Până și suferința ta de acum mă leagă de tine, de Dumnezeul tău și de acest mod de viață. Nu insista să te las. Dumnezeul tău va fi și Dumnezeul meu. Nimic nu poate schimba asta. Să plecăm!

Așa ajunse Naomi împreună cu Rut înapoi în țara sfântă. Aici găsi doar lipsuri, o sărăcie lucie. Cele două începură să trăiască la nivelul cel mai de jos. Trăiau cu ce strângeau de pe urma secerătorilor. Era ca cerșitul zilelor noastre. Rut ceruse să facă asta. Fiecare greșeală a secerătorilor era o binecuvântare pentru cele două femei. Într-o zi, când se întoarse Rut cu grâul adunat, Naomi o întrebă curioasă:

- Unde ai muncit azi? Cum îl cheamă pe omul în al cărui ogor ai intrat?

- Este un om mai în vârstă. Îl cheamă Boaz. E foarte bogat.

- Of, Doamne, zise Naomi. Oare ce-o mai ieși din asta? E omul care are drept de răscumpărare. Mâine să mergi tot în ogorul lui. Cine știe ce planuri are Dumnezeu? Ți-aș spune multe, dar te văd foarte obosită. Du-te să te odihnești. Noapte bună, scumpa mea! Mai vorbim mâine.

30 iunie

Ce-i cu Pereț acela?

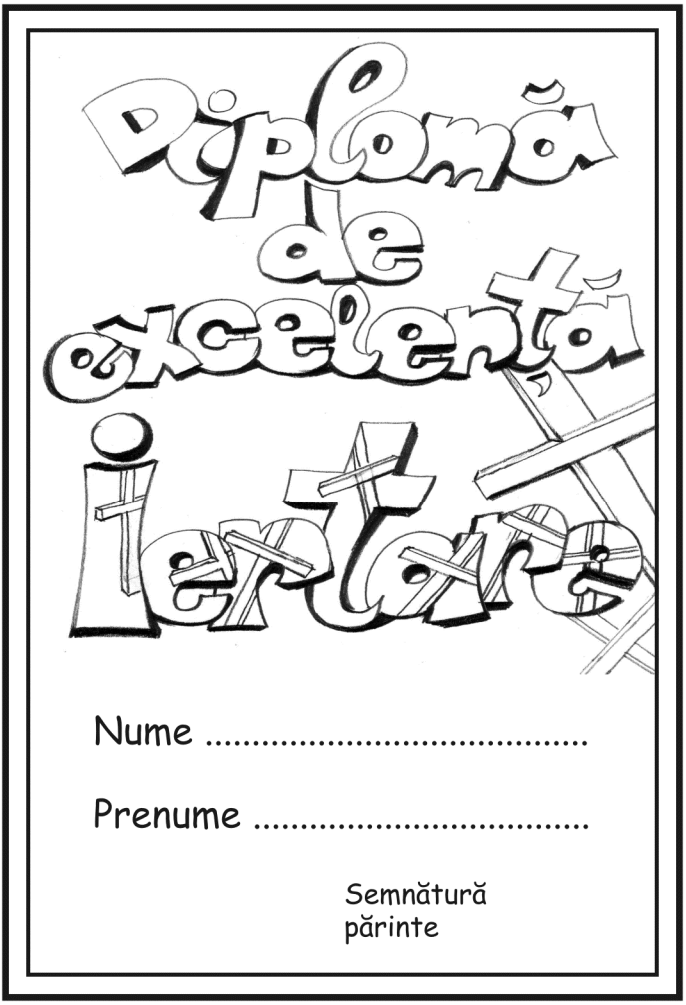

Felicitări! Ai ajuns la final. Te rog să completezi datele tale personale pe această diplomă. Mai ai de făcut un ultim pas și diploma îți va fi semnată.

Doar câteva zile merse Rut pe urmele secerătorilor și lucrurile se schimbară. Naomi era frământată. „Să vorbesc oare? Să tac și să las totul în grija Domnului?" Gândul o presa puternic. În cele din urmă, zise:

- Rut, draga mea, ce așteptări ai tu de la viață? Ce planuri de viitor ai? Ești tânără. Încotro vrei să te îndrepți? Nu poți rămâne toată viața lângă mine. Pe tine nu te frământă astfel de gânduri?

- Nu știu cum să-ți spun. Am și eu frământările mele, dar nu cred că sunt aceleași cu frământările tale, mamă. De când am venit în țara asta, tot ce-mi văd ochii mă încântă. Nu-mi pare greu să strâng de pe urma secerătorilor. Îi aud povestind. Aveți o istorie deosebită. O, dacă aș putea să-mi însușesc istoria voastră... Mi-ar fi de ajuns.

- Cum adică? Ce vrei să zici?

- Oamenii ăștia povestesc despre strămoșii lor cum n-am auzit vreodată printre cei din țara mea. Ei cunosc o mulțime de amănunte din viața celor ce-au trăit în urmă cu o mie de ani. Ieri povesteau de spița de neam a lui Boaz. Era și el de față și avea o mulțime de întrebări în legătură cu Iuda, un anume Pereț și Rahav. Zicea Boaz că această încâlcitură nu o poate pricepe. Au vorbit mult pe tema numelui lui Elimelec și a tragediei lui Ghedeon. Zicea că nu poate fi doar pură întâmplare. I se părea a fi un plan divin, măreț. Era puțin invidios pe Elimelec. Și-ar fi dorit să fi fost în locul lui.

- N-am înțeles! Cum poți gândi așa? Totuși, o duci atât de bine. De ce să-ți dorești viața unui om lovit de soartă? a întrebat un secerător.

- Și Esau a dus-o mult mai bine decât Iacov și chiar și acum urmașii lui sunt mult mai realizați decât noi, cei din Iacov, dar... a zis Boaz.

- Dar ce? l-a întrebat un alt tovarăș de muncă.

- Voi chiar nu înțelegeți? Iacov are ceva mult mai valoros, ceva ce lui Esau îi lipsește. Viața lui Iacov are un sens. Să vă explic: diferența între Esau și Iacov este ca diferența dintre un om care și-a construit o casă în care locuiește deja cu toată familia, plin de satisfacție, și un altul care mai are o mie de lucruri de făcut până să-și finalizeze marele palat a cărui machetă îl frapează, dându-i un avânt nemuritor, a zis Boaz.

- Zici tu ceva. Și mie mi se pare ciudat să compar viața lui Iosif cu cea a lui Iuda. Iosif a fost un om de mare succes, dar pe termen lung tronul regal este rezervat pentru Iuda, a continuat secerătorul cel mai tăcut.

- Așa este și Elimelec. Cred că marele plan divin este pentru el, nu pentru mine. Asta mă face să-l invidiez. Celălalt frate al meu are drept de răscumpărare. El va intra în mărețul plan. Eu, cu ce m-am ales de la viață? Am trăit bine? Nici vorbă. Am muncit toată viața. Pentru ce? Cui îi rămân toate? Iată motivul pentru care îmi pare rău că nu m-am însurat. Acum e târziu. Vremea mea s-a dus, a continuat Boaz să-și exprime frustrarea.

- De ce nu-l răscumperi tu pe Elimelec? a întrebat tăcutul.

- Cine ştie? Poate chiar ăsta este planul Şilo. Avraam era mai bătrân decât tine când l-a avut pe Isaac, deci se poate. Iuda cu Tamar şi Pereţ se potrivesc de minune cu Salmon, Rahav şi Boaz. Trebuie să acţionezi. Nu degeaba ai aşteptat atâta vreme!

- Ce legături faci între toate astea frate?

- Boaz, tu nu le vezi? Ţi se potrivesc toate ca o mănuşă! Fii atent:

1. Cine se aştepta ca Iuda să fie binecuvântat de Iacov? Cine s-ar aştepta ca Boaz să intre în planul Şilo, el cel bătrân şi ne-nsurat. Ce să mai zic de căsătoria lui Iuda cu Tamar şi de cea a lui Salmon cu Rahav?

2. Tamar deghizată în prostituată şi Rahav femeia smulsă din păcat.

3. Pereţ? E suficient să-i pronunţi numele, pentru a înţelege. Poate fi o spărtură mai mare decât intrarea lui Boaz în spiţa neamului lui Şilo? E Spărtură cu „S" mare, a mai zis tăcutul înainte de-a intra iar în starea lui meditativă. A fost un moment plin de umor, înainte de-a trece iar la treabă.

- Aşa ceva ai auzit? Asta vorbeau ei? întrebă mirată Naomi.

- Aşa sunt toate prânzurile lor. Au o pauză în care povestesc, aşa cum ne povesteai tu când eram o famile fericită în ţara Madian.

- Regreţi că ai plecat de acolo, aşa-i?

- Nici vorbă! Adineaori ţi-am spus că aici savurez totul. Fiecare piatră mi se pare sfântă, iar planul ăsta cu Şilo m-a înfăşurat. Toată ziua mă gândesc la el. În timp ce culeg spice parcă-L am alături de mine pe Şilo al vostru. Nu ştiu să-ţi explic, dar îmi doresc să fie al meu acest Şilo. Chiar dacă pe la noi asta e considerată o boală periculoasă, pe mine mă ajută. Sunt fericită, mamă. Pentru asta mi-am părăsit ţara şi rudeniile. Încă de pe vremea când trăia Chilion al meu, mă gândeam cât de fericită aş fi să mă cheme şi pe mine Dumnezeu ca pe Avraam. Poate că m-a chemat, dar într-o altă formă. Nu sunt supărată pe Dumnezeu. Am presimţiri că e un plan deosebit. Mă simt ca Moise în sicriaşul de pe Nil. Aştept să mă găsească Şilo.

- Vai, ce vorbe aud! Mă uimeşti, copila mea.

- Am ceva neclar, totuşi. Ce-i cu Pereţ acela? Mi-ai povestit cândva, dar...

- Nu-i timp acum. Abia astept să ne vedem şi să povestim mâine seară. Mintea îmi coace nişte lucruri ciudate. Acum sunt grăbită. Merg într-o vizită specială. Ana, soţia lui Elcana, mă aşteaptă să povestim despre Şilo. Fiul ei a ajuns mare profet. Lumea e uimită. Ne vedem mâine.

Bonus

Copilul meu, îmi pare rău că s-a terminat această carte. Aș fi vrut mult mai multe să-ți spun, dar nu s-a putut în aceste câteva pagini. Acum, înainte să ne despărțim, vreau să știi că sunt interesat să aflu ce lucrare a făcut povestea mea în inima ta mare. M-aș bucura mult să văd în fereastra inimii tale niște vitralii sfinte și toată cămăruța ei ca o frescă vie cu îngeri ce cântă iubirea cea pură, iubirea curată, iubirea spălată de orice fir de praf păcătos. Să nu mă înțelegi greșit. Nu pretind să fii un copil perfect, ci îmi doresc să fii copilul care cunoaște drumul spre apa de curățire. Te vreau copilul care se spală zilnic de murdăria păcatului, dar nu numai pe față și pe mâini, cum fac fățarnicii doar de ochii oamenilor. Tu trebuie să fii copilul căruia îi place să umble curat și face din asta un mod de viață. Ai văzut cum își curăță păsărelele penajul? Oprește-te când ai timp și studiază-le! Fac asta în fiecare clipă rămasă liberă. Uneori vei putea observa că fac asta și prin somn. Privește porumbeii care nu au băi ca ale noastre. Ei sunt curați tot timpul, de parcă ar fi în așteptarea musafirilor. Așa aș dori să știu că este sufletul tău. Biblia este mai mult decât o carte, mai mult decât o apă în care să-ți speli inima, mai mult decât un izvor de munte care-ți potolește setea, mai mult decât un foc la care să te încălzești. Biblia este vie. E viață din Dumnezeu. Este viață pusă în sticluțe mici ca parfumul care îmbată cu miros toate simțirile. Doar dacă o folosești, îi poți descoperi valoarea. Povestea mea și-a dorit să te pună la masa de lectură. Îți ofer următoarele trei pagini pentru a scrie și tu o poveste cu litere de aur luate din Scriptură. M-aș bucura să faci un rezumat al gândurilor pe care ți le-am scris și să le înmoi în seva dată de propria ta Biblie. Scrie această poveste direct pe carte și apoi roagă-l pe tatăl sau mama ta să-ți semneze diploma de coautor pe care ai făcut-o deja. Dacă mi-o vei trimite și mie pe adresa mea de e-mail, pe care o găsești la pagina cu editorialul și dacă voi primi mai multe astfel de povestiri și de la alți copii, intenționez să selectez și să aranjez pentru tine, într-o carte separată, șaizeci de povestiri scrise de voi, cititorii mei, dându-ți posibilitatea să faci cunoștință cu mulțimea copiilor cu penaj curat de porumbel.

Te aștept și la volumul patru.

Povestea ta
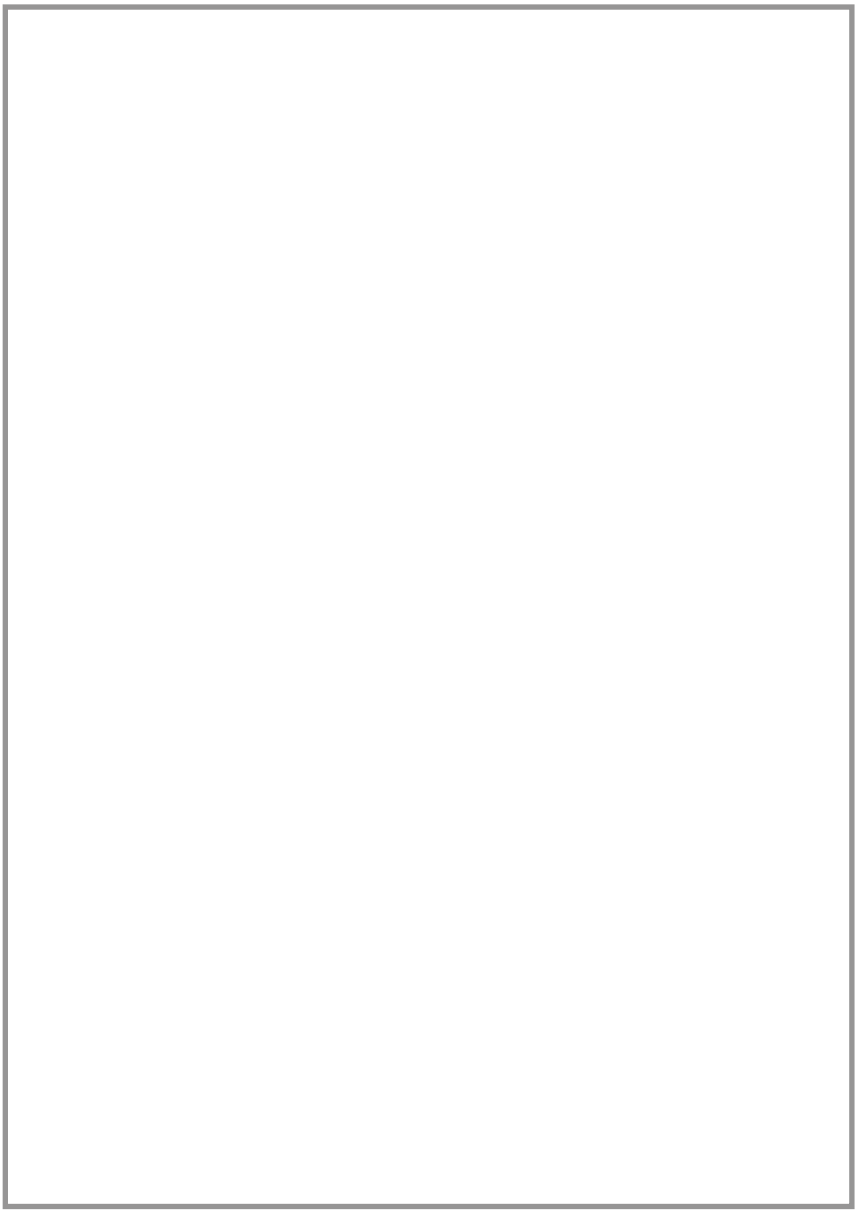
Desenul tău